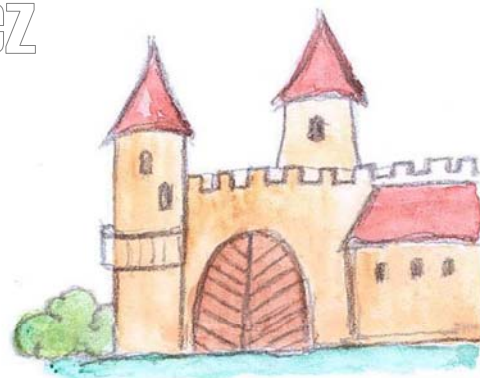

POHÁDKY + BÁSNIČKY

www.predskolaci.cz

www.piste-povidky.cz

*Kašpárek zvonkem zazvoní,
pohádky a básničky dětem přináší*

Kolektiv autorů představuje svou tvorbu pro děti ...

Pedagogický magazín Předškoláci.cz ve spolupráci s Pište-povídky.cz (startovací plocha pro budoucí spisovatele) představuje další pokračování „série“ elektronických knih pro děti předškolního věku. Píšete pohádky, povídky, říkanky a chtěli byste se také účastnit projektů tištěných a elektronických knih pro děti předškolního věku? Více informací prostřednictvím emailu: info@predskolaci.cz

Proč?

Proč vznikla e-kniha „Pohádky a básničky“? Aby byla volně a zdarma šířena pro nekomerční účely. Komu je e-kniha určena? Všem, kteří věnují čas rozvoji a vzdělávání dětí. To znamená nejen pro pedagogické pracovníky v mateřské škole, ale i pro rodiče, „hrající si“ s dětmi doma, apod. Pokud nyní čtete tuto e-knihu, je velmi pravděpodobné, že jste ji stáhli z internetu nebo Vám ji někdo poslal či zkopíroval - ať už v tištěné nebo elektronické podobě. Jsme rádi, že se dostala až k Vám a potěší nás, pokud e-kniha bude k užitku i dalším lidem, proto pošlete e-knihu emailem dál ;-)

Co obsahuje e-kniha?

- Pohádky (28) - inspirují fantazii dětí a probouzí jejich představivost.
- Básničky a říkanky (91+1) - originální (autorské) říkanky pro děti, předškoláky.

Děkujeme,

že pomáháte e-knihu volně a zdarma šířit.

Kolektiv pedagogického magazínu Předškoláci.cz

Magazín Předškoláci.cz doporučuje tištěné knihy:

Šimonovy pracovní listy 16

Grafomotorická cvičení

Nový díl ŠPL představuje soubor pracovních listů, rozvíjejících zábavnou formou grafomotorické dovednosti předškoláků, logické myšlení, orientaci na ploše, základní početní dovednosti, pohybové, výtvarné a další kompetence odpovídající věku. Pracovní listy jsou obohaceny motivační říkankou, návrhy na hry a další aktivity a komplexními metodickými pokyny k pracovním listům. Doplnující úkoly a aktivity mohou pomoci pedagogům v MŠ navodit co nejpřirozenější motivace pro činnosti s pracovním listem. Nabízí jim zároveň další tipy na hlubší rozvíjení motivů, kterých se dotýkají básničky či hry.

Ydavatel: Nakladatelství Portál 2011

Předškolákův rok

Básničky, cvičení, tvoření a pracovní listy pro mateřské školy

Praktická publikace nabízející širokou paletu námětů pro všestranný rozvoj dětské osobnosti je určena nejen pedagogům mateřských škol, ale i rodičům, kteří hledají novou inspiraci pro činnost se svými ratolestmi. Kniha je rozdělena na 12 kapitol podle jednotlivých měsíců v roce, přičemž se každá z nich věnuje tématům a aktivitám typickým pro dané roční období. Příprava dětí na úspěšné zahájení školní docházky!

Ydavatelství Computer Press, 2011

	pohádky, příběhy	str.	básničky, říkanky	str.
Září	Holubí příběh Myška Lentilka O třech ježibabách	5 8 11	Pastelky, Počítání, V naší školce, Září volá, Kávovar, Lednička, Trouba	13
Říjen	Houbová víla Kajda	14	Co se děje v lese, Papírový drak, Tělocvik	16
Listopad	Čert a lišák Jak veverka zachránila lištičku Zajda a jelen	17 20 21	Čert, Listopad, Listopadové počasí, Moje postýlka, Mikuláš, čert a anděl, Trápení zvířátek,	23
Prosinec	O perníkovém prasátku O Růžové punčošce	24 26	Dárky, Chystáme ovoce, Ježíšek, Měsíc, Perníková chaloupka, Ptáčci v zimě, Vánoční přání	27
Leden	O Bucláčkovi	28	Na saních, Se sněhulákem, S vločkami, Děti na strání, Mráz, Mráz, Sněhulák, Kluziště	30 31
Únor	Kouzelná země miminek O modřince	32 33	Karneval, Ruka, Pohádkový svět, Únor bílý	35
Březen	Jak medvědi slavili Velikonoce Ovečka Chundelka	36 38	Alenka a kuřátko, Jarní květiny, Jarní kytičky, Knížky, Myška a krtek, Ptáček, Ptáček zpěváček, Velikonoce, Velikonoční koleda, Veselé svátky, Zajíček	40 41
Duben	Mančinka a paraplíčko O princezně Pampelišce	42 44	Jede, jede, jede vlak, Kaluže, Letadlo, Panáček, Sázíme sazenice, Slunce a déšť, Výlet ke hvězdám	45
Květen	O kokosovém královstvíčku O pyšném houpacím koníčkovi	46 47	Alíkova bouda, Hádej, Honička, Myška, Kohout	52
	Příběh myšáka Ferdy Skřítek Chlebánek	49 50	Kočka Micka, Kočka Ťapka, Koníček, Králíček Šáša, Kravička, Kravička, Na dvorku, Oslík, U oběda	53
Červen	Květuška a kouzelná slunečnice O malém zvědavém sluněti O pyšném motýlovi	54 56 57	Beruška, Brouček, Motýl, Mraveneček, Říká blecha, Sluně, Slunečnice, Stonožka	65
	Pohádka vosy Vanesy Příběh lvice Eleonory Zebří pohádka	58 60 62	Šnek, Včelka, Zoo, Žabí závody	66
Červenec	Drak a tajný deník	67	Koupání v řece, Léto, Prázdniny, Procházka, Uličník, Žralok	69
Srpen	Trpaslíček Suny	70	Hra na schovávanou, Hříbek, Je to houba?, Malinový koláč, Neznámý, Zlý bacil	72

Kolektiv autorů

Alena Chudobová (*1964)

<http://www.piste-povidky.cz/profil/Plysacek>

Vystudovala SOU Šumperk. Po škole pracovala 25let jako prodavačka v jednom malém krámku na vesnici. Poté musela ze zdravotních důvodů práce v obchodě zanechat a od té doby věnuje všechen svůj volný čas psaní především **pohádek**.

Dagmar Tomášková

Dana Blinová

<http://www.piste-povidky.cz/profil/pepina29>

Vyučena kuchařkou v Karlových Varech. Dlouhá léta psala a vyprávěla pohádky jen pro svoje děti a ukládala do útrob šuplíku, než objevila na internetu server Pište-povidky.cz, tam teprve nabídla své práce a pohádky k přečtení. Ve volném čase se věnuje výkladu tarotu, čtení knížek, modelování z keramické hlíny, vaření a péči o své děti.

Daniela Chvostová

Helena Kopečná (*1949)

<http://www.piste-povidky.cz/profil/Vadlamadla>

Po maturitě na střední všeobecně vzdělávací škole pracovala zprvu v administrativě a věnovala se výchově svých dětí. V pozdějších letech se naplno věnovala podnikání a k literární tvorbě se vrátila až s odchodem do důchodu. V době středoškolských studií se aktivně zúčastňovala redigování školního časopisu a přispívala do něj fejetony, povídkami a pokusy o verše. Dnes se věnuje především psaní povídek pro dospělé, které vydala už ve třech sbírkách a **pohádkám pro děti**. Je spoluautorkou první elektronické knihy, uveřejněné na serveru www.predskolaci.cz a spoluautorkou připravované tištěné knihy pro předškoláky.

Jaroslava Vlčková

Lenka Hurychová, DiS. (*1977)

<http://www.piste-povidky.cz/profil/Lenik>

Vystudovala Vyšší odbornou školu ve Valašském Meziříčí, obor Zpracování ekonomických a vědeckotechnických informací. Momentálně se věnuje svým dětem a ve volném čase píše **básničky pro děti**, ráda čte, plete a háčkuje.

Marcela Schejbalová (*1979)

<http://www.piste-povidky.cz/profil/macek>

Pracuje jako průvodkyně v německém, polském a českém jazyce v Adršpašských skalách, což je zároveň její koníček. Ve volném čase píše verše, **veršovánky pro děti**, fejetony. Pokud čas dovolí, věnuje se lezení, hře na kytaru a četbě.

Miroslava Tomášková (*1966)

<http://www.piste-povidky.cz/profil/mirinda>

Vystudovala Střední průmyslovou školu textilní v Ústí nad Orlicí a poté Vyšší odbornou školu pedagogickou v Litomyšli, obor speciální pedagogika. V současné době pracuje jako **učitelka MŠ**. Skládá **říkanky pro děti**, které ráda využívá i ve své pedagogické činnosti. Do budoucna by ráda tyto říkanky publikovala také v knižní podobě.

Nelka Z.

Petra Mazáčová

Zuzana Doubravová (*1978)

Vystudovala Střední pedagogickou školu v Přerově a poté Pedagogickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci (obor učitelství pro 1.stup. ZŠ). Pracuje na ZŠ v Oskavě. Ve volném čase se věnuje výuce flétny na zobcovou flétnu, tvoření s dětmi a pletení z papíru. Ráda sbírá výtvarné náměty a vytváří pracovní listy určené **pro předškoláky** a děti mladšího školního věku.

Holubí příběh (září, rozdíl mezi městem a vesnicí)

Alena Chudobová

Před časem bydlel na vesnici jistý pan Holoubek, který měl již od malička velmi kladný vztah ke všem holubům, což bylo způsobeno nejen láskou k nim, nýbrž i tím svým holubím příjmením, na které byl pan Holoubek již odjakživa jaksepatří hrdý.

Postavil si proto pěkný holubník, kde tak našli všichni jeho holubci a holoubata svůj oblíbený domeček, v němž se cítili v naprostém bezpečí.

Jenomže přišla doba, kdy pan Holoubek musel změnit své zaměstnání a často cestoval, čímž mu na svou zálibu zbývalo času už jen poskromnu.

Holubci mívali často hlad a tak odlétávali do sousedství, kde ozobávali na zahradě červené kuličky rybízu a chodili oklovávat zelený hrášek.

Při této jejich činnosti je jednoho dne zpozoroval velký a nemilosrdný kocour Mňour a hned si na ně začal dělat zálsuk.

Byl to velmi dobrý lovec a žádného živého tvorečka, který se jen malinko přiblížil k jeho domovu nenechal nikdy na pokoji a začal jej pronásledovat na každém jeho kroku.

Lov myši se pro kocoura Mňoura již dávno stal minulostí, neboť ten si nyní dokáže hravě poradit i s ulovením kuřátka, ptáčka, či veverka a troufne si klid'ánko i na malého králíčka nebo zajíčka. S žádným nemá slitování a snad právě proto nemá kocoura Mňoura nikdo v okolí rád.

Všechny kočky se mu raději na dálku vyhýbají a nechtějí s ním mít nikdy nic společného, protože nikdy nevědí, co od něho mohou čekat. Všechna malá kot'átka se kocoura Mňoura bojí a jejich mámy kočky se o svá malá mláďátka vždycky tuze strachují, poněvadž zlý Mňour by je jistě s chutí i bez výčitek a s náramným potěšením bez milosti schlamstnul.

Jakmile Mňour uviděl na zahradě celé hejno holubů, hned si řekl, že si na ně pěkně počíhá a jednoho po druhém si s radostí uloví a zbaští.

Celý se hned naježil, schoval se nenápadně za nejbližší keř a už tiše číhal. Netrvalo dlouho, skočil mezi ně a to už jednoho z holoubků dusil ve svých ostrých, kocouřích drápech. Celého jej zamordoval a pak si na něm, panečku, pošmákl, až se za ušima olizoval.

Ostatní holoubkové se rozletěli úlekem na vše strany a pospíchali domů, do svého holubníka.

Od té doby nepřestával kocour Mňour tyto holuby pronásledovat. Naučil se chodit přímo k jejich holubímu domečku a tam vyčkával pokaždé na vhodnou příležitost, jak polapit dalšího z nich.

Ubozí holoubkové museli být náhle stále ve střehu a žít v obavách o svůj život. Stále jich ubývalo a kocour Mňour si ne a ne dát pokoj! Dokonce se pokoušel v noci dostat se i do holubníku, ale na to byl kocour příliš moc velký a dovnitř se jen tak nedostal.

Jenomže měl na ubohé holoubky největší chuť pokaždé právě večer a tak začal přemýšlet, jak to provést, jen aby se dostal dovnitř za každou cenu.

Brzy dostal nápad. Vplížil se do jedné vzdálené zahrady, kde si hrálo s klubičkem malé koťátko. Přelíbezným a úlisným hlasem zamňoukal na koťátko a jen tak naoko předstíral, že je hodná kočička, která si touží s koťátkem hrát a přivolával ho k sobě.

Koťátko bylo velmi důvěřivé i poslušné. Jeho kočičí maminka byla právě na lovu myší a tak s radostí běželo za kocourem a chtělo si s ním hrát.

Kocour ho lákal stále dál a dál. Jakmile byli už dostatečně vzdáleni od jeho kočičí mámy, teprve nyní ukázal koťátku svoji pravou tvář a řekl přísným hlasem kocoura:

„Tak a teď mě budeš poslouchat, ty jedno hloupé mrně, nebo tě zakousnu za krkem a schlamstnu, jako malinu! Od nynějška budeš mým věrným sluhou a budeš bez odmlouvání dělat vše, co ti já naporučím, je ti to jasné, ňoumo?“

Ubohé koťátko bylo z nehodného kocoura celé vyděšené a strachy se celé roztřásl. Začalo smutně mňoukat, plakat a naříkat. Chtělo domů, za svou kočičí maminkou, ale nyní muselo kocoura poslouchat a neprotestovat.

Sotva se setmělo a všichni holoubci zalezli do svého holubníku, kde se chystali zasednout si k spánku, pobídl kocour koťátko a muselo společně s ním vyrazit na lov. Bylo tak nešťastné, smutné i ospalé, ale muselo chtít následovat kocoura, neboť se o svůj život tuze bálo.

Venku už byla tma, jako v pytli, kde svítily jen ty zelené oči kocoura Mňoura, z něhož šel až strach.

„Tak a teď mě dobře poslouchej!“ Naporučil kocour koťátku a zavelel mu přísně:

„Protáhneš se do holubníku a začneš tam dělat veliký kravál a všechny holuby vyženeš ven, rozumíš tomu, mrňousi?“ zeptal se Mňour koťátka a vyhrožoval mu:

„Běda ti, jestli to nesvedeš, to ti povídám!“ Napomínal vystrašené koťátko a tak šlo raději co nejdřív opatrně na to.

Vyšplhalo se až k vchodu do holubího domečku, protáhlo se dovnitř a teď začalo hlasitě mňoukat a všude pobíhat a skákat přesně tak, jak mu to zlý kocour přikázal.

Holoubci náhle uslyšeli kočičí mňoukání a ucítili vedle sebe kroky. Mysleli si, že se kocour Mňour dostal dovnitř a chce je všechny pochytat. Co nejrychleji proto vyletěli z holubníku ven, ale v té tmě vůbec nic neviděli a jen zmateně lítali tam a sem, ale zrovínka na to kocour Mňour už čekal.

Udělal hop a skok, vztekle mňau, a to už zase skočil na jednoho z holoubků, kterého zakousl za krkem a hnedle skočil na dalšího. Ostatní holoubkové jen zoufale vrkali a byl slyšet splašený šum jejich bělostných křídel.

Koťátko vylezlo z holubníku a vůbec nevědělo, co má dělat. Začalo nešťastně mňoukat, ale to už mu právě přicházela naproti jeho maminka, kočička Fuchsie, která ho celý den všude hledala. „Maminko, maminečko, mňau, mňau, prosím, zachraň mě i všechny ty ubohé holoubky, sic nás ten kocour všechny sežere!“ Prosilo koťátko svou maminku a všecičko jí pěkně dopodrobna o kocourovi povědělo.

„To je ale darebák! No, jen počkej, kocoure, já ti ještě ukáži!“ Prohlásila rozzlobená kočička. Byla však ráda, že má konečně své koťátko zase u sebe. Začala ho celičké olizovat a hladit, jen aby se uklidnilo a nemělo už z kocoura strach.

Kot'átko začalo brzy spokojeně příst a všichni holoubci se mohli bez obav zase vrátit do svého holubníku, přičemž jim kočička Fuchsie svítila svými zelenými očima na cestu, aby v té tmě trefili zpátky. Darebný kocour Mňour měl to své břicho holoubátky nacpané, až téměř k prasknutí a proto se odebral domů spát, poněvadž věděl, že je kočička Fuchsie na něho pěkně nabroušená.

Od toho dne se před ní měl už raději na pozoru. Jakmile byla poblíž, na holoubky se už radši neodvažoval ani pomyslet, natož po nich skočit.

Kočka Fuchsie se proto rozhodla, že se o holoubky postará a bude je před kocourem hlídat. Kot'átko jí ochotně pomáhalo a se všemi těmi krotkými holoubky si pěkně hrálo. Kočka si pokaždé vyskočila na střechu poblíž holubníku a pečlivě střežila, zda-li kocour Mňour není náhodou někde nablízku.

Tuže ráda však pospávala, proto se mnohdy stávalo, že si na chvíli zdřímla a to už se kocour, kterému zase odtrnulo nenápadně plížil mezi holuby a dělal si na ně choutky.

Kot'átko vždycky mňoukalo, jen aby se maminka vzbudila, avšak jednoho dne se jeho varovné mňoukání stalo osudným.

Zákeřný kocour Mňour toto hodné a milé kot'átko chytil a ze vzteku ho zakousl přesně tak, jak mu z počátku sliboval.

Sotva to zjistila kočička Fuchsie, chtěla ze samého zoufalství kocourovi Mňourovi vyškrabat oči, jak velkou zlost na něho měla. Od té doby se stal jejím úhlavním nepřítelem a o to víc se upnula na holoubky, kteří se tak stali jejími nejmilejšími kamarády a o to raději je s potěšením hlídala před tím nemilosrdným Mňourem. Brzy se při svém večerním lovu myši seznámila se sovičkou Kajlou, neboť přes den neměla kočička na lov myši nikdy čas. Všechno jí o tom zlém kocourovi pověděla a tak se sovička rozhodla, že kočičce s hlídáním holoubků pomůže a stane se její dobrou přítelkyní. Někdy hlídaly holoubky společně, jindy se pravidelně střídaly. Dříve byla sovička Kajla zvyklá celý den prospat a lovit pokaždé až za tmy, neboť každá sova ve dne špatně vidí. Nyní však pomáhala kočičce častokrát hlídat i ve dne a to pak měla své oči celé červené od namáhání svého zraku, ale brzy se takovému způsobu života zcela přizpůsobila.

Jakmile zpozorovala kocoura někde nablízku, hnedka se dala do hlasitého houkání, které nahánělo kocourovi hrůzu a kočička, ta i když spala, varovné houkání Kajly ji pokaždé hnedka probudilo a o to víc vždycky kocoura prohnala. Sovička Kajla mu párkrát drápla svými drápy do jeho huňatého kožichu a to jen proto, aby si už konečně uvědomil, že ubližování druhým bolí a to se pak kocour, panečku, sám litoval, jen co je pravda!

O to víc se sovičky poté bál a k holoubkům se už raději nikdy více nepřibližoval!

A tak mohli žít všichni holoubci konečně zase šťastně, v klidu i v bezpečí a spokojeně se cukrovat se svými holubičkami. Zanedlouho už přestal tolik cestovat i pan Holoubek a tak se mohl opět začít plně věnovat svým holubům stejně tak dobře, jako tomu bývalo kdysi. O své krmení i bezpečí tak už neměli holoubci nikdy nouzi.

Sova s kočičkou však zůstaly strážkyněmi holubů i nadále a tak je pravděpodobné, že spolu sedí na střeše tam poblíž holubníku ještě dnes, kdo ví?

Myška Lentilka (září, pravidla ve třídě)

Alena Chudobová

Byla jednou jedna malá holčička, které všichni doma říkali Kikinka. Tuze ráda mlsala bombóny, ale ze všech nejvíc milovala právě lentilky. Vysypala si je vždycky na talířek a obdivovala na nich pestré barvičky. Nejraději měla modrou a růžovou a to pak nikdy neodolala a hned si alespoň jednu slupla. Velice brzy se barvy všech lentilek naučila rozpoznávat a dobře si je pamatovala.

Kikinka se dokázala s lentilkami pěkně zabavit. Skládala si z nich barevné čtverečky, kolečka, trojúhelníčky, či srdíčka. Jindy si je narovnávala všechny pěkně do řady jako vojáky, kdy z nich vznikl dlouhý a pestrobarevný had. Rovněž se učila lentilky počítat a šlo jí to tak skvěle, že si je již brzy dokázala všechny přepočítat úplně sama, tak byla šikovná. Jakmile si s nimi dostatečně vyhrála, teprve potom lentilky pojídala, ale nikdy nezapomněla rozdělit se i s ostatními a hned poté prosila:

„Maminko, prosím, koupíš mi zítra lentilky zas?“

„Když budeš hodná, poslušná a pracovitá, tak ano, ale musíš mi slíbit, že si budeš pravidelně čistit zoubky,“ dodala maminka.

„Budu, slibuji! Vždyť já si ráda zoubky čistím, třikrát denně. Přece nedovolím, aby mi je provrtal zubní kaz. Já chci mít zdravé a bílé zoubky, víš, maminko?“ prohlásila Kikinka a maminka ji za to jen chválila.

Všechny prázdné krabičky od lentilek si pokaždé Kikinka schovávala do velké krabice. Jakmile jich nastrádala trochu víc, postavila z nich panenkám pěkný, pestrý domeček. Panenky si to, panečku, líbovaly, jaký mají krásný a barevný byteček a všichni plyšáci jim lentilkové bydlení záviděli a moc po takovém toužili. Někdy dokonce ten veselý domeček panenkám ze samé závidivosti v noci zbořili a Kikinka jim ho pak ráno musela stavět znovu, jen aby nezůstaly panenky bez střechy nad hlavou. Kikinka je totiž velmi hodné a pracovité děvčátko a všechny hračky si nejen pečlivě sama uklízí, ale dobře se o ně i stará.

Jednoho dne měla Kikinka dětský pokojíček zase tak vzorně uklizený a tak jí maminka za odměnu koupila mega lentilky v tubě.

„Jé, maminko, ty jsi hodná, takové veliké lentilky jsem ještě nikdy nedostala,“ pochvalovala si Kikinka a s usměvavou tváří mamince děkovala. Hned si je chtěla vysypat na talířek, ale nemohla krabičku otevřít. Byla pevně zalepená. Požádala proto o pomoc maminku.

„Ukaž, já ti je rozdělám,“ pověděla ochotně maminka a Kikinka běžela pro talířek.

Jen co však lentilky otevřela, něco v krabičce zašramotilo. A ejhle! Nejdřív z ní vykoul růžový čumáček, potom ouška a pak - hop! To bylo překvapení! Z lentilek vyskočila malá myška, která se na maminku pěkně usmála.

„Jé, to jsem se lekla,“ prohlásila udiveně maminka a hned volala na Kikinku:
„Podívej se, holčičko, jaká krásná myšička na mě vykoukla z krabičky lentilek!“

Kikince se očka rozzářila radostí a hned začala malou myšku tisknout k sobě, když vtom slyší tenký a písklavý hlásek.

„Dávej pozor, vždyť mě celou umačkáš! Jsem úplně pokrivená a dolámaná z toho dlouhého krčení se v krabičce. Jen taktak, že jsem se do ní vlezla a teď mě bolí záda i za krkem. Jsem plyšová myška Lentilka z Lentilkové země, víš?“

Potěšená Kikinka se celičká rozzářila a nadšeně pravila:

„Jé, ahoj myšičko, ty jsi ale krásná! Já se jmenuji Kikinka a lentilky mám moc ráda!“

„Vždyť to já přece moc dobře vím, proto jsem si moc přála dostat se zrovínka k tobě. Budeme si spolu pěkně hrát a přitom lentilky pojídat,“ dodala myška a hned skočila Kikince do náruče. Pochtívala po ní jednu lentilku za

druhou, kterou hnedle schlamstla jako malinu. To bylo, panečku, radosti, jen co je pravda! Kikinka si pěknou myšku okamžitě zamilovala a staly se z nich nato tata velké přítelkyní.

Kikinka poté vystěhovala panenky z lentilkového domečku a přidělila jej nyní myšce Lentilce. Z kulaté krabičky, z níž myška vyskočila udělala veliký komín a Lentilka tak získala krásný domeček jen sama pro sebe, který se pro ni stal lentilkovým královstvím. Náramně se jí v něm líbilo, cožpak o to, ale horší to bylo s panenkami. Začaly hnedle plakat a smutnit. Náhle si připadaly tolik odstrčené a nežádoucí. Dokonce jich bylo líto i plyšákům. Nemeškali a ochotně je přijali mezi sebe. Sotva to Kikinka zpozorovala, pověděla panenkám:

„Ničeho se nemusíte bát, však já vám brzy postavím zase domeček nový, jen co k tomu budu mít dostatek krabiček.“

Jakmile to panenky uslyšely, hnedka plakat přestaly. Do té doby spávaly společně s plyšáky. Tentokrát lentilkový domeček záviděli zase panenky myšce a proto si s ní vůbec nechtěli hrát. Myška Lentilka si však z toho těžkou hlavu nedělala a celý den si hrála a povídala jen s Kikinkou.

Netrvalo však dlouho, kdy se panenky s myškou přece jen sprátelily a barevné bydlení jí už závidět přestaly.

Za to je myška pustila k sobě do domečku, dokonce i ty plyšáky, kde si pak hráli všichni pospolu a začali se mít rádi.

Kikinka byla šťastná, přešťastná. Získala pěknou myšku, přesně tak vybarvenou, jako všechny ty pestré lentilky, proto by ji nejraději samou láskou snědla. Modroučký myší kožíšek se jí tuze líbil a pro ten roztomilý, růžový čumáček ji přímo zbožňovala, vždyť právě tyto dvě barvy byly Kikinčiny nejoblíbenější. Měla vždycky sto chutí myšku alespoň malinko do toho měkoučkého čumáčku kousnout, ale nečinila tak, neboť věděla, že by to jistě Lentilku tuze bolelo a to přece nemohla dopustit.

Každý den si spolu na lentilkách pěkně pochutnávaly. Myška si vždycky hupsla rovnou na talířek mezi lentilky a to už Kikinka křoupala jednu za druhou, myška hryzala a bylo jim oběma báječně.

Kikinka si plyšovou Lentilku oblíbila ze všech plyšáků nejvíc. Každý večer si ji bere do postýlky, schoulí se k sobě a už spolu spokojeně a sladce vychrupkávají až do rána. Každý večer jí Kikinka říká:

„To jsem ráda, Lentilko moje, že tě mám. Jsi hodná, žes chtěla právě ke mně, mám tě moc ráda a nikdy tě neopustím. Jednoho dne řekla myška Lentilka Kikince:

„Chceš znát tajemství, Kiki?“

„Jasně, že chci, že váháš,“ odpověděla Kikinka a tak se dala Lentilka do vyprávění.

„Tak mě tedy dobře poslouvej. Já dřív patřila jiné holčičce. Jmenovala se Sára. Byla však velmi lakomá. Nejraději měla červené lentilky, protože červenou barvu přímo zbožňovala a všechny červené hnedka z krabičky vybrala a snědla naposezení úplně sama. Snad právě proto jsem přestala mít červenou barvu jednou provždy ráda, a tak zmizela i z lentilkového zbarvení mého kožíšku, kde už poté nezůstal ani jeden červený puntík. Sára se s nikým o lentilky nedělila, ani mě nikdy žádnou nedala, přestože jich mívala stále požehnaně. To jsem se mohla uprosit, ale nedopřála mi ani jednu jedinou, i když jsem plakala. Víš, já měla tehdy v sobě kouzelnou moc. Stačilo zmáčknout moje růžové břicho, a už se ze mě lentilky sypaly jako z nebe sněhové vločky. Sára se se mnou každému jen vychloubala, jen co je pravda. Všem ukazovala, že může mít lentilek tolik, kolik si jen zamane, ale nikdy se s nikým nepodělila. Kvůli Sářině lakotě jsem pozbyla kouzelnou moc a tak jsem od ní radši utekla.“

„A co na to Sára?“ Zeptala se Kikinka.

„No, ani se neptej. Ta tehdy, panečku, vyváděla! Byla zvyklá mít lentilek přešle, ale maminka jí je odmítala pořádně v tak velkém množství kupovat. Sára proto chodila potají pochtivat k babičce a ta jí koupila vše, na co si jen ukázala.

A tak se stalo, že Sára jedla, mlsala, bužirovala si a přitom baculatěla a tloustla a tloustla, až se z ní stal pořádný cvalík.

Poté se jí zkazily všechny zuby a paní zubařka nestačila trhat a plombovat. Všichni děti se jí posmívaly, že je bezzubý tlouštík a to se Sáře vůbec nelíbilo, ale tím byla vlastně potrestaná za svou chamtivost a lakotu.“

„A kam jsi utekla, ty, Lentilko?“ Zeptala se Kikinka.

„Já? No to víš, já měla lentilky tak moc ráda, že jsem bez nich nedokázala dál existovat a proto jsem je vyhledávala všude možně. Lezla jsem do krabiček, z nichž jsem je nenápadně vyjídala. Jednou jsem zalezla dokonce kamsi do závodu, kde se lentilky vyráběly. Tam se plnily do krabiček a balily do velkých kartonů a odtamtud pak putovaly rovnou do prodeje.“

„A kde jsi zůstala ty, Lentilko?“ Vyzvídala Kikinka.

„Já byla zalezlá zrovínka v krabičce od mega lentilek a sladce jsem si pochutnávala, když vtom najednou tubu zalepili, narovnali všechny do kartonů a já už nemohla ven. Volala jsem o pomoc, křičela, prosila, naříkala, ale nikdo mně neslyšel. Pak jsem byla odvezena do obchodu. Dlouho jsem čekala a tajně snila o tobě. Doufala jsem a pevně věřila, že se takto dostanu jednoho dne právě k tobě, a tak mně nezbývalo nic jiného než čekat, kdy si mě tvá maminka vybere. A stalo se, hurá! Já to štěstí skutečně měla a můj plán mi vyšel, to je paráda!“

„I já jsem tomu moc ráda, Lentilko,“ řekla na to Kikinka a hned se začala s myškou šmajchlovat. Po chvíli pověděla:

„To já nebudu nikdy chtivá a ráda se s každým podělím. Dám lentilky tobě, mamince i tatínkovi a také všem dětem. Jen mě malinko mrzí, že už nejsi kouzelná z nepadají ti z břicha lentilky samy. To už by mi je maminka nemusela nikdy kupovat,“ ale myška Lentilka na to:

„Možná je to tak lepší. Co kdyby ses jich s takovou přejídala i ty? To by se pak mohlo stát, že by se z tebe vyrostl zrovínka takový cvalík.“

„No to ne, to já nechci být nikdy tak tlustá,“ bránila se Kikinka.

Snad právě proto byla ráda, že všechno takhle dobře dopadlo. Myšku Lentilku by zanic na světě nikomu nedala, tak moc jí má ráda a to už se nezmění nikdy.

A co vy, milé děti, chtěly byste mít doma také takovou miloučku myšku? Tak zkuste poprosit maminku, tatínka, babičku, či dědečka, nebo někoho z vašich blízkých, třeba vám nějakou plyšovou myšku koupí.

Ale kdoví, možná se jednou pošťestí i vám a najdete ji v lentilkách také. Pak si na Kikinku jistě vzpomenete a myšku si zamilujete zrovínka tak, nemám pravdu, děti?

O třech ježibabách (září, místo kde žijeme)

Alena Chudobová

Před mnoha lety, to ještě v dobách, kdy byl pánem Polického rybníka hastrman Brekoš, tehdy se konával hnedka po západu slunce na břehu poblíž vodního stavidla vždy prvního dne v měsíci pravidelný slet všech čarodějnic a ježibab.

Slétávaly se zde čarodějné báby z celého rozlehlého okolí, kde se tak pořádala pokaždé nejen velká slavnost, ale především důvěrná porada.

Hastrman Brekoš vždy seděl důležitě ve svém svátečním, nažehleném zeleném fraku a v naleštěných, vysokých rudých holínkách s nohou přes nohu na stavidle, bafal si tu svou oblíbenou fajku a pečlivě hlídal, aby jeho hosty nikdo nerušil a neodposlouchával při jejich debatách. Tento objekt přísně stráženo Brekošem si čarodějky vybraly ke svým pravidelným, tajuplným schůzkám jen proto, že mu plně důvěřovaly a cítily se u vody dobře. Brekoš jim vždycky dobře hlídal i všechna ta košťata a pometla, na kterých jedna po druhé přilétala ze všech stran. Hastrman Brekoš po nich za to nikdy nic nechtěl, ovšem uvítal, když mu tu a tam každá z čarodějnic podarovala nějaký ten pěkný zdobený hrníček navíc. Novým hrnečkem nikdy nepohrdnul a pokaždé se zaradoval, že už má zase do čeho ukládat všechny ty své nachytané dušičky.

Pro takovéto zkušené a staré čarodějnice nebyl vyčarování hrnečku žádný velký problém, ovšem mnohé z nich se nikdy příliš nepředaly a chytrý Brekoš si to všechno moc dobře pamatoval. Dokonce si psal i deník, kde měl o všech těch podarovaných hrnečkách veškeré zápisky.

Nato brzy zjistil, že ježibaba jménem Rebelína, druhá Skrblicie i ta třetí Křivohnáta mu ještě jakživ nedala ani jeden jediný hrneček a to už k němu létávaly pěkných pár let, jen co je pravda! Po tomto zjištění přistoupil jednoho večera k všem třem a řekl:

„A co vy, krasavice, vy mě nějakým pěkným hrnečkem nepodarujete?“ zeptal se jich hastrman, jen aby se jim malinko připomněl, ovšem dostalo se mu odpovědi, která se mu ani trošičku nelíbila.

„Co bys chtěl, copak jich už nemáš dost od ostatních?“

Vždyť my takové hrnečky ani vyčarovat neumíme!“ Vymlouvaly se čarodějnice, neboť se ani jedné z nich do čarování hrnečků nechtělo. No jo, jenomže hastrman moc dobře věděl, že ho těmito slovy jen tak odbyly a tuze ho to namíchlo. Cítil se dotčený a dostal na všechny tři velkou zlost a pomyslel si:

„Však jen počkejte, já se vám za to příště pomstím, to budete koukat.“

A jak řekl, tak také učinil a hned při příštím sletu na ně vyzrál. Poslal jim klamný a nepravdivý vzkaz se slovy:

Příští shromáždění se bude konat o půl hodiny dřív. Prosím, přilet'te včas! Nechovilnost se nevyplácí. S pozdravem Brekoš-král vodstva.

Ježibaby byly známé svou zvědavostí, proto chtěly dorazit mezi prvními, jen aby jim náhodou něco neušlo. Na svůj let se proto vydaly raději s předstihem. Nastartovaly si košťata a ještě před setměním se slétly všechny tři uprostřed rybníka, kde chtěly nasměrovat svůj společný přilet ke stavidlu. Vtom však uslyšely známý hlas hastrmana, který je hned začal lákat ke břehu a obalamutil je slovy:

„Polet'te ke mně, krasotinky moje, něco zajímavého vám ukážu.“ Zvědavé ježibaby nemeškaly a celé nedočkavé si hned košťátka nařídila každá směrem dolů ke břehu a hurá za vodníkem!

A právě tak si to Brekoš představoval. Na nic nečekal a stáhl všechny tři pod hladinu, kde jim zakroutil krky tak, že jim tu jejich dušičku málem celou přidusil. Poté s nimi šoupl do již předem přichystaných hrnečků, prikryl je pokličkou a měl vyláskáno.

„Chuchichi, tak milá Rebelína, Skrblicie i Křivohnáto, nyní si už o svém letu na koštěti můžete nechat tak nanejvíc jen zdát.“ Zasmál se škodolibě hastrman a všechny tři nato tata zmizely pod vodou, aniž se o tom kdokoliv jiný dozvěděl. Brekoš se jen šibalsky culil a nahlas radostně zapleskal, ale to se už zakrátko začaly slétat všechny ostatní čarodějnice.

Brekoš hnedka pospíchal ke stavidlu, jen aby si žádná z těch čarodějnických bab nevšimla něčeho podezřelého, ale obával se zbytečně. Rebelínu, Skrblicii, ba ani Křivohnátu nikdo nepostrádal a očividně tam žádné z čarodějnic nechyběla.

Od té doby hastrman Brekoš velmi zlenivěl a zpohodlněl a už ho nebavilo vůbec nic. Ani trošičku se nenamáhal. Proč taky, když měl pod pokličkami chycené duše tří ježibab, které uměly čarovat? Na všechno pochtíval jejich rady a kouzla a běda jim, kdyby ho neposlechly, jak ten jim, panečku, vyhrožoval!

Dokonce poté zrušil i všechny další slety čarodějnic a to jen proto, že mu již bylo zatěžko dělat jim dozor a hlídat jejich pometa. To už mu za to nestály ani ty pěkné hrnečky, které mu často čarodějnice vyčarovávaly. Nyní jich už měl habaděj, neboť nutil Rebelínu, Skrblicii i Křivohnátu čarovat hrnečky každý den a to už jich měl tolik, že už je pak ani neměl kam dávat.

Říká se však, že boží mlýny melou sice pomalu, ale jistě a tak byl nakonec hastrman Brekoš za své činy přece jen potrestán. Za nějaký čas se začal jeho rybník rok co rok vypouštět k účelu výlovu kaprů, ale naštěstí ho poté vždycky zase znovu napustili. Ovšem nastal rok, kdy byl tento rybník vypuštěn již navždy a žádnou vodu už do něho nikdo nikdy víc nenapustil. Stavidlo bylo odmontováno a hastrman Brekoš se musel odtamtud vystěhovat už jednou provždy i s celým svým velkým, dušičkovým jměním.

Poté se začal zabydlovat v prostorách Polického rybníka jistý Bahňáček, jež se tak stal pánem bažin a Brekoše tím nadobro a s velkým potěšením odtamtud vystrnadil.

Při stěhování se rozhněvanému Brekošovi nějaké ty hrnečky natukly a rozbily se jim pokličky. Duše z nich tak byly navždy vysvobozeny, mezi nimiž se zachránily i ty jeho nejvzácnější a to polapené duše všech tří ježibab, které se tak znovu mohly přece jen vrátit do svých ježibabských těl, kam patřily odjakživa.

Zklamaný hastrman byl bez nich rázem dočista vyřízený a nešťastný, neboť se musel už zase spoléhat jen a jen sám na sebe, ale především najít si nový prostor k bydlení a to se mu nyní ani trošičku nelíbilo.

Rebelína, Skrblicie i Křivohnáta byly zase volné a hned se s velkou radostí poohlédly po nějakém tom novém, modernějším košťátku. Přece jen mohly zase po letech konečně nastartovat a znovu vzlétnout a zaletět si všude tam, kam jim jen bylo líbo.

Od té doby však o nich už nikdo nikdy nic neslyšel. Odlétly tak společně do míst, kde je už zřejmě nikdo nehledal. Možné však je i to, že si svůj let nasměrovaly rovnou do pohádky, v níž tak žijí spokojeně ještě dnes, kdo ví?

Pastelky (září, moje školka)

Petra Mazáčová

Naše paní učitelky půjčily nám pastelky.
Nakreslíme obrázek, máme spoustu otázek.
Proč je tráva zelená a jablíčka červená?
Svítí na ně sluníčko, obarví je maličko
a potom hned barevný je svět!

Počítání (září, co už umím)

Dagmar Tomášková

Do školy se vypravíme,
počítat se naučíme.
Jedna, dva, tři, čtyři, pět,
Budem umět sčítat hned!
Počítání, to už známe,
do čtení se honem dáme.

V naší školce (září, ve školce)

Dagmar Tomášková

Každé ráno rozloučím se,
ahoj mámo! Hezký den.
Převléknu se v naší šatně,
běžím si hrát s kočárkem.

Potom, když se nasvačíme,
na procházku vyrazíme.
Jdeme pěkně pomaličku,
zamáváme na kočičku.

A když už nám kručí v bříšku,
pospícháme k obědu.
Polévku i kaši sníme,
potom malou chvíli spíme.

Až se dobře vyspinkáme,
bude další svačinka,
společně si zazpíváme
a už přijde maminka.

Září volá (září, moje školka)

Nelka Z.

Září volá nás do školky,
to už neuvidíš lézat pošťolky.
Budeš chvílku s dětmi venku,
pak očekávej zase tvojí maminku.
Kamarádi už na Tebe čekají,
příjemně se s tebou pobaví.

Co najdeš u Vás doma?**Kávovar** (září, dům a náš byt)

Dagmar Tomášková

Na polici něco syčí.
Každé ráno, je to znát.
Tatínek v tom velkém džbánu
musí kávu přichystat.

Pro děti tu voní mléko,
s kakaem a houskami,
z kávovaru zase káva,
pro táty a pro mámy.

Lednička (září, dům a náš byt)

Dagmar Tomášková

V kuchyni je spousta věcí.
Třeba... tahle lednička!
Co v ní najdeš? Jídlo přeci!
sýr, párečky, vajíčka.

Rybu, co má ráda máma,
dětem jogurt s banány,
tatínkovi kousek masa,
také kompot s hruškami.

Trouba (září, dům a náš byt)

Dagmar Tomášková

Tamhle v rohu, co to stojí?
Má to dvířka skleněná.
Maminka tam něco dává,
potom z toho ochutnává.

Koláč z trouby vytahuje,
na kousky ho rozkrajuje.
Ten je dobrý! Kdo má hlad?
Pojďte honem ochutnat!

Houbová víla Kajda (říjen, v lese)

Dana Bliniovová

Děti, víte kde se v lese berou houby? Ne? Tak hupky šupky do postýlky, pohádka přichází. Nejdřív se musí les pořádně umýt deštěm, aby nebyl ušmudlaný, pak se musí pěkně zahalit do teplé mlhy, to aby třeba nenastydl. Teprve potom zavoní houbové víle Kajdě budík.

„Uvá,“ zívla a protáhla se. „To je hodin, musím si pospíšet. Taky jsi mě mohl vzbudit dřív,“ spustila zhurta na budík, „teď zase budu mít spěch.“

„Já? Já už tady zvoním od té doby, co začalo pršet!“ Uraženě se otočil ručičkami ke zdi.

Poletovala po své komůrce. Tu hledala hřeben, tu zase zrcátko. „Tak se nezlob. Nevíš, kam jsem si naposledy položila hůlku?“ Ona totiž víla Kajda byla, no, jak by se to řeklo, trochu nepořádnice. Ale pšššt. Budík se urazil, otočil se ručičkami ke zdi a s vílou nemluvil. „No tak už se nezlob,“ řekla víla a pohladila budíček po jeho cinkátkách, „já to tak nemyslela.“

„Naposledy jsem jí viděl támhle v rohu,“ houknul ještě malinko uražený.

„Děkuji, tak já jdu, než bude pozdě. Pak budičku.“ A jak se víla Kajda rozeběhla do lesa, aby pomohla houbičkám a houbám ven ze země, ani si nevšimla, že má hůlku zlomenou. Jakmile začala kouzlit, děly se podivné věci. Místo křemenáčků, hříbků a babek začaly vyrůstat podivné, samé jedovaté, potom začaly růst i na stromech. Kajda celá smutná seděla v mechu a plakala. „Co budu dělat? Já jsem tak hloupá, kdybych nebyla taková nepořádnice a hůlku si uklízela tam, kam patří, nikdy by se mi to nestalo.“ Prohlížela si svojí hůlku. Její pláč zaslechla jezinka a zvědavě vykoukla z pelechu podívat se, kdo že jí to tam pláče.

Jezinky jsou známé tím, že většinou dělají v lese neplechu. Jako jedny z mála kouzelných bytostí v zimě nespí, ale chodí zlobit Smolíčka pacholíčka. Ale teď bylo teplo a jezinka měla dobrou náladu. „Co tu brečíš, vílo?“ zeptala se Jezinka.

„Ale víš, zlomila jsem si hůlku a teď můžu vyčarovat jen ty nejedlé houby, copak to jde?“

„No, mně to ani moc nevadí, aspoň nám tady taky zbyde něco na zub. Poslední dobou ti lidé seberou nebo pošlapou, na co přijdou,“ hudrovala Jezinka. „Ale v lese přece musí být rovnováha, to nejde, aby tu rostly jen tyhle houby.“

Jezinka se poškrábala na hlavě tak důkladně, že lesní včelky, co tam bydlely, začaly zlostně bzuchet. Lítaly jí kolem hlavy a velice zlostně o sobě dávaly vědět. „Už to mám, už jsem si vzpomněla jak Ti pomoci. Ale něco za něco, musíš mi slíbit, že pokaždé, když zaprší mi sem na tohle místo,“ udělala nohou důlek v zemi, „vyčaruješ ty červené s puntíkama, ty mi moc chutnají.“ Olízla se jazykem až za ušima.“

„Slibuji, jen mi, prosím, řekni, kdo by mi pomohl?“ zaprosila víla a utřela si poslední slzičky, co se jí ještě draly do očí.

„Támhle za pihovatým vrškem bydlí kouzelník, co by ti mohl tu hůlku spravit, ale neříkej mu, kdo tě poslal. Ještě bych měla po lese ostudu.“ ... „A nezapomeň, co jsi mi slíbila,“ volala jezinka za utíkající vílou. „No no, snad se zase tolik nestalo. Tak huš zpátky,“ poháněla Jezinka včelky, které jí ještě pořád kroužily rozzlobeně kolem hlavy. „Jednou tady Jezinka někomu pomůže a hned jsou z toho samé starosti,“ bručela si sama pro sebe, když zalézala do nory. „No a ještě mi sem ta víla nabrečela, mám tu mokro.“

Víla upalovala, co jí síly stačily. Hup přes pramínek, šup přes kamínek. Pak přes pihovatý vršek a už byla před chaloupkou kouzelníka Boubelína. Boubelín právě trhal kolem chaloučky kouzelné bylí.

„Jejda, vílo, co tady děláš?“ vyhrkl překvapeně, „nemáš teď náhodou pomáhat houbám ven ze země?“

„No právě, proto běžím sem. Ona se mi moje hůlka zlomila a nechce pořádně kouzlit. Jestli ty mi nepomůžeš, tak tu za chvíli neporooste ani jeden hříbek nebo křemenáč,“ hned spustila víla, jen co popadla dech.

„Ona sama se zlomila vílo,“ podíval se na ní kouzelník přísně.

„No, to to já,“ konečně řekla pravdu, „nedala jsem na ní pozor.“

„Já Ti teda pomůžu, ale už nikdy nelži, protože každá lež má krátké nohy a pravda jí vždycky doběhne.“ Vzal si od víly hůlku, odnesl jí do chaloučky a začal kouzlit: „luskus lepidlus klacíkus dohromadus šup.“ A hůlka se sama slepila k sobě, jen tam, kde byla zlomená, zůstal červený proužek. Víla zatím za pomoc s hůlkou zase kouzelníkovi roztrídila bylinky, co nasbíral.

„Moc ti děkuju, Boubelínku. Slibuju, že už na ní budu dávat pozor,“ slibovala víla a hned si kouzelnou hůlku taky vyzkoušela.

Náhle kolem kouzelníkovo chaloučky začaly vystrkovat hlavičky samé hříbky, jedna vedle druhé. „Děkuju,“ volal za ní kouzelník.

Víla se ale už rozběhla po lese, jako když vítr foukne do listí. Musela dohnat ztracený čas. Ani na Jezinku nezapomněla, pokaždé když zapršelo a les se pořádně umyl, a pak se zahalil do teplé mlhy, aby nenastýdl a nedostal rýmu, chodila víla Kajda na smluvené místo Jezince vyčarovat muchomůrky červené.

Co se děje v lese (říjen, v lese)

Dagmar Tomášková

Ilustrace: Ivana Tučková

Poslouchejte, milé děti,
co můžete vidět,
tam, kde roste hodně stromů,
ožívá hned lesní svět.

Na stromě, až na vršíčku,
uvidíte veveříčku.
Ve větvích si poskakuje,
šišky ráda rozhazuje.

Po pěšince za bodlácím,
paní liška hrdě kráčí.
Je to děti velká dáma!
Toulává se často sama.

Tamhle dole na paloučku,
tam, kde kvete koniklec,
pod pařezem z velké díry,
vykukuje jezevec.

Také srny tady bydlí.
Umí rychle utíkat.
Musíte být potichounku,
nesmíte je vylekat.

Papírový drak

(říjen, pouštění papírových draků)

Dagmar Tomášková

Hlenka má dlouhou chvíli,
přemýšlí co vytvořit.
Potřebuje spoustu věcí:
papír, nůžky, dlouhou nit.

„Pomůžu ti.“ Říká táta.
Draka můžem vyrobit.
Celého jej ozdobíme,
pak ho můžem vypustit.

Dráček letí! To je krása!
Doletí až do oblak.
Hela samým štěstím jásá:
„táto, to je prima drak!“

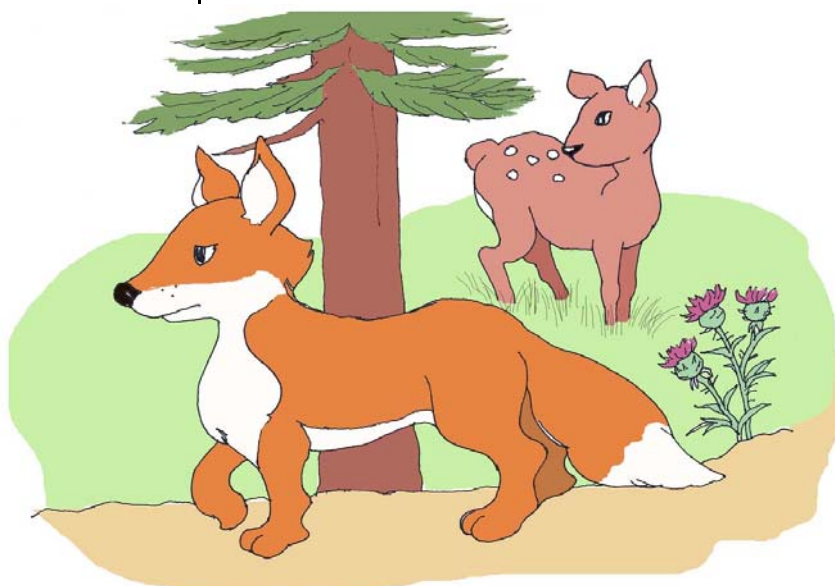
Tělocvik

(říjen, v lese / listopad, volně žijící zvířata)

Marcela Schejbalová

Včera v lese u krmelce,
jelen dělal kotrmelce
v rámci ranní rozcvičky.

Mělo to však malou vadu,
špitaly si laně vzadu,
nevzpomněl si na cvičky!

Čert a lišák (listopad, přijde k nám Mikuláš)

Alena Chudobová

Dnešní pohádka vám bude vyprávět o jednom přechytralém lišákovi, který se jmenoval Dušan. Byl ze všech lišek nejmazanější a se vším si dokázal hravě poradit, dokonce i s čertem. Byl zákeřný, zlý, zlobivý a vzteklý a každému jen škodil. Nikomu nic dobrého nepřál. Měl rád jen sám sebe a všechny ostatní vždycky jen trápil a ubližoval jim.

Bydlel v lese, kde se stal postrachem všech zvířátek. Sotva ho nějaká liška spatřila, hned se před ním dala do útěku a co nejrychleji se schovala do nory, ale lišák za ní. Jen taktak, že vždycky stačila zalézt, avšak k ní do úkrytu nemohl. Byl totiž mnohem větší než ostatní lišky a do žádné takové nory se nevlezl. Celý se proto pokaždé rozzuřil a pak přemýšlel, jak by liškám ublížil. Častokrát jim dokonce ucpal noru hlínou a kamením a ony pak nemohly ven. Jen málokdy se jim podařilo vyhrabat se, ale povětšinou je uvnitř zadusil a tak lišek v lese stále ubývalo. Jakmile měla nějaká liška mláděátka, hnedle začal vyhrožovat:

„No jen si nemysli, hloupá liško, všechna malá liščata ti zakousnu a roztrhám na kusy,“ ale naštěstí to nikdy neudělal, jen tím liščí mámy zbytečně strašil a naháněl jim hrůzu.

Všem ptáčkům shazoval ze stromů hnízda, plašil veverky, proháněl srnky, chytal zajíčky a lesního doktora datla nenechal v klidu ťukat a léčit stromy. Pokoušel sovy, honil jeleny a troufнул si dokonce i na mládě vlka či medvěda. Celičký les byl proto vyplašený a žil tak v neustálé nejistotě a strachu.

O lišákovi Dušanovi a jeho lumpárnách a neřestech se povídalo dokonce i v pekle. Sám Lucifer se už na to nemohl dívat, proto rozhodl, že takto dál to s lišákem už prostě nejde. Zavolal si čerta Čardáše a přísně mu naporučil:

„Půjdeš do lesa, chytíš darebného lišáka, strčíš ho do pytle a doneseš ho sem, ale to ti povídám, běda, jak to popleteš!“ Řekl Lucifer a už se těšil, jak dostane Dušan zavyučenou. Jenomže poslat pro lišáka právě čerta Čardáše byla ta největší chyba! Čardáš byl totiž čert, který pomáhal plnit přání všem hodným lidem i zvířátkům, takže s někým takovým zlým, jako byl lišák Dušan neměl vlastně vůbec žádné zkušenosti. Navíc nebyl o nic větší, než lišák, ani neměl tolik síly, co právě on, proto si na něho zrovínka moc netroufal. Číhal na Dušana za stromem a nevěděl, jak na něj. Vtom si ho Dušan všimnul, neboť měl oči jako ostrůž a hned šel na něho. Hukl zezadu na čerta a ten měl rázem plné kalhoty, jak moc se velikého lišáka lekl a Dušan mu povídal:

„Co tady strašíš, snad si nemyslíš, že se tě tady někdo lekne. A na koho máš ten pytel?“ Zeptal se. Zaskočený Čardáš začal ze samého leknutí koktat a spustil: „Pe-pe-pe-pekle si tě vy-vy-vy-vyžádalo a já tě mám při-při-při-přinést při-při-při-přímo před Lu-lu-lu-lucifera!“

„Mě? Já ti, panečku, ukáží, kdo je tady v lese pánem! Na mě si nebude dělat peklo žádné nároky a pak, vždyť já jsem hodňoučký a miloučký jako ten beránek a nikdy bych nikomu neublížil!“

Lišák se chvátil, až se mu ze samé lži prášilo od pusy a o to větší měl na čerta zlost. Vytáhl provaz a chudáka vystrašeného Čardáše přivázal ke stromu a pustil se do něho.

„A co ty jsi vlastně zač?“ Zeptal se lišák a strachem rozklepaný Čardáš mu o sobě všechno prozradil.

„Jsem čert třetí kategorie a jmenuji se Čardáš. Mým úkolem je chránit všechny hodné a těm mohu splnit každičké jejich přání,“ pověděl čert a lišák hned na to:

„No vidíš, tak teď mi pěkně splníš vše, co ti řeknu, rozumíš?“ ale čert se začal bránit a pověděl chvějícím se hlasem:

„Ale já smím přání plnit jen těm hodným. Kdybych neuposlechl a posloužil bych někomu zlému, byl by se mnou konec! U nás v pekle totiž všechno vidí i slyší, víš?“

„To mě nezajímá, dělej, teď budeš poslouchat mě a plnit to, co ti naporučím já a běda ti, jak ne,“ řekl přísně lišák a čert ho ze strachu raději poslechl. Lišák začal vyslovovat jedno přání za druhým a čert je musel nato tata chtít nechtít plnit. Lišák si hned začal vymýšlet, co všechno potřebuje a čert nestíhal kouzlit, neboť Dušan na něho své požadavky přímo chrlil. Když už měl všechno, co si naporučil, dodal:

„Tak, a teď mě zaručíš i nesmrtelnost, rozumíš? A vyčaruj mi ještě palác a učiň mě liščím králem, dělej!“

Čert nemeškal a konal přesně tak, jak lišák přikazoval. Dokonce i tu nesmrtelnost mu zaručil a teprve pak byl Dušan zcela spokojen. Život se mu rázem od základu změnil. Zabydlel se až na druhém konci světa, kde žil v přepychu a v blahobytu, ovšem jen bláhově si myslel, že tomu tak zůstane navždy. Na dřívější život v lese brzy dočista zapomněl. Konečně mohla všechna lesní zvířátka žít v klidu, míru i v bezpečí.

A čert Čardáš? Toho teprve až po několika dnech našli dva zajíčkové přivázaného ke stromu. Chudáček byl celý hladový, žíznavý, cukal sebou, plakal, naříkal, ale sám se rozvázat neuměl. Jeden se zajíčků k němu hned přiskákal a pověděl: „Počkej, čertíku, já ti ten provaz přehryžu.“

Netrvalo dlouho a čertík byl chválabohu vysvobozený.

„Děkuji ti, zajíčku, jsi hodný,“ poděkoval mu Čardáš. Byl rád, že je konečně volný a tradá zpátky do pekla, kde však dostal pořádnou nakládačku, jen co je pravda! Lucifer se do něho zhurta pustil a zakřičel:

„Kde máš Dušana, ňoumo, a jak ses mohl opovážit plnit přání tak zlému lišákovi? Cožpak neznáš zákony pekla? Za tvé neuposlechnutí tě trest nemine! Od nynějška tě už nikdy nepustím na svět lidí a již navždy zůstaneš pekelským posluhovačem!“

A tak se i stalo. Zákony pekla jsou zkrátka spravedlivé a k nikomu neúprosné a tak jen díky lišákově vypočítavosti na to ubohý čert Čardáš tehdy sám doplatil. Začas se z něj však stal přece jen nebojácný čert, který už nikdy nenechal nad sebou nikoho vyzrát, natožpak sebou manipulovat a právě tím brzy povýšil o celé dvě hodnosti zase nahoru. Dokonce přestal být pekelským sluhou a stal se Luciferovým nejlepším pomocníkem a tak byl v pekle zase veselý a šťastný.

Jediné, co ho rmoutilo byla představa, že už nikdy nesmí navštívit svět lidí, kde se mu tolik líbilo. Požádal proto Lucifera, aby mu znovu dovolil lišáka Dušana přivést do pekla, ale kdepak vládce pekla. Už mu nedůvěřoval, ani nehodlal rušit zákaz, který mu udělil, proto tímto úkolem pověřil jiné, mnohem zkušenější čerty. Jenomže každý z nich se vrátil s nepořízenou. Nikdo netušil, kde lišáka hledat a právě toho čert Čardáš využil a řekl Luciferovi:

„Pošli pro lišáka mě, vždyť já jediný vím, kde nyní Dušan žije, uvidíš, nebudeš litovat, já ti ho tentokrát opravdu přivedu,“ sliboval svatosvatě Čardáš. Lucifer tedy nakonec souhlasil a dal Čardášovi poslední šanci, ale prohlásil:

„Teď mě dobře poslouvej. Pokud ani tentokrát lišáka nepřivedeš, nechám tě uškvařit za živa a nezůstane z tebe víc, než jen hrstka popele, rozumíš?“

„Ano, ano, souhlasím! Uvidíš, nebudeš litovat, tentokrát svůj úkol splním dle tvého očekávání,“ ubezpečoval Čardáš. Vzal si pytel, vidle, přes ramena si nahodil kouzelný plášť a nato tata byl v trapu.

A opravdu! Netrvalo dlouho a čert Čardáš svůj úkol skutečně splnil na jedničku. Než se stačil vládce pekel vzpamatovat, byl zpátky i s lišákem, který sebou v pytlí mrskal na vše strany. Vřískal, skučel, vyhrožoval, nadával, ale nic mu to tentokrát nebylo platné.

„Rozvázat pytel a přinést váhu hříchů!“ Rozkázal Lucifer.

Sotva Dušan vylezl z pytle ven, hnedle dostal injekci na zkrocení, neboť zuřil, dupal, kopal, to vám byla, děti, hrůza! Jen co se malinko zklidnil, musel si stoupnout na váhu a Lucifer poručil:

„Čardáši, piš!

Ubližování nevinným	11kg
Zlobení	26kg
Nadávání	25,5kg
Vzteky	18kg
Lhaní	15,5kg
Odmlouvání	7kg
Týrání	3kg
Neuposlechnutí	9kg
Trestné činy	6kg
Výtržnictví	5kg
Zlomyslnost	7kg
A drzost – celých	32kg

..., no teda, vždyť nám dočista strhl váhu hříchů! Ale to už nepiš, hlupáku,“ prohlásil Lucifer zděšeně.

„Tak, to máme, suma sumárum, podtrženo sečteno, celých 165 kg, no děs a hrůza!“

Lucifer byl váhou lišákových hříchů dočista zaskočený, vždyť tolik prohřešků nemá na svědomí ani nikdo z lidí, natožpak ze zvířátek. Na nic víc nečekal a proměnil hříšného lišáka v čerta. Jelikož mu jeho nesmrtelnost již nemohl vzít zpátky, učinil ho navždy pekelským otrokem. Musel vykonávat tu nejspínavější práci, které se čerti všemožně vyhýbali a nyní se jí tak konečně jednou provždy zbavili.

Lišákovi rázem dočista sklaplo. Došla mu veškerá jeho drzost i kuráž a styděl se, neboť se mu všichni čerti vysmívali a škodolibě pošklebovali. Jen čert Čardáš se mu nesmál. I když se k němu nezachoval tenkrát hezky, všechno mu to už dávno odpustil a dokonce mu ho bylo i líto. Často mu proto pomáhal s prací a přikládal za něho pod kotlem, jen aby toho Dušan neměl tolik. Někdy mu tajně podstrčil něco dobrého na zub na přilepšenou, jen aby v pekle tolik nesmutnil a necítil se sám.

A tak to nakonec přece jen dopadlo všechno dobře. Mezi Dušanem a Čardášem vzniklo přátelství a nežili si v pekle zase tak špatně. A tak to má být. Lidé by si měli pomáhat, mít se rádi a přátelit se a to platí nejen u lidí, ale i u zvířátek, dokonce i u čertů a v pohádkách.

Ne nadarmo se říká, že všechno zlé se jednou každému vrátí, neboť za chyby se platí, proto by si neměl nikdo ubližovat, ani škodit, protože žádný neví, kdy bude toho druhého potřebovat, vidíte, děti?

Jak veverka zachránila lištičku (listopad, volně žijící zvířata)

Alena Chudobová

Za rozkvetlou zahradou na konci vsi se táhne velký lán rostoucí pšenice a hnedka za ním vede pěšinka k malému lesíčku, v němž žije spousta veverek malých i velkých, černých i rezatých, hodných i drzých, čiperných i hravých.

Mají tam, svůj veveří ráj plný dubů, buků, smrků, dokonce i lískových keřů a hned kousek od pole stojí tři staré, velikánské stromy ořešáku, takže veverky nemusí za svou nejoblíbenější potravou nikdy příliš daleko. S oblibou si pochutnávají na všech těch dobrých jádýrkách ze šišek, bukviček i oříšků, jež jim tolik chutnají. Shromážďují si ve svých úkrytech zásoby na zimu a předhánějí dokáže zajistit zásobu největší a ta se pak stává královnou všech veverek.

Již po několik let vede v této jejich soutěži veverka Aranka, která je ze všech veverek nejšíkovnější. Pomáhá všem mladým, nezkušeným veverkám a dává jim do života cenné rady. Je u všech nejoblíbenější a všechny veverky ji mají rády, neboť jde všem příkladem. Nejen však veverky v tomto lesíku přebývají, nýbrž tam možno spatřit tu a tam i lišku, zajíčka, srnečku, dokonce se tam čas od času ukáže i jelen, kterého se však všechna lesní zvířátka bojí jen proto, že má velké parohy.

Jednou do tohoto lesíčku zavítal neznámý střelec, který ulovil lišku, neboť chtěl své ženě darovat kožešinový límec z lišky. Ubohou lišku tak zastřelil, strčil do pytle a už s ní pelášil co nejrychleji pryč. Vůbec nedbal tomu, že se liška před nedávnem stala mámou a vychovávala ve své noře maličkou lištičku Laky.

Sotva to veverka Aranka zpozorovala, hned se vydala liščí noru hledat. Skákala ze stromu na strom, běhala po lese a usilovně pátrala po liščím mláděti. Vyšmejdila dvě liščí nory, ale ani v jedné z nich malá lištička nebyla. Hledala dál, až konečně zaslechla u jednoho stromu naříkavý pláč malé lištičky. Ta už chuděrka plakala hlady a sama samotinká se v opuštěné noře bála. Veverka se prohrabala k ní a to už si lištička myslela, že se k ní konečně vrátila její maminka. Začala pochtivat u veverky mlíčko, jenomže Aranka v sobě žádné mlíčko neměla.

O to víc bylo veverce lištičky líto a snažila se ji utiшит. Byla z jejího opuštění tuze smutná a za každou cenu chtěla malé lištičce pomoci. Opatrně si ji přenesla k sobě do dutiny dubu, kde měla svůj pelšek a tam malou lištičku zahřívala. Tolik moc si přála stát se její náhradní maminkou, že se jí to nakonec podařilo. Silný mateřský pud zřejmě zapracoval a v těle veverky se mlíčko pro hladovějící lištičku začalo skutečně tvořit!

„Zázrak, zázrak! To je neskutečné,“ zaradovala se přešťastná veverka a bylo jí u srdce velmi příjemně. Tulila se k malé Laky a rozplývala se štěstím, že je konečně mámou! Nikdy své malé veverčí mládě sama neměla, i když po něm toužila sebevíc. Nyní byla již sice stará, ale přece jen zažila pocit, jaké to je být mámou a malou lištičku přímo milovala. Zahrnula jí svou veškerou péčí a láskou a tak se malá Laky začala mít dobře. Rostla, jako z vody a ve všem se snažila svoji veveří mámu poslouchat a napodobovat. Naučila se šplhat po stromech, sbírat šišky i oříšky, ale rozlousknout je tak, jako právě veverka je nedokázala. Některá jádérka ji zachutnala, ale raději si ulovila nějakou tu myšku, šnečka, housenku, nebo broučka, neboť strava veverek jí příliš neuspokojovala. Nikdy ji však veverka nedovolila čapnout zajíčka, nebo ptáčka, natožpak bažanta či koroptvičku.! Byla hodná, milá, přítulná, hravá a nikdy by jí nenapadlo ublížit ani tomu nejmenšímu kuřátku, na něž si jiné lišky brousí zuby nejraději a s oblibou si na nich pochutnávají. Lištička Laky však byla úplně jiná a to jen díky vzorné výchově své veveří mámy Aranky, která byla na Laky patřičně hrdá. Na Aranku byly zase pyšné všechny ostatní veverky, neboť to co dokázala Aranka by nezvládla žádná z nich. O to víc měly Aranku rády a malá Laky se tak stala chloubou celého lesa.

Od té doby byla veverka Aranka veveří královnou už jednou provždy a lištička Laky se tak stala příkladným vzorem všem nezbedným liškám!

Zajda a jelen (listopad, volně žijící zvířata)

Alena Chudobová

V jednom smrkovém lese bydlel kdysi malý a hodný zajíček, který se jmenoval Zajda. Pod kořeny starého smrku si pracně vyhrabal hřejivý pelíšek, který si tuze oblíbil a cítil se v něm báječně, ale především v bezpečí. Spolu s ním žilo v lese i mnoho ostatních zvířátek, avšak právě Zajda byl v lese tím ze všech nešťastnějším. Zvířátka ho měla ráda a zajíček si nemohl život mezi nimi stále dostatečně vynachválit. Dokonce ho neohrožovala ani liška, neboť i ona si Zajdu tuze oblíbila.

Jednoho dne se mu však přihodila nemilá věc. Do lesa náhle a zcela nečekaně vběhnul zlý vlk a poklidný život lesních zvířátek byl rázem ohrožen. Hladový vlk zaútočil zrovínka na zajíčka Zajdu, jehož si vybral jakožto oběť k zasyčení. Zajda zpočátku vůbec netušil, že ho chce vlk sežrat a bláhově si myslel, že si s ním vlk jen tak hraje a honí ho po lese. Vlk však zlostně vrčel, cenil na zajíčka ostrá zubiska, dorážel a útočil. Jakmile Zajda zjistil, že je s ním zle, popadl nohy na ramena a tradá pryč! Pelášil jak o závod. Kličkoval ze strany na stranu, sotva dech popadal a vlk se hnál za ním jako veliký vítr.

Chudák Zajda byl úplně vyplašený. Srdíčko mu bilo jako na poplach a vlk mu neustále v patách. Scházel opravdu jen ždíbíček, aby ho vlk chytil a zakousl za krkem. Naštěstí se mu zajíček vřdycky někam zaběhl a schoval v houští. Vlk ho však nepřestával pronásledovat a honit. Pokaždé jej hnedle vyčenichal a útěk a boj o přežití pokračoval. Vlk hnál Zajdu stále kupředu a ten mazal, co mu jen nohy stačily, jen aby si život zachránil a vlk úprkem za ním. Oba uháněli z jednoho lesa do druhého. Míjeli stromy, keře, rokliny i paseky a závod kdo z koho neměl konce. Zajíček už téměř nemohl, ale přesto se nevzdával. Stále kličkoval zprava doleva a nepřestával v běhu pokračovat. Byl už celý uhnáný, docházely mu síly a to už ho měl vlk málem v drápech.

Vtom však najednou cvak - a vlk se chytil do pytlácké pasti. Začal kňučet a naříkat a nemohl se dál hnout z místa. To jediné zajíčka Zajdu zachránilo. Konečně se mohl po tak dlouhém a vysilujícím běhu zastavit a vydechnout si. Funěl jako starý medvěd, dýchal z plných plic a po chvíli přeradostně zvolal: „Hurá, jsem zachráněný! Smrti jsem sice unikl jen o vlásek, přesto jsem živ a zdrav, jupí!“

Zbloudilý Zajda se chtěl vítězoslavně vrátit do svého teplého a útulného pelíšku, na který byl již odmalička zvyklý. Stýskalo se mu po ostatních přátelích z lesa, avšak zaběhl se až přespráliš daleko a cestu zpět hledal marně. Bloudil neznámým, hlubokým a černým lesem, chodil stále sem a tam, dokola kolem, až se dočista ztratil. Bylo mu smutno. Cítil se dezorientovaný a opuštěný. Posadil se zdrceně do zeleného, měkkého mechu, kde začal smutně plakat a naříkat. Celý se třásl strachy z neznáma a bědoval. „Achich ouvej, běda mi běda. Co já si jen nyní sám počnu v tom divném, neznámém a strašidelném lese?“

Nastala tma. V lese houkaly sovy, ozývaly se prapodivné zvuky a praskání větviček. Divoký vítr pískal ve větvích stromů a ohýbal haluze až k zemi. V dáli zaznívalo vytí hladových vlků a chudák vystrašený Zajda slyšel podivné šustění a šramocení ze všech stran. Byl už tak vyplašený, že ho dokázala vylekat i padající šiška ze stromu a to se pak dal do pláče ještě víc. Zajdovo žalostné vzlykání se ozývalo po celém lese jako ozvěna.

Po chvíli zaslechl jeho pláč a nárek jelen, který byl toho lesa pánem. Každý večer si vyšel na obchůzku po okolí. Byl to jelen samotář, který měl nejkrásnější parohy ze všech a proto mu je ostatní jeleni nepřejícně záviděli a nechťeli se s ním nikdy kamarádit. Jelen se zastavil a zaposlouchal do pláče. Šel po hlase, až došel rovnou k zajíčkovi. Spatřil Zajdu, jak sedí skrčeně a zkroušeně v mechu a strachy ani nedudá. Zajíček se třásl jako osika a jen nedůvěřivě pokukoval po přicházejícím jelenovi.

Už neměl ani sílu utíkat a tak jen doufal, že mu jelen neublíží. Ten se však na Zajdu mile usmál a jelením hlasem povídal: „Proč pláčeš, zajíčku, copak se ti stalo? A proč nejsi zalezlý v pelíšku, vždyť by už měli všichni malí zajíčkové dávno spát.“

Zajda se na velikého jelena podíval, přestal plakat a dopodrobna mu řekl o všem, co se mu toho dne přihodilo. Jelen jej pozorně vyslechl a bylo mu nešťastného zajíčka tuze líto. Tolik mu chtěl pomoci a utěšit ho, proto mu pověděl: „Jestli chceš, můžeš bydlet u mě, zajíčku, ale hlavně už neplakej.“

Zajíček se celý rozzářil a s potěšením souhlasil. Jelen Zajdovi dovolil posadit se mu na záda a chytit se za parohy a už oba uháněli do míst, kde jelen bydlel. Zajíček se pevně držel a byl rád, že potkal tak hodného jelena. Všechn strach a lítost hodil za hlavu a rázem bylo po pláči. Brzy se začal dokonce i smát. Lichotilo mu, že ho jelen veze na zádech a smí se držet za jelení parohy. Najednou se cítil přímo skvěle i v naprostém bezpečí. S jelenem mu bylo dobře. Ničeho se už nebál a nové bydlení u jelena se mu tuze zamlouvalo.

Od toho dne se stal Zajda tím nejuvěrnějším společníkem jelena a opět byl veselý jak dřív. Jelen ho každý den vozil a to se zajíčkovi, panečku, líbilo. I jelen si na Zajdovu přítomnost brzy zvykl a tuze si ho oblíbil. Jelen žádného přítele nikdy neměl a najednou už nebyl sám. Zajíček tropil samé skopičiny a legrácky a jelen s ním jen mládl. Měl zajíčka rád. Náhle mu život se Zajdou připadal mnohem veselejší a zajímavější, neboť měl rázem pro koho žít. Bral Zajdu jako syna, kterého sám nikdy neměl.

Jednoho dne se oba domluvili, že půjdou hledat les, v němž zajíček předtím přebýval. Zajda si vyskočil jelenovi na hřbet, chytil se za parohy a vyrazili. Chodili dlouho, téměř celý den, ale cestu do Zajdova lesa nenašli. Druhý den se vydali opačným směrem, avšak v hledání pokračovali. Šli dlouho a daleko, ale nakonec přece jen známá zajíčkova místa objevili a Zajda tak konečně zase po čase spatřil svůj rodný les. Potkal známé přátele a znovu si mohl alespoň na chvíli zalézt do pelíšku, který tam našel opuštěný a prázdný. Všechna zvířátka Zajdovi tiše záviděla jízdu na jelením hřbetu. Jelen se procházel po lese a nechal zajíčka pobavit se s kamarády, kteří mu jistě už hodně chyběli. Když viděl, jak je v pelíšku šťastný a v lese spokojený, bylo mu líto, že už se s ním zajíček zpátky nebude chtít vrátit. K večeru se s ním šel rozloučit a smutně pravil:

„No nic, Zajdo, je čas vrátit se. Tak se tady měj dobře a nikdy na mě nezapomeň. Jsem moc rád, že jsem tě poznal a pomohl ti znovu najít rodný domov.“

Vtom zajíček vyrazil ze svého pelíšku rychle jako střela a řekl s úsměvem: „Ale co tě nemá, táto, můj domov je přece nyní u tebe. Patříme již k sobě a já chci, aby tomu tak zůstalo již navždy.“

Opět si hupsnul jelenovi na záda, rozloučil se s kamarády, chytil se za parohy a už si to oba uháněli spokojeně domů, k jelenovi. Cestou promluvil jelen k zajíčkovi a řekl: „Ani nevíš, Zajdo, jak jsem rád, že se chceš se mnou vrátit.“ Samou radostí začal poskakovat po lese jako nějaká mladá srna. Potom zvesela vyskočil vysoko do výšky a poté už pádili hurá domů, kde byli zase spolu a tomu tak zůstalo již napořád.

Ještě dnes žijí takto pospolu spokojeně a přátelsky a vůbec nic jim nechybí.

Nebýt však hladového vlka, který tenkrát zahnal Zajdu až do míst, kde našel jelena, nikdy by se z nich takto skvělí přátelé nestali. Zajda v jelenovi objevil nejen nejlepšího a největšího přítele a ochránce, ale našel v něm i tátu, kterého sám nikdy nepoznal. Kamarády z lesa však chodí čas od času pozdravit a navštívit i nadále a nikdy na ně nezapomíná. Společně s přáteli si Zajda vždycky rád zavzpomíná na les, kde odmalička vyrůstal.

A tak je to správně, vždyť na rodný domov se nikdy nezapomíná, neboť právě tam každý strávil ty nejkrásnější roky svého života a tomu tak zůstane už napořád.

Čert (listopad, Mikuláš)

Ivana Tučková

Jako koza rohatá vypadal náš čert.
 Ocas měl až za vrata, odnes by nás hned.
 Do pekla černého, do kotle velkého.
 Ale hodný Mikuláš přehodil přes čerta plášt',
 zlatou berlí zakouzčil, čerta zastavil.
 Pak proutěný koš plný dárků před nás postavil
 a krásný anděl nás po vlasech něžně pohladil.

Listopad (listopad, příprava přírody)

Jaroslava Vlčková

Listopad, listopad,
 lístek zlehka na zem spad,
 zakryl pozdní kytičku,
 dal ji při tom hubičku.
 Než-li padne první vložka,
 podzim, že sní rád i přečká.

Listopadové počasí (listopad, příprava přírody)

Zuzana Doubravová

Na zahrádce první vložka,
 Martinovi se klíží očka.
 Martine, vstaň, sedlej koně,
 rozsypej sníh po záhoně,
 taky na louky a na les,
 potom ke kamnům si zalez.
 Listopadové počasí není
 pro nás žádné překvapení.
 Rozfouká nám po polích
 někde listí, někde sníh.

Moje postýlka (listopad, Mikuláš)

Zuzana Doubravová

Moje teplá postýlka
 přilákala andílka.
 Povídá o Mikuláši,
 o čertech, co v pekle straší,
 že je studí první sníh,
 tak přijedou na saních.

Přivítám je u nás doma,
 byl jsem totiž hodný kluk.
 Nebojím se, zavřu oči,
 dobrou noc a ani muk!

Mikuláš, čert a anděl (listopad, Mikuláš)

Dagmar Tomášková

Mikuláš, jen usmívá se.
 Kdo nám poví básničku?
 Co už umíš? No tak pověz.
 Zazpíváš nám písničku?

Andílek, je celý bílý.
 Je tak hodný, roztomilý,
 nese malý košíček,
 má v něm spoustu přáníček.

Ale čertík, běda, běda,
 umouněný neposeda.
 Dokolečka poskakuje,
 kopýtkem si podupuje.

Trápení zvířátek (listopad, volně žijící zvířata)

Lenka Hurychová

Běží jelen přes hory, zastaví se u nory,
 před kterou si na zimu pere jezevec peřinu.
 Statný jelen před norou, má prosbičku troufalou.
 Chce jezevce poprosit, zda mu valchu může půjčit.

Jezevec se usmívá a jelenovi povídá:

„Půjčím ti ji velmi rád,
 jsem přece tvůj kamarád.
 Jen nechápu, proč chceš mou,
 když máš doma valchu svou?“

Jelen pak jezevcovi, co se stalo, vypráví:

„Straka u mne ráno byla,
 valchu z domu uloupila.
 Laňka na ni koukala,
 když s valchou odlétala.“

Straka nemá vychování. Bere vše bez požádání.
 K tomu ještě za dnešek, to není první prohřešek.
 Tak například veveřici odnesla z dřeva přeslici.
 Poté navštívila hada, tomu chybí čokoláda.

Další v pořadí byl srnec. Co mu chybí? Jasně - hrnec!
 Tenhle výčet neveselý, ještě stále není celý.
 Lišce, v neposlední řadě, vzala konev na zahradě,
 také sovu poškodila, když jí knihy odnosila.

Řádění jí zarazím! Okamžitě vyhlásím
 po strace, bez váhání, celolesní pátrání.
 Straka totiž, pro výstrahu, musí být bez průtahů,
 nalezena, chycena, do žaláře vsazena.“

O perníkovém prasátku (prosinec, zvyky a tradice)

Alena Chudobová

Za příkrým, travnatým svahem, kde se od jara do podzimu pásává velké stádo ovcí se krčí stavení, v němž žije malá Maruška s Vojtíškem. Jsou to dva malí, hodní sourozenci, kteří nemají maminku. Tatínek jim však brzy přivedl namísto maminky cizí paní, která se pro ně stala nehodnou macechou.

Od samého začátku je neměla ráda a milá na ně byla opravdu jen zřídka. Stále je peskovala, napomínala a nic dobrého jim nepřála. Zato svoji vlastní dceru jim dávala neustále příkladem, již splnila všechno, co jí jen na očích viděla. Marušku s Vojtíškem však odstrkovala. Chovala se k nim odměřeně a nikdy nebyla spravedlivá. Maruška s Vojtíškem se proto naučili žít velmi skromně. Byli nenároční a vděční za každou maličkost i sebemenší špetku lásky, které se jim od macechy nedostávalo.

U tatínka ji našli jen poskromnu, neboť hodně pracoval a domů se vracíval často až za tmy, kdy už děti musely dávno spát.

Blížili se Vánoce. Macecha gruntovala, smežčila, pekla a o to víc měla na Marušku s Vojtíškem vztek.

„Neplet' se mi pod nohy, holoto jedna líná! Nemyslete si, že dostanete pod stromeček nějaký dárek, za to vaše neposlušání, vy darmošlapové nevychovaní, žádný si nezasloužíte! Sedřít z kůže byste mě chtěli. To mám za to, že se o vás tak dobře starám. No jen počkejte, já vám ještě ukáži, kdo je tady pánem,“ hubovala nešťastné děti macecha a nešetřila je pohlavky. Dokonce jim nechtěla dopřát ani zdobení vánočního stromečku a tak směli mít doma jen několik zelených, smrkových větviček ve váze, nic víc. Děti to tuze mrzelo, neboť se na kouzlo rozsvíceného stromečku celý rok těšily a o dárcích raději nemluví.

Jediné, čemuž macecha svolila byla pomoc Vojtíška a Marušky při pečení vánočních perníčků, které oba přímo zbožňovali.

„Děkujeme vám, maminko,“ prohlásila nadšená Maruška a oba dva jí byli nadevše vděční, že jim dovolila pomáhat s pečením. S ohromnou radostí se pustili do vykrajování perníčků. Macecha vyválela těsto a Maruška s Vojtíškem tvořili pomocí vykrajovátek nejrůznější tvary. Nadělali plno hvězdiček, zvonečků, chaloupek, prasátek i hříbků a než se nadáli, měli takto přichystaných medových perníčků celých šest plechů na pečení. Maruška poté všechny potřela vajíčkem a pak už jen šup s nimi do trouby! Vojtíšek pečlivě dohlížel, aby se perníčky nespálily a pak už jen macecha vyndávala z trouby jeden plech za druhým. To byla, panečku, vůně! Perníčky krásně naskočily a Vojtíškovi s Maruškou se jen sliny sbíhaly. Macecha čekala, až všechny perníčky pořádně zchladnou a mezi tím si chystala snít na zdobení. Vtom však zjistila, že jeden perníček na plechu chybí.

„Kdo z vás snědl perníkové prasátko?“ zeptala se macecha vyčítavě a hned začala Marušku s Vojtíškem obviňovat, že upečené prasátko jistě ještě za tepla snědli.

„Který z vás to byl, přiznejte se, dacani,“ ptala se.

„Já ne!“

„A já také ne!“ bránily se hned obě děti a ubezpečovaly svou macechu, že nemají se zmizením prasátka opravdu vůbec nic společného. Jenže ta jim samozřejmě nevěřila a začala je hubovat. Ukřivdění děti odešly s plácem a s bolavým srdíčkem do dětského pokojíčku, kam je macecha odehnala a zamkla.

„Proč nám nevěří, vždyť přece nelžeme,“ pomysleli si oba a trápilo je, že je macecha takto neprávem podezřívá.

Vtom však slyší: „Uj uj, ují, ují!“

„Co je to?“

zeptal se Vojtišek sestřičky, ale to už z pod postele vykukovalo malé prasátko, které se tam schovávalo.

„Jé, prasátko!“ vykřikla radostně Maruška a to už si jej s Vojtíškem šťastní a rozesmátí oba hladili. Prasátko bylo celé perníkově voňavé a přímo zářilo pozlaceným třpytem maličkých hvězdiček. Kouzlo Vánoc do něj vdechlo život a obdařilo jej zvláštní, kouzelnou mocí, co víc si ještě přát?

Od té chvíle splnilo kouzelné perníkové prasátko dětem jakékoliv přání a mohly mít úplně vše, na co si jen vzpomněly. To bylo, panečku, překvapení a zázrak, který oběma doslova vytřel zrak. O něčem takovém se jim ani nesnilo a nyní je potkalo takovéto skutečné a nečekané štěstí.

Hned oba poprosili prasátko, aby jim vyčarovalo veliký, ozdobený stromeček plný třpytivých i čokoládových ozdob a pod ním si přáli mít nějaký ten dáreček. A než byste, děti, řekly švec, stál stromeček v pokoji v celé své kráse, pod jehož větvemi se začalo hromadit plno malých i velkých, krásně zabalených dárků, což překvapené děti dojalo až k slzám štěstí. Něco takového doposud ještě nikdy nezažily a nedokázaly tomu uvěřit.

„To je opravdu všechno naše?“ zeptal se nedůvěřivě Vojtišek perníkového prasátka, ale to se jen spokojeně usmívalo a kývalo hlavou na souhlas.

Perníkové prasátko s dětmi zůstalo přes celé vánoční svátky až do Nového roku, kdy jim plnilo jedno přání za druhým. Počínaje Nového roku však z ničeho nic neznámo kam zmizelo a objevilo se zase až příští Vánoce.

Od té doby tomu tak bývalo rok co rok. Toto štědré prasátko plné kouzel se za Marušku a Vojtíškem pravidelně vracovalo. O to víc se oba sourozenci na Vánoce pokaždé těšili. Život se jim tak náhle podstatně změnil a stal se pro ně o mnoho víc veselejším a bohatším.

I macecha se poněkud změnila, neboť věděla, že pomocí kouzelného prasátka může docílit splněného přání i sama pro sebe, proto byla na Marušku i na Vojtíška již mnohem hodnější a laskavější.

Děti se tak konečně dočkaly více lásky a spokojenosti ve svém životě, kde prožívaly poklidné dětství tak, jak si to vždycky přály.

Kdyby však prasátka nebylo, kdoví, jak by se vedlo Marušce a Vojtíškovi dnes? Takové štěstí jen tak někoho nepotká, ale Maruška s Vojtíškem si jej opravdu zasloužili, neboť soužití s nehodnou macechou není rozhodně komu závidět, vidíte, děti?

O Růžové punčošce (prosinec, zvyky a tradice)

Alena Chudobová

Nastala zima. Celá krajina zapadala sněhem a malá Natálka zvolala: „Vánoce! Vánoce jsou tady! Hurá, přijde Ježíšek!“ Dočkat se už nemohla ozdobeného stroměčku, ale především dárečků, na které se již celý rok tuze těšila. Tváře jí hořely nedočkavostí a zvědavost jí nedala spát.

Konečně se dočkala a Štědrý večer byl tu. Jakmile se rozsvítil nazdobený stroměček a zacililinkal vánoční zvoneček, přešťastná Natálka vběhla do pokoje rovnou pod stroměček a vykřikla nadšeně: „Jé, tady je dárků!“

Hned se pustila do vybalování. Zbrkle škubala vánoční papír, který lítal na vše strany. Plna nedočkavosti rozbalovala krabice, hledala, toužila, objevovala, avšak téhož večera byla očividně zklamána. Vybalené dárky odhazovala na stranu a potichu si říkala: „Co má tohle znamenat? Vždyť tu mám jen samé obleky, nové papuče, brusle, foukací harmoniku, knížku, čepici, ale kde jsou nějaké hračky?“ Zklamaná Natálka měla dočista po náladě. Ježíšek ji zradil. Přesto, že pro něj psala dopis s podrobným popisem všech svých přání, nesplnil jí ani jedno jedině. Natálce bylo rázem úplně do breku a neudržela slzičky. Přišlo jí tuze líto, že nedostala žádnou hračku. Tak smutné Vánoce dosud nezažila a lítost jí sužovala až do Nového roku.

Po novoročním obědě musela odjet Natálka společně s rodiči k tetě Zuzce.

„Vezmi si ty nové punčošky,“ naporučila jí maminka. Natálka ji s nafouknutou pusou poslechla, ale byla tak znechucená, že se jí nechtělo jezdit vůbec nikam. Otráveně a s kyselým obličejem se pomalu navlékala do svátečních, červených šatů. Vzala si nový, bílý svetřík a k tomu ty krásné, růžové punčošky, které se jí líbily ze všeho oblečení nejvíce.

Sotva však strčila do punčošek ruku a chtěla si je oblékat, vyskočila z nich malá růžová panenka, hezounká, jako to nejkrásnější růžové poupátko. „Jé, panenko, kde ses tu vzala?“ Zeptala se překvapeně Natálka a maličká panenka odpověděla: „Nejsem panenka, jsem růžová víla Punčoška, víš, Natálko? Jsem tu jen pro tebe a od této chvíle ti budu plnit všechna tvá přání,“ řekla Punčoška a podávala Natálce maličký zvoneček.

„Stačí jen zazvonit a já budu nato tata u tebe,“ pověděla Punčoška.

Natálka byla radostí a překvapením celá bez sebe a v tu chvíli se jí k tetě nechtělo už vůbec! Toužila si zvoneček hnedle vyzkoušet a přesvědčit se, zda skutečně funguje a pomyslela si: „Že by mně opravdu potkalo takové štěstí?“

To už jí však maminka napomínala, aby si pospíšila, že už musí jet. „Ach jo, vždyť už jdu,“ zabrbkala si pod nos Natálka.

Celou dobu byla u tety jako na trní a už se nemohla dočkat, kdy dorazí konečně domů. Sotva se tomu tak stalo, hnedka popadla svůj malý zvoneček a zazvonila. „Cililink!“

A to už před ní stála víla Punčoška v plné parádě a ptala se, jakéže má Natálka přání.

„Chtěla bych panenku Moni, která umí dělat kotrmelce a také miminko Baby Born, které má kouzelné oči a ještě oba plyšové včelí medvídky Čmeldu a Brumdu a také mluvícího Pučmelouda!“ Jemínáčku! Natálka chrílila na Punčošku jedno přání za druhým, neboť všechny tyto hračky si přála dostat pod stroměček.

Než se stačila nadechnout, měla všecičko přesně tak, jak řekla.

Potěšená Natálka zajásala radostí a začala Punčošce děkovat, ale ta už byla dávno bůhví kde. Přešťastná Natálka si hned začala se všemi těmi krásnými hračkami hrát a spokojeností a nadšením celá zářila. Přece jen se dočkala nových hraček přesně tak, jak si to přála.

Večer zazvonila ještě jednou a sotva cinkla, hned byla Punčoška zase u ní a chtěla znát další přání. Tentokrát si přála chodícího koníčka s kočárem a domino s Patem a Matem. Sotva dořekla svá přání, ihned byla zase splněna a Natálka nestačila kulit oči. Srdíčko jí radostí až poskočilo a hrála si, až se hory zelenaly!

Tak krásný Nový rok ještě nikdy neprožila, neboť jí vynahradil všechno to zklamání, které na Vánoce cítila. Takto báječně se měla díky kouzelnému zvonečku a růžové víle Punčošce po celý rok a dopřávala si všeho, na co si jen pomyslela.

Příští Vánoce jí však příchodem Ježíška zvoneček neznámo kam zmizel a spolu s ním se vytratila i Punčoška. Všechna splněná přání i hračky jí však zůstaly už jednou provždy a jako památka na Punčošku jí zůstaly už jen ty pěkné, růžové punčošky, které nosila ze všech nejraději.

Nikdy na vílu Punčošku nezapomněla a stejně tak i na zklamané Vánoce a tajuplný, ač přešťastný Nový rok.

Od té doby už Natálka Ježíškovi nikdy dopis nepsala. Hraček už měla doma habaděj a tak se nechala pokaždé už jen s toužebným očekáváním překvapit, jakéže to dárky pod stroměček dostane. I s toho sebemenšího dárečku měla vždycky obrovskou radost a za každý byl vděčna.

Dárky (prosinec, zvyky a tradice)

Daniela Chvostová

Na kopečku domeček,
v tom domečku stromeček,
na stromečku svíčka,
copak asi dostanu letos od Ježíška?
Snad to bude koloběžka nebo malý medvídek,
vím, že dárky kupuje mi maminka a tatínek.

Chystáme ovoce (prosinec, zvyky a tradice)

Zuzana Doubravová

Vánoce, Vánoce
chystáme ovoce.
Jablíčka dej do košíčku
a oříšky do misek,
stejně skončí všechny v bříšku
jako každý pamlsk.

Ježíšek (prosinec, zvyky a tradice)

Ivana Tučková

Až zavoní v sněhu jehličí
a v kostele okna se rozsvítí,
pak do nebe na hvězdy pohlédni,
jak Ježíšek odtud přiletí
a přinese plno dárečků.
To bude radosti, panečku!

Obejmu mámu, tátu, dědu, babičku.
A tak to udělá skoro celý svět.
To je lásky - ten nejkrásnější dárek.

Měsíc (prosinec, časové údaje) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Když se setmí, krásně svítí, tiše pluje po nebi,
někdy je ho jenom půlka, jindy koule nad zemí.
Odráží se nad hladinou, čírou, jako zrcadlo,
co myslíte, že to bude? Koho už to napadlo?

Přeci měsíc!
Tiše kráčí, po obloze večerní,
když se na nás nebe mračí,
pak ten měsíc začerní.

Perníková chaloupka

(prosinec, zvyky a tradice)

Dagmar Tomášková

Co to voní? To je krása!
Perníková chaloupka.
Maminka ji vyrobila,
okénka v ní vytvořila.

Bude dobrá? Co myslíte?
Jistě! Vždyť je z perníku!

Na střeše a u okýnek
polevu má jako sníh,
dáme ji vždy ke stromečku
v dobách krásných,
Vánočních.

Ptáčci v zimě (prosinec, volně žijící zvířata)

Zuzana Doubravová

Prosinec je přece prima
pro holky i pro kluky,
ale ptáčkům těm je zima,
schovají se do budky.

Do křoví či do meze,
když si ptáček zaleze,
schoulí se do klubíčka,
zahřejí ho peříčka.

Vánoční přání (prosinec, zvyky a tradice)

Zuzana Doubravová

Každý malý človíček
má v srdci spoustu přáníček.
Komupak je zítra poví?
Nakreslí je Ježíškovi.
Panenku a nebo vláček!
Na světě je spousta hraček.

O Bucláčkovi (leden, sníh led mráz)

Alena Chudobová

Za rybníčkem je lesíček, za lesíčkem kopeček a na tom kopečku dovádějí děti. Paní zima odhalila svoji pravou tvář a celý kraj pokryl sníh chladivou, bílou příkrývkou. Tuhý mráz štípe a svojí silou všechno zmrazí, ale dětem to nevadí. Mají přece teplé boty, čepice, šály, svetry, bundy a hřeje je ranné mládí.

Tolik se těšily na první sníh a už je paní zima dávno tady! Hurá! Volají nadšeně děti a jejich zimní radovánky jim rozzářily očka a rozveselily tváře, které mají červené jako jablíčka.

Některé děti si vytáhly sánky, jiné boby a už si to valí dolů z kopečka! Staví sněhuláky, dělají sněhové pucky a zábavná koulovačka je na denním pořádku. Někteří si obuly brusle, vzaly hokejky a celý rybník se rázem proměnil v kluziště a boj o puk vrcholí. Celý den si děti takto užívají, neboť mají právě zimní prázdniny a jen nerady se k večeru zase vrací domů, ale co naplat, když se blíží večer?

Děti se přes les zase pomalu vrací domů a brodí se sněhem. Ale co to? Vtom malá Barborka spatří ležet ve sněhu něco růžového a lekne se, divže nezakopne. Dokola kolem se seběhnou hnedle všechny děti a nestačí se divit!

Ve sněhové peřince leží malé miminko! Nepláče, nehýbá se, jen tam tak tiše leží. Dívá se stále do jednoho místa, a jak se tak zdá, zima mu není, přestože leží jen tak, na holé zemi v chladivém sněhu, který tužil mráz.

Děti si miminko ustrojené v růžovém oblečku prohlížely ze všech stran a něco se jim na něm stále nezdálo, ovšem nedokázaly rozpoznat, oč jde. Malá Barborka řekla: „Vždyť je úplně bílé jako ten sníh, ani tvářičky nemá červené, a dokonce se vůbec nehýbá! A proč má tak strašně veliký a špičatý nos, vždyť takový malá miminka nemívají!“ Děti rázem ztratily veškerý svůj humor i smích a nespouštěly miminko z očí. Byla již téměř tma a jejich cesta domů byla ještě daleká, proto vzala Barborka miminko do náruče a upalovaly s ním domů. Celou cestu ani nepromluvily a stále myslely jen na to, kdo mohl nechat ležet tak malé miminko v lese a proč má tak veliký nos?

Barborka si vzala miminko k sobě domů a jen čekala, co jí na to poví maminka. Ta se na miminko podívala a hnedle prohlásila: „Jé, vždyť to je malé sněhulátko, malá sněhová holčička, miminko od sněhuláčka, kdepak jste ho, Barborko, vzaly?“

Konečně Barborka pochopila, proč je miminko tak bílé, proč má tak veliký nos i proč se nehýbe a spadl jí kámen ze srdce. Vše mamince pověděla a ona i maminka měly ze sněhového miminka velkou radost. Ještě nikdy v životě totiž takové sněhuláčím miminko neviděly. Znaly jen velké sněhuláky, kteří byli postaveni ze sněhových koulí. Namísto nosu měli mrkvičku a na hlavě starý hrnec. Jen tam tak stáli a hlídali, kdežto toto miminko vypadalo úplně jako živé a stát ani sedět neumělo. Pouze leželo a dívalo se na všechny ostatní. Bylo vlastně stejné jako panenka na hraní. A jak bylo, panečku, pěkně baculaté! Barborka pro něj hned vymyslela jméno Bucláček a rozhodla se, že si Bucláčka ponechá a položí si ho do postýlky pro panenku. Jen taktak, že se tam malý sněhuláček vlezl, ale náramně se v postýlce vyjímal. Barborka byla ráda, že má panenku takovou, jakou ještě nikdo z dětí nemá. Nemohla se již dočkat, až ráno všem dětem poví, jak to s Bucláčkem vlastně všechno je. Byla již tak ospalá a unavená, že sotva lehla, nato tata usnula a spala tvrdě až do rána.

Sotva se vzbudila, oči jí pohlédly přímo na Bucláčka a nyní nevěděla, zda ještě spí, bdí, či jen tak sní. Bucláček si povídal, usmíval se, kopal nožičkami a házel ručkami. Barborka vstala z postele a šla ke sněhuláčkovi blíž. Teprve nyní poznala, že se jí to skutečně nezdá. Bucláček byl opravdu živý a hned se na Barborku mile usmál. Nevěřicně jej vzala do náruče a hned volala na maminku:

„Maminko, maminko, podívej se na našeho Bucláčka, on nám do rána oživil!“ To bylo, panečku, pro maminku překvapení! Hned si jej začala chovat a v tu ránu jí přirostl k srdci. Zamilovala si malého sněhuláčka Bucláčka, jako by to bylo její dítě a hned mu šla uhrát mlíčko. Jenže kdepak teplé mlíčko, to nebylo nic pro Bucláčka! Házel hlavou ze strany na stranu a teplé mlíčko odmítal. Vtom maminku napadlo, že mu zkusí dát ledové mléko z lednice. Ano! To bylo přesně to, co malý Bucláček potřeboval! Studené mlíčko mu náramně chutnalo a vypil ho hned plné dvě flaštičky. Barborka s maminkou tomu nemohly uvěřit. Ze samé radosti zapomněla jít Barborka dokonce do školy, neboť prázdniny již skončily a znovu začala škola. Zůstala tedy téhož dne doma u Bucláčka a maminka jí napsala do školy omluvenku. Obě se s maminkou radovaly a stále Bucláčka pozorovaly. Barborka si vždycky přála mít malého bratříčka a vozit ho v kočárku a nyní se jí toto přání vyplnilo, i když poněkud jinak.

Bucláček se tak stal členem jejich rodiny a bylo jim spolu dobře. Rostl jako z vody a byl den ode dne větší a silnější. Brzy se naučil sedět a krátce nato dokázal už i sám stát.

Když byl veliký, jako všichni ostatní sněhuláčkové, pokusila se ho maminka s Barborkou postavit ven do sněhu a čekali, co Bucláček na to. Sněhuláček tam zůstal stát pyšně jako pán a náramně se mu to zalíbilo. Stál vzpřímeně jako voják a ani se nepohnul. Najednou se začal měnit. Z jeho těla se rázem staly tři sněhové koule, měl z uhlíků knoflíky, místo nosu mrkvičku, v ruce pometlo a na hlavě starý, odřený hrnec. V tu chvíli vypadal úplně stejně, jako všichni postavení sněhuláci ze sněhu a vůbec se nehýbal. Rázem nezůstala po sněhuláčím miminku ani památka, pouze jeho růžový obleček.

Od té chvíle tam sněhuláček Bucláček jen tak bez hnutí stál až do jara. Na jaře začal roztávat a sluníčko ho brzy dočista rozpustilo. Barborce i mamince po něm zůstala už jen smutná, přesto překrásná vzpomínka a jeho růžový obleček si schovaly na věčnou památku.

Od té doby na Bucláčka Barborka s maminkou každou chvíli myslí a nikdy na něho nezapomněly, obzvláště v zimě, kdy je všude plno sněhu. Zůstal pro ně nezapomenutelnou vzpomínkou, kterou si však dodnes neumějí patřičně vysvětlit. Je to však krásná vzpomínka, proto v jejich srdcích i myslí zůstane žít Bucláček již navždy.

Na saních (leden, zimní hry a sporty)

Text a ilustrace: Ivana Tučková

Padá sněh, bílý sněh,
Honzík jede na saních.
Co to vedle vloček letí?
Malý ptáček, milé děti.
Píp a píp a píp.

Se sněhulákem (leden, sněh, led, mráz)

Text a ilustrace: Ivana Tučková

Naše Anka sněhuláka
za kamaráda má.
A protože má ho ráda,
tak si s ním povídá.

To je zima, sněhuláčku,
hajdaláčku, vid'?
Svou mrkvičkou oranžovou
jako slunce svít'.

S vločkami (leden, sněh, led, mráz)

Text a ilustrace: Ivana Tučková

Donku, Donku, podívej,
jak je náš svět kouzelněj.
Bílé vločky padají
jako hvězdy po kraji,
až přikryjí celou zemi
pod sněhové peřiny.

Aby mohla v teple spát
a pak v létě lidem dát
velikánské úrody.

Děti na stráni (leden, zimní hry a sporty)

Zuzana Doubravová

Po Vánocích sníh a mráz,
lednový čas baví nás.
Sněhuláček na stráni,
kolem děti uhání.
Od Ježíška nové sáně,
lyže, brusle, hurá na ně!

Mráz (leden, sníh led mráz) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Na okna si maluje,
vodu k sobě spojuje.
Tělo umí roztřepat,
povolí, sníh může tát.

Kam se nesmí bez kabátu?
Co nám běhá po zádech?
Najde si to mámu, tátu,
schová se i v temných zdech.

Může to být třeba mrazík?
Samozřejmě! Je to mráz!
Vrací se k nám často v zimě,
někdy také, v jiný čas.

Mráz (leden, sníh led mráz)

Jaroslava Vlčková

Mráz mi t'uká na okénku,
zvědavý je velice,
namaloval přes noc krajku,
pochvalu chce nejvíce.
Nemá štětec ani barvičky,
nevyhodil umělecké školy,
uznejte však lidičky,
k malování, že má vlohy.

Sněhulák (leden, co už umím)

Daniela Chvostová

Copak je to na papíře? Dva kroužky či osmička?
Nebo jsou to něčí brýle a na hoře stolička?
Když se lépe podívám, vidím, jak se tulí,
k sobě pevně připoutané dvě veliké nuly.
Pověz, synku, co to bude? Velmi mě to láká.
Promiň, tati, nepoznal jsi? Kreslím sněhuláka.

Kluziště (leden, zimní hry a sporty)

Daniela Chvostová

Zima už je v plné síle,
děvče čeká na mámu,
venku je jí dlouhá chvíle,
proč nemůže do krámu?

Kde se vzala, tu se vzala
na chodníku zmrzlá louže,
ona místo aby stála,
po ledě se klidně klouže.

Klouže tam a klouže zpátky,
klouže se jen dál a dál,
na chodníku dělá zmatky,
starý pán jí radu dal.

„Když holčičko ráda bruslíš,
věř mi nebo nevěř mi,
s kamarády zajít musíš
na kluziště s bruslemi.“

Tady ten pás betonový
chodníkem se nazývá,
neboť se jen po něm chodí,
kluziště své kouzlo má.

Po ledovém zrcadélku
můžeš bruslit sem a tam,
projedeš si šířku, délku,
je to kouzlo, já to znám.

Je to fajn, když kolem uší
sviští vítr ledový,
ale kdo to nevyzkouší,
nic se o tom nedoví.“

Holčička už chce být hodná,
pěkně čekat na mámu,
je však dosti neposedná,
běží za ní do krámu.

„Maminko, já říct ti musím,
nechci už jít na hřiště,
jen bych chtěla, prosím, vidět
opravdové kluziště.“

Kouzelná země miminek (únor, jak se člověk narodí)

Helena Kopečná

Každá maminka má v bříšku kouzelnou zemi miminek. Je to místečko, kde jsou jen sama vajíčka. Jsou menší než špendlíková hlavička a je jich hodně. Leží v měkkých poduškách a čekají, až přijde jejich chvíle.

Jednou za měsíc se některé zvedne a vydá se na cestu do nedalekého Zámku štěstí. V krásné komnatě, vyzdobené růžovými závěsy a huňatým kobercem, se usadí do hedvábných polštářků a několik dní vyčkává, jestli bude patřit mezi vyvolené a připlují k němu semínka. Dočká se jen málokteré. Semínka naplní komnatu a obklopí vajíčko. Všechna se snaží proniknout k jeho dychtivému srdíčku. Jakmile se najde vítězné semínko, které bylo ze všech nejrychlejší, ostatní zase odplují. Šťastné vajíčko se semínkem v srdci se hned pustí do usilovné práce. Té práci se říká početí a nazývá se tak proto, že počíná život nového miminka.

Děťátko roste a roste. Trvá to dlouho! Maminka, které se ten zázrak v bříšku děje, se na něj těší, zpívá mu a povídá si s ním. Jednoho dne přijde chvíle, kdy už je mu uvnitř příliš těsno. Brána zámku se otevře, stěny komnaty povolí a miminko se narodí na svět.

Ale v první chvíli z něj moc nadšené není. U maminky bylo měkoučko a teploučko, zatímco na světě je chladno a nevlídno. Drží ho nějaké cizí ruce a plácají ho po zadečku. Začne se proti tomu bouřit a dává to hlasitě najevo. A to je první věc, která se mu tu líbí! V bříšku vůbec nevědělo, že nějaký hlas má. Zkouší tedy, co se s ním dá dělat, křičí na celé kolo a vypadá to, že lidé kolem něj jsou rádi. Nejvíce maminka, usmívá se a vypadá šťastně. Ale taky unaveně. Představovalo si ji krásnější, ale na tom teď nezáleží. Hlavně že v její náruči je teplíčko, jaké zná z bříška a že u ní má dost mlíčka.

Brzy se mu maminka začne líbit víc a víc. Odpočatá je mnohem krásnější, než když ji vidělo poprvé. A ten hranatý člověk, který maminku objímá a jeho opatrně hladí jedním velkým prstem, to je asi tatínek. To je ten, kdo poslal k mamince do komnaty všechna ta semínka, která se utkala o vajíčko. A taky ten, jehož hlas doléhal do bříška a který mu sliboval, co všechno spolu budou podnikat a čemu všemu ho naučí. Třeba jezdit na kole, bruslit nebo chytat ryby. A miminko si také pamatuje, že ho přes kůži trochu studilo tatínkovo ucho, když poslouchal tlukot jeho srdíčka. Tatínek se mu zamlouvá. Neumí ho zatím sice držet tak šikovně jako maminka, ale však on se to brzo naučí. Vidí mu na očích, že ho chová rád, tak mu to ani nebude dlouho trvat.

A tak miminko zjišťuje, že když je u mámy a u táty, je na světě vlastně docela pěkně. Líbí se mu tu dokonce víc než v bříšku. Tam byla tma a ono nevidělo nic z jeho krás!

O modřince (únor, pohádkové postavy)

Alena Chudobová

Byl jednou jeden ježidědek, který žil již dlouhá léta v lese ve staré chatrči na dvou nožkách od slepic. Byl již starý, líný a stále vyžadoval klid. Bylo mu zatěžko vytáhnout ze svého obydlí paty, proto pokud potřeboval někam zajít, popohnal tu svou chatrč a šel tam i s ní, neboť ji za ta léta již naučil chodit.

Jeho bývalá přítelkyně ježibaba Agáta, která měla svoji již napůl zbořenou chýš pouze na jedné kuří nožce mu tu jeho tuze záviděla a často si říkala: „Hernajs, ten ježidědek mě opravdu medí! Má chýš se otáčí na vše strany, neboť je za ta léta již celá rozviklaná. Když se chci někam dostat, to abych vyťahovala pokaždé koště a řídila svůj let, kdežto ten proklatý ježidědek se nemusí vůbec namáhat,“ záviděla mu Agáta, neboť jí bylo o to. Poslední dobou mu proto dělala jen samé naschvály, jen aby ježidědek nemohl žít v klidu, který tolik miloval. Vždyť mu vadilo už i to t'ukání datla do stromu, houkání sovy, troubení jelenů, funění divočáka, dokonce i líbezný ptačí zpěv, který v mládí míval tak rád.

Zato ježibaba ptačí zpěv přímo zbožňovala! Ukřívala ve své chýši několik vzácných a začarovaných ptáčků zpěváků a v korunách stromů poblíž její chajdeloupy se to ptáčky jen hemžilo.

Brzy ráno, i když sluníčko ještě spalo všichni ti ptáčkové krásně pěli své ranní árie a ježibabě se přitom dobře probouzelo. Měla všechny ptáčky ochočené a lítali jí rovnou na dlaň, kterou jim vždycky nastavila. Slétávali se u ní špačkové, kosi, skřiváci, drozdi, sýkorky, pěnkavy, ale především modřinky, jejichž zpěv byl ježibabě nejmilejší.

Jednoho dne si ježibaba chytila právě modřinku, která zpívala ze všech ptáčků nejhlasitěji a přikázala jí: „Let, modřinko, za ježidědkem a zpívej mu pod oknem nejvíc, co jen tvé hrdlo dokáže! Pěj, křič, pískej, vrískej, jen ať ten dědek jeden plesnivý klidu nenalezne a nepřestávej, dokud ho tvůj zpěv neprobudí,“ naporučila modřince ježibaba.

Modřinka hnedle poslechla a odletěla. Sedla si ježidědkovi rovnou do okna a začala zpívat jako na lesy! Sotva ji uslyšeli ostatní ptáčkové, připojili se k ní a ptačí koncert pod oknem chaloupky ježidědka slavnostně začal. Jakmile se dědek probral, hnedka spustil: „Co to slyším, co se děje, to jsou zvuky, jéje, jéje! Kdo tu takto silně piští, hlava mi už z toho třeští,“ zalamentoval si ježidědek a dostal na všechny ty ptáčky zpěváčky veliký vztek, neboť si dovolili vyrušili ho z jeho ranního klidu. Otevřel okno a všichni ptáčkové se rozlétlí a uletěli pryč, jen malá modřinka zůstala a sedla si ježidědkovi na ruku tak, jak tomu byla zvyklá u ježibaby. „Taková drzost, no jen počkej, ty ptáku ošklivý, darebnice jedna ničemná, já ti, panečku, dám! Proč mě rušíš a řveš tu jako na poplach,“ rozzlobil se ježidědek a odháněl hned modřinku od sebe co nejdál. Rozhněval se na ubohého ptáčka tak, že v záchvěvu své zlosti tuto nevinou modřinku začaroval a to všechno jen pro těch pár přelíbezných ptačích tónů!

Představte si, děti, že ten darebák ježidědek proměnil ubohou a nešťastnou modřinku v němou rybičku, a to jen proto, aby už konečně jednou provždy ztichla a nikdy více již nemohla zazpívat. Rázem upadla modřinka k zemi a začala sebou mrskat na všechny strany. Pusinku otevírala dokořán, ale nevydala ze sebe ani jednu jedinou hlásku, natožpak tón!

Konečně měl ježidědek klid a šel znovu zalehnout k spánku. Chudáček rybička zůstala ležet na zemi, nemohla už zpívat ani volat o pomoc. Zoufale lapala po dechu, neboť nyní potřebovala vodu ke svému přežití. Úplně oněmila a svoji pusinku otevírala jen naprázdno.

Vtom se k ní slétli všichni ti ptáčkové a odnesli ji na svých křídlech k ježibabě. „Kdo mě to ruší? Proč mne nenecháte v klidu odpočívat,“ zlobila se ježibaba, ovšem jen co jí ptáčkové prozradili, že ji ježidědek proměnil v němou rybkou, bylo jí modřinky tuze líto a řekla: „Vždyť je to všechno jen moje

vina! Kdybych tam modřinku neposlala, nebyla by z ní nyní nemá ryba,“ litovala ji Agáta a hned se ji pokoušela svou kouzelnou mocí znovu proměnit v ptáčka, avšak její čarování bylo tentokrát nějaké nezdařilé a neúspěšné. Něco musela v tom náhlém šoku poplést a tak se stalo, že nebyla modřinka najednou ani ptáčkem, ani obyčejnou rybičkou. Dokázala sice létat jak dřív, ale stále byla tou němou rybou, jen nyní nepotřebovala k životu vodu. Léetala vzduchem jako letadlo a vždycky přistála někde na stromě tak, jak tomu byla již odmalíčka zvykla, vždyť bývala ještě před chvílkou letícím ptáčkem.

Tolik si toužila znovu zazpívat, ale nešlo jí to, neboť již navždy zůstala takto němá a nevydala už ze sebe ani jediný ptačí tón. Byla proto moc smutná a tolik záviděla ostatním ptáčkům to jejich zlato v hrdle. Ptáčkové ji však rádi přijali mezi sebe i v podobě ryby a všechny ty jejich líbivé árie nyní zpívali jen pro ni. Rybička byla ráda, že má tak báječné kamarády, kteří ji nezradili, jsou na ni milí a cítí s ní všechnu tu její bolest i zklamání.

Brzy si však na svůj život v rybí podobě začínala postupně zvykat a naučila se s tím žít. Vrabečkové tuto novinu hnedka roznesli po celém okolí a brzy již každý věděl vše o tom, že ptáček modřinka je nyní rybou, která umí létat vzduchem jako letadlo. Nenašel se snad nikdo, kdo by tuto začarovanou modřinku neobdivoval a v celém širém kraji se tehdy nemluvilo o ničem jiném, než zrovínka o ní.

Každý zatoužil proletět se s ní vzduchem a pozorovat svět z výšky, proto modřinka začala sloužit všem, kdo o let s ní stál. Každý si na ni nasednul, pevně se chytil a už vzlétával a proháněl se společně s modřinkou v oblacích!

To se všem, panečku, líbilo, jen co je pravda! Rybička modřinka se tak stala velmi brzy populární a slavnou. Život se jí rázem k nepoznání změnil, ale přesto je dnes v pohádce znovu spokojená a šťastná. Ptačí zpěv si nahradila cestujícími, kteří vždy radostně vískají a vesele jásají, neboť si let s modřinkou nemohou dostatečně vynachválit. Často s nimi létá právě nad chatrčí ježidědka a ten je z pištění, kvílení a jáсотu cestujících celý hyn. Tolik toužil po klidu, ale nyní ho už nebude mít nikdy a to je tak správné, protože modřince ublížil a za své chyby musí zaplatit každý.

Od té doby je tato modřinka nejen ptáček, ale i rybička a pohádku o ní znají dnes již všechny děti.

Karneval (únor, masopustní karneval)

Daniela Chvostová

Podívejte, kamarádi,
dneska máme karneval,
děti ty ho mají rády,
kdopak by se masek bál?

Nemáme strach z čertů malých,
z čarodějů, strašidel,
tolik postaviček známých
ještě nikdo neviděl.

Támhle stojí krásná víla,
vodník tančí s kovbojem,
princezna je celá bílá
s korunkou a závojem.

Indián s barevnou tváří
tancuje se zvířátky,
všichni jak sluníčko září,
všichni jsou jak z pohádky.

Všem to dneska hrozně sluší,
všem postavám z pohádek,
dokonce i bábě s nůší,
s nůší, co má na zádech.

Ruka (únor, lidské tělo) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Jedna, dva, tři, čtyři, pět,
musíš pilně přemýšlet.
Napočítat do pěti,
to je úkol pro děti.

Na čem se to krásně sčítá?
Co má čeho právě pět?
Kdopak to ví? Kdo napoví?
Kdo z Vás už zná odpověď?

Jeden prst a potom druhý,
každá ruka, má jich pět.
Uhádlí jste? Je to ruka!
To je správná odpověď!

Pohádkový svět (únor, pohádkové postavy)

Dagmar Tomášková

Kouzelný svět, plný skřítků,
ten, co můžeš uvidět,
vydáš li se, do pohádky,
poznáš záhy jiný svět.

Na paloučku u studánky,
musíš chvíli posečkat,
přítančí tam krásná víla,
barevný, je její šat.

Kousek dál, je velká skála,
od pradávna, tady stála.
Čerti, se v ní často žení.
To je teda nadělení!

A na břehu, u rybníka,
Olšový se jmenuje.
Na vrbě, tam vodník sedí,
všechno kolem sleduje.

Únor bílý (únor, za okny je zima)

Zuzana Doubravová

„Únor bílý pole sílí“,
povídala babička.
Za komínem vítr kvílí,
spěcháme do teplíčka.

Ke kamnům se posadíme,
k mamince se přitulíme.
A sněhulák za oknem
pohlídá nám krásný sen.

Jak medvědi slavili Velikonoce (březen, velikonoce)

Alena Chudobová

Za vysokými horami, hlubokými lesy a strmými skalisky, v cizí, dálné zemi bydlela kdysi spokojená medvědí rodinka, která si postavila v jedné opuštěné zahradě pěkný domeček.

Táta medvěd s mámou medvědicí v něm společně vychovávali dvě medvíďata, malého Brumlu a jen o malinko větší medvědicí Mášu. Obě medvědí dětičky rostly rychle jako z vody a činily rodičům jen samou radost. Jenomže osud k nim byl nemilosrdný a tak se stalo, že o svou medvědí maminku nečekaně přišli. Ubohé děti i chudák táta medvěd tak zůstali v domečku opuštěni a jen nevalně se jim bez maminky žilo.

Táta medvěd zůstal na všechno sám. Musel se naučit vařit, prát, žehlit, uklízet, a ještě k tomu chodil den co den do roboty. Malá medvíďata tak bývala často sama doma a tuze se jim po mamince stýskalo.

Tátovi medvědovi bylo těch dvou sirotků tuze líto a tak si řekl, že se postará alespoň o to, aby prožili společně moc hezké Velikonoce.

Všechna okna medvědího domečku vyzdobil kraslicemi, nabarvil vajíčka, upekl velikonoční mazanec, dokonce i pěkného beránka. Usmažil řízky, ale především připravil pro Brumlu s Mášou na zahradě překvapení. Vykopal v zemi malé jamky, které naplnil těmi nejrůznějšími sladkostmi, figurkami z čokolády i obarvenými vajíčky. Poté všechno pečlivě zadělal travou tak, aby medvědí děti nic nepoznaly. Večer jim vyprávěl pohádku o velikonočním zajíci, který vždy o Velikonocích chodí po světě s velkým košem a podarovává všechny chudé, opuštěné, či nešťastné děti. Moc dobře věděl, že tento hodný zajíček chodí jen k dětem, nikoli k medvíďatům. Aby však Brumlovi i Máše udělal radost, pověděl:

„Velikonoční zajíc možná přijde i k nám a zanechá vám na zahradě nadílku,“ nabulíkoval jim tatínek, jen aby je trochu potěšil.

Sotva tak konečně nadešel tolik očekávaný den, popadla Máša s Brumlou košíčky a hurá s nimi do zahrady hledat!

Táta medvěd je nenápadně pozoroval z kuchyňského okna. Natěšené medvědí děti usilovně hledaly a pobíhaly nedočkavě po celé zahradě, avšak žádnou z tatínkových skrýší stále ne a ne objevit. Táta medvěd jim z okna radil, kde všude mají hledat a teprve poté děti zamaskované skrýše objevily.

„Jé, tady je věcí!“ vykřikoval radostně malý medvídek. Držel košík a Máša nadšeně z jamek vytahovala jednu dobrůtku za druhou. Netrvalo dlouho a měli všechny tatínkovy skrýše vybrané a prázdné a náramně si oba líbovali, jak na ně byl ten velikonoční zajíček hodný. Táta medvěd se jen spokojeně uculoval a byl rád, že mu to děti všechno uvěřily a mohl jim udělat radost.

Jenomže nikdo z nich netušil, jakéže překvapení je téhož dne na zahradě ještě čeká. Po obědě si šel táta medvěd na chvilku zdrímnout a Máša s Brumlou trhali na zahradě rozkvetlé kytičky fialek. Vtom Máša na něco natrefila. Kousek od plotu, kde ráno vůbec nehledali, objevila další překvapení a volala na Brumlu:

„Jé, podívej se, bráško, tady zůstala ještě nějaká vajíčka! Utíkej rychle domů a přines naše košíky, ať si můžeme vajíčka posbírat,“ řekla nadšeně Máša a Brumla běžela, co mu jen nohy stačily. Sotva vešel do světnice, vzbudil tatínka a řekl:

„Táto, tatínku, my našli na zahradě, tam hnedka u plotu, ještě další vajíčka!“

Táta medvěd však věděl, že to není možné, neboť u plotu žádnou takovou skrýš nenastražil, a proto pověděl:

„Cože? Ty se mě snažíš ošálit, synu, víd? Ty zkrátka nechceš, abych spal, že je to tak?“

„Ne, opravdu tam ta vajíčka jsou,“ přesvědčoval Brumla a už pelášil pln radosti i s košíky za Mášou a táta medvěd zvědavě za ním.

A skutečně! Sotva došel k plotu, sám se nestačil divit! V zeleném hnízdečku ležela v trávě barevná vajíčka, která tam táta medvěd tentokrát vážně nepodstrčil.

„To přece není možné? Že by skutečně nakládal velikonoční zajíc?“ pomyslel si táta medvěd a jen překvapeně zíral.

Brumla s Mášou se o všechna ta pestrá vajíčka podělili a hurá s nimi domů! Ti jich, panečku, nyní měli, jen co je pravda! Jenomže všechna ta vajíčka od plotu byla úplně jiná, než ta od táty medvěda. Jakby také ne, když je naděloval skutečný velikonoční zajíc, který nezapomněl ani na tyto dva medvědí sirotky?

„To je ale hodný zajíček, vid', tatínku,“ jásal Brumla a všechna ta krásná vajíčka si společně s Mášou prohlíželi a přepočítávali. Poté si chtěl Brumla jedno sníst, ale přišel na to, že žádné z těchto vajec rozhodně k snědku není a vykřikl: „Jé, vždyť jsou všechna ze dřeva!“

A měl pravdu. Dřevěná skutečně byla, ale pozor! V každém z nich čekalo na medvědí děti jiné překvapení! V dřevěném obalu ukrývalo každé vajíčko malé plyšové zvířátko a k němu i pohádku napsanou na zlatém papíře.

„Hurá! Tolik hraček a pěkných pohádek!“ juchaly potěšené děti, neboť pohádky přímo zbožňovaly, jenže táta medvěd neměl na jejich vyprávění nikdy čas.

„No jo, ale kdo nám tedy bude všechny ty pohádky číst?“ zeptal se Brumla, neboť on písmenka neznal a Máša jakbysmet. Táta medvěd však na to:

„Dnes do roboty nemusím, proto vám přečtu pohádku na dobrou noc já.“

Medvědí děti se zaradovaly. Sotva nastal čas k spánku, nachystaly si všechna ta vajíčka k posteli a Brumla směl rozhodnout, o jakém zvířátku bude první pohádka. Brumla si vybral zajíčka, neboť právě zajíc jim toho dne udělal největší radost.

Tatínek si nasadil brýle a pustil se do čtení. Brumla si u poslouhání pohádky hrál se zajíčkem a Máša pozorně naslouchala a přitom nakukovala do všech ostatních vajíček, jen aby vybrala, jakou pohádku bude chtít přečíst zítra ona. Vtom zjistila, že na každém tom dřevěném obalu z vajíčka je úplně malilinkatý knoflíček a ptala se sama sebe: „K čemu pak asi slouží?“

Samou zvědavostí se neudržela a zmáčkla. V tu ránu se z vajíčka začala ozývat pohádka o malém káčátku, které zrovna držela Máša v ruce.

Tatínek rázem přestal číst, neboť v hlase vypravování pohádky hnedka poznal mámu medvědici. I Máša s Brumlou okamžitě zbystrili hlas své maminky a srdéčka se jim rozbušila štěstím. Po čase tak znovu slyšely mluvit svou maminku, čemuž až uvěřit nemohli.

„Tatínku, Mášo, vždyť já slyším maminčin hlas!“ zajásal Brumla a o to šťastnější byly jejich Velikonoce.

Dostali bohatou nadílku, prožili plno překvapení, získali mnoho malých plyšáčků i pěkných pohádek, které navíc vyprávěl hlas mámy medvědice, co víc si mohli ještě přát?

Každý večer se do pohádek zaposlouchali a přitom se zároveň učili poznávat písmenka ze zlatého papíru. Netrvalo tak dlouho a uměli oba dva číst, jako když bičem mrská a tatínek se tomu nestačil divit. Pomáhali mu ochotně se vši domácí práci a tak směl táta medvěd zase bez obav chodit do roboty, neboť peněz jim bylo opravdu zapotřebí.

Od té doby se jim začalo ve všem dařit. Máša s Brumlou už přestali po mamince tolik tesknit, neboť ji denně slychávali, a pak, oba již vyrostli a zmoudřili.

Jakmile dorostli do úplné dospělosti, našla si Máša medvědího ženicha a Brumla pěknou, mladou medvědici. Netrvalo tak dlouho a ze starého táty medvěda se stal medvědí dědeček. Všude kolem pobíhala malá medvíďátka, a tak byl medvědí domeček zase plný medvěďů, v němž zavládla spokojenost, radost a vždy veselá nálada.

Na tu nejzácnější nadílku tehdejšího velikonočního zajíce nikdy nezapomněli a všechna ta plyšová zvířátka i pohádky slouží všem malým medvíďatům ještě podnes. Jen díky tomu poznali také hlas své babičky a o to veseleji se jim všem žije a daří.

Nakonec přitáhl Brumla z půdy starý zvonec, nahlas zacililinkal a tím dnešní medvědí pohádce odzvonil konec.

Ovečka Chundelka (březen, přilet ptáků)

Alena Chudobová

Ovečka Chundelka patřila kdysi do velkého stáda oveček, které vlastnil jeden vesnický chalupář. Jeho stavení stálo přímo pod travnatou stráň, která byla součástí velké zahrady. Chalupáři se již omrzelo tyto příkré svahy věčně sekat a odmítal už nadále sušit tolik sena, proto se rozhodl pro chov ovcí. Vypustil všechny ovečky do zahrady, nechal je volně pást a byl rád, jak pečlivě mu vypásaly všechny ty těžko dostupné travnaté porosty a jemu tak odpadla práce se sečením trávy.

Jednu z oveček si oblíbil nejvíce. Vymyslel pro ni jméno Chundelka, neboť byla pěkně chundelatá, měla nejhustší a nejpěknější vlnu, byla poslušná, přítulná a nejmilejší ze všech oveček.

Jednoho dne se ovečka Chundelka spokojeně pásala a pochutnávala si na pastvě, když vtom kolem ní proletěla černá kosice. Posadila se na větev stromu a začala si ovečku prohlížet ze všech stran.

„To je ale pěkně chundelatá ovečka! A jak má hezký, vlněný kožíšek?“ pomyslila si. Vtom ji napadlo, že si na ovečce udělá kosí hnízdo a řekla si:

„Načpak se stavět s hnízdem, když v oveččině kožíšku se mi bude sedět jako ve vatičce a nebudu se muset vůbec namáhat se stavěním.“ Slétla k ovečce a už se jí začala na hřbetě pěkně uvelebovat do vlněného kožíšku, kde se uhnízдила a už začala snášet ptačí vajíčka.

Ovečka nevěděla, co se to děje, neboť jí na zádech stále něco šimralo a lechtalo a proto znejistila a pomyslila si:

„Co to je? Kdopak se mi vrtí v kožíšku a muchlá mi vlnu?“ Ale na vlastní hřbet si sama neviděla. Poté snesla kosice do měkoučkého hnízdečka pět vajíček. Hrdě na nich seděla, zahřívala je a už se dočkat nemohla svých prvních, malých ptáčátek. Ovečka jí pěkně nosila na zádech a to se kosici, panečku, líbilo. Celý den jen podřimovala a vychvalovala si, jak to dobře s hnízděním vymyslíla.

Po chvíli však dostala kosice hlad, proto na chvíli hnízdečko opustila a vylétla za potravou. Sotva se na okamžik vzdálila, zahlédla kosí hnízdo i s vajíčky kukačka a jak už to u nich bývá zvykem, snesla mezi ostatní vajíčka i to svoje kukaččí a hned zase odletěla. Kosice se brzy vrátila, ale nic nepoznala a všechna vajíčka zahřívala dál, jako by se nechumelilo.

Za nějakou dobu se z vajíček začala líhnout malá ptáčata. Kosice z nich měla velikou radost a starostlivě o ně pečovala a krmila je. Malá holátka stále pípala, pískala a otevírala malý zobáček, do něhož jim máma kosice nosila potravu. Ptáčátkům se ve vlněném ovčím hnízdečku líbilo. Seděla si pěkně v teploučku, ovečka je hezky vozila a to se jim to dařilo, jen co je pravda!

Ptáčata rostla jako z vody, obzvláště to jedno, které patřilo kukačce. Bylo ze všech mládřat největší a nejmazanější a sezoblo pokaždé nejvíce potravy. Krátce nato toto kukaččí mládě vyžduchalo všechny ostatní ptáčky z hnízda dolů na zem a uvelebilo se v hnízdečku pěkně samo. Ubohá holátka neuměla ještě lítat, neboť byla úplně maličká. Upadla do trávy, bezradně pípala a stádo oveček je málem zadupalo. Naštěstí tudy právě běžela slepička, která utíkala zahradou ze dvora pryč. Byla celá načepýřená a nazlobeně kvokala, neboť ji hospodář sebral všechna vajíčka, z nichž si přála vysedět malá kuřátka. Jakmile uslyšela pípání bezradných ptáčat, hnedka se zastavila a pomyslila si:

„Ubohá stvořeníčka, vždyt' je tu ovečky dočista ušlapou, to přece nemohu dovolit,“ prohlásila kvočna a už si všechna ptáčata postupně odnášela zpátky na dvůr do kukaně, kde měla své bydlení. Tam se o všechna malá ptáčátka postarala. Vychovala je namísto kuřátek, které ji hospodář toho roku nedopřál a tak kosí mládřata přece jen přežila.

Kukaččí mládě tak zůstalo v hnízdě na oveččině hřbetu samo a celé patřilo nyní jen jemu. Máma kosice se vrátila z lovu a namísto šesti ptáčátek našla jen to jedno. Kukaččí mládě hnedle žadonilo o jídlo a tak ho kosice začala krmit. O to více rostlo, když zůstalo jen samo. Brzy mu narostla peříčka a nastal čas z hnízda vylézt a postarat se o potravu samo, jenže to kukaččí mládě rozhodně odmítalo. Nechtělo se mu tak měkoučké a teploučké hnízdečko opouštět. Zpohodlnělo a zlenivělo a nemělo chuť ani potřebu lítat a pomyslelo si:

„Nač létat, když mě ovečka celý den tak hezky všude vozí na zádech? O potravu se mi postará máma, tak proč bych se měla namáhat máváním křídel a sháněním potravy, když to za mě může všechno udělat máma? Vždyť mě v hnízdě vůbec nic nechybí! Stačí přece jen zavolat kuku kuku a máma hnedka přiletí a už mi nese něco dobrého do zobáčku.“

A tak kukačka rostla jako z vody. Byl nejvyšší čas hnízdo opustit, ale kukačka to neudělala. Kosice se už o ní nechtěla dál starat, ale nedalo jí to. Když viděla, že kukačka nelítá, znovu a znovu se k ní vždycky vracívala s obavou, jen aby neumřela hladu.

Chudák ovečka však byla z kukačky celá nešťastná a nesvá. Nechtěla jí už na sobě, ale nevěděla, jak se jí má zbavit. Stále slyšela jen to její kuku kuku a to věčné kukání Chundelce jen znepríjemňovalo život a pomyslila si:

„Můj kožíšek přece není žádné hnízdiště, já už v něm nikoho nechci!“ Začala nešťastně a bezradně bečet. Oveččino bečení uslyšel pes. Nebyl to ovčácký pes, který ovečky hlídá, ale zatoulané pouliční psisko. Vběhl mezi ovečky a začal je prohánět po celé zahradě. Ovečky se splašily, úplně všechny začaly bečet a kukačka v Chundelčině kožíšku kukala jako na lesy! Pes náhle zpozorněl a zaposlouchal se do kukaččina hlasitého volání. Vtom spatřil na zádech ovečky sedět kropenatou kukačku a nestačil se divit. Pelášil rovnou k ní a hop a skok, chňap a chlamst a kukačku spolkl ještě dřív, než si stačila podruhé zakukat a pochvaloval si: „Konečně jsem si své hladné břicho naplnil!“

Hned poté od oveček spokojeně odešel zase o ulici dál. Konečně byla ovečka Chundelka opět volná a sama, bez vetřelce na zádech! Zato kukačka skončila psovi v břiše ani nevěděla jak! Teprve nyní začala litovat, že zavčas neodletěla, neboť se jí v psově břiše vůbec nelíbilo. Měl tam tmou, málo místa a kukačka přestávala volně dýchat. Pes byl však náramně spokojený a chystal se trochu prospat. Natáhl se do stínu pod košatý strom a začínal usínat. Přišla na něj dřímota, otevřel pusu úplně dokořán, zazíval a vtom frnk! Kukačka vylétla z jeho krku a letěla, letěla a letěla! Přece jen se jí podařilo zachránit si svůj mladý kukaččí život!

Od té doby se jí lítání náramně zalíbilo. Vesele si kukala a všechnu potravu si už vždycky obstarávala jen sama.

A tak to nakonec všechno dobře dopadlo. Kukačka přestala být pohodlná a líná a naučila se sama lítat. Ovečka Chundelka už poté nikdy nikomu nesloužila jako hnízdiště a dál spokojeně spásala všechnu zelenou travu. Brzy se jí narodilo malé, krásné jehňátko a z Chundelky se stala spokojená a vzorná máma.

Chalupář poté koupil pro celé stádo oveček na krk pěkný, malý zvoneček. Ovečkám se tak zalíbilo zvonění, že tím odzvonily i konec této pohádky.

Alenka a kuřátko (březen, příchod jara)

Dagmar Tomášková

Alenka jde kolem plotu.
Co to pípá? Co to je?
Za plotem se něco hýbá,
nedá jí to pokoje.

Něco pláče za tím plotem.
Možná hledá cestu zpět.
Copak, se tam zatoulalo?
Musí honem přemýšlet.

Rozhodla se bez váhání,
za ten plot se podívat,
uviděla malé kuře,
hustou travou pobíhat.

Kuřátko, ji uvidělo,
leklo se a utéct chtělo.
Počkej na mě, povídala.
Ráda bych tě k mamě vzala.

Kde se vzala, tu se vzala,
máma kvočna utíkala.
Alenka, už čekala,
kuřátko jí podala.

Jarní květiny (březen, květiny na jaře)

Zuzana Doubravová

Na naší zahrádce sněženka bílá,
do svojí sukénky sníh sobě sbírá.
Vedle ní narcis se žlutou hlavičkou
poprosí o barvu zářivé sluníčko.
Bledule, podběl, maličké fialky
vykouzlí úsměv náš, zavoní do dálky.

Jarní kytičky (březen, květiny na jaře)

Dagmar Tomášková

Na jaře, když slunce svítí,
objeví se první kvítí.
Narcisy a tulipány,
zdobí žlutě všechny brány.

Sluníčko je přivolalo,
jaro zase přivítalo,
skřivánka je slyšet hlas,
nastal krásný jarní čas.

Knížky (březen, měsíc knihy)

Dagmar Tomášková

Police je plná knížek.
Barevné jsou, voňavé.
Čteme si v nich často s mámou,
o princezně toulavé.

Příběhy a vyprávění
nikdy za nic nevyměním.
Jsem jenom trochu zmatená.
Proč? Ještě neznám písmena.

Do školy půjdeš z nenadání,
tam budeš také pracovat.
Budeš-li pilná, trpělivá,
písmena brzy budeš znát.

Myška a krték (březen, příchod jara)

Dagmar Tomášková

Malý domek u lesa,
neurčená adresa.
Kdo v tom domku přebývá?
Přeci myška šedivá!

Má tam stolek, také židli,
proto se jí dobře bydlí.
Na stolku má vázičku,
ve vázičce kytičku.

Když se venku brzy šerí,
pozve krtka na večeri.
Nejdříve se pěkně nají,
pak si spolu povídají.

Ptáček (březen, přilet ptáků)

Dagmar Tomášková

Ptáček zpívá písničku,
zpívání má v malíčku.
Po větvičce poskakuje,
vesele si prozpěvuje.

Ptáček zpěváček (březen, přilet ptáků)

Alena Chudobová

S poraněným křídlem skáče,
ranní rosou malý ptáček.
Lítal vzduchem jako drak,
vtom však do něj střelil prak.

Stálo zranit ptáčka za to?
Vždyť má v hrdle přece zlato!
Ten, kdo ptáčka slyšel pískat,
toužil z hrdla zlato získat.

Nemůže teď ptáček lítat,
začal přežalostně pípat.
Kolem sebe jen se dívá,
nezapěje, nezapívá!

Zlato v hrdle sice má,
ani tón však nevydá!
Křídlo bolí, smutně pláče,
stal se z něho smutný ptáček.

Vtom šla kolem naše Kačka,
uviděla smutnit ptáčka.
Ochotně jej domů vzala,
vzorně o něj pečovala.

Ránu dobře ošetřila,
láskou k němu nešetřila.
Hladila mu křídýlko,
nabídla mu bidýlko.

Ptáček se hned protřepal,
šťastně křídly zatřepal,
veselý byl tak, jak býval,
radostné árie zpíval.

Zpíval libě, zpíval sladce,
tóny patřily jen Katce.
Zapěl druhou, poté třetí
a už zase vzhůru letí!

Radostně si křídly mává,
Kačence své sbohem dává,
vesel letí výš a výš,
v oblacích se ztrácí již.

I když někdo ptáčka chytí,
nemá zlato, co se třpytí!
Zlato v hrdle, tak zní hlas,
ptačí zpěv je slyšet zas!

Velikonoce (březen, svátky jara)

Dagmar Tomášková

Jaro už klepe na vrátka,
blíží se čas, těch slunných dní,
svět spatří žlutá kuřátka,
co vylíhnou se vzápětí.

Pomlázku, nuši vajíček,
radostný úsměv jarních dní,
přináší milý zajíček,
pro chvíle jarní, sváteční.

Velikonoční koleda (březen, Velikonoce)

Jaroslava Vlčková

Já jsem malý koledníček,
mám raneček bez vajíček.
Ošlehám vás maličko,
žádám za to vajíčko.
Dám si ho hned do ranečku,
naplním jej za chvíličku.

Veselé svátky (březen, Velikonoce)

Petra Mazáčová

Venku svítí sluníčko
namaluji vajíčko,
ať je pěkně červené,
modré nebo zelené.

Jsou tu zase zpátky
veselé svátky.
Nejsou to však Vánoce,
ale Velikonoce.

Zajíček (březen, Velikonoce)

Petra Mazáčová

Lesem běží zajíček,
má košík vajíček.
Vajíčka mu upadla,
na cestě se rozpadla.
Skořápek je hromádka,
všude žlutá kuřátka.

Mančinka a paraplíčko (duben, zvyky a tradice)

Alena Chudobová

Malinko stydlivá, ač usměvavá tvář zdobena spoustou pih, velká modrá kukadla, dva dlouhé zapletené blond'até copánky, tak to je přesně ona, malá Bednářovic Mančinka.

Jakožto tehdy ještě docela malé miminko zmokla venku v kočárku a od té doby se jí objevily pihy všude tam, kde jí zmáčely kapky deště. Mančinka se za svoje pihy nyní stále stydí a je proto nešťastná. Nemá ráda déšť, dokonce by se dalo říct, že se deště přímo bojí a snaží se mu pokaždé nějak vyhnout, jen aby zase nepromokla. Nemá žádné kamarádky, neboť se jí všechny ostatní holky posmívají a to jen po těch pár zatracených pih!

„Jsem já to ale pihatá a ošklivá!“ prohlašovala o sobě den co den Mančinka, sotva se zahlédla doma v zrcadle. Rok od roku jí to vadilo čím dál tím víc a tak se raději začala všech ostatních dětí stranit tak, jak jen to bylo možné, jen aby zaslechla co nejméně slov posměchu. Chodila sama do školy, sama ze školy a samotná si i hrála. Vyhledávala jen taková místa, kde mohla být sama a tam jí bylo pokaždé nejlépe. Nejradyji měla sluníčko, ale jakmile se začala obloha jen trochu zatahovat a objevil se na ní první mráček, hned běžela Mančinka domů, jen aby náhodou cestou nezmokla.

Jednou si však hrála v lesíčku, daleko od domova a jarní bouře zaútočila tak rychle, že Mančinka domů doběhnout zavčas již nestihla. Utíkala, jako rychlý vítr, avšak déšť ji, chtě nechtě, zastihl uprostřed cesty. Doběhla právě na zelený palouček, kde rostla stará, košatá lípa pod níž se před deštěm schovala. Koruna lípy byla tak hustá, že pod strom vůbec nepršelo a jen to Mančinku alespoň malinko uklidnilo. Třásla se však před bouří a deštěm jako osika a strachem byla celá zděšená. Brzy však bouřka ustávala a teplý, jarní deštík zeslábnul. Vtom se na zeleném paloučku objevilo několik překrásných panen, které začaly v dešti ladně tančit. Měly krásné šaty, hebké a lehounké, jak pápěří, které v dešti tančily jako ten nejjemnější vánek. Nebyly to panny, ale dešťové víly, které chodily na palouček tančit za každého deště. Mančinka stála s pusou otevřenou dokořán a nedokázala pochopit, že se víly v dešti nebojí a šťastně se smějí. Vtom si jedna z víl všimla vystrašené Mančinky. Přestala tancovat, přistoupila k ní a zeptala se:

„Co tu děláš, děvčátko, a čeho se tak bojíš?“

„No, deště přece,“ řekla nesměle Mančinka a víla s úsměvem na to:

„Kdo to jakživ slyšel, aby se někdo bál takto deště, vždyť ten ti přece neublíží! Však je to májový deštík a po něm zajisté zkrásníš,“ pověděla Mančince víla Májenka. Jenže ta v tu chvíli nevěděla, zda mluví vážně, či si z ní jen tak utahuje a naráží na její pihy. Mančinka Májence vysvětlila, proč se deště tak bojí, ale ta ji hned donutila nebát se těch teplých, malých dešťových kapiček a řekla:

„Kdo zmokne v měsíci máji, zkrásní, a ty tvé pihy se ti po něm jistě zmenší a zblednou, uvidíš! Ničeho se neboj a pojď tancovat s námi,“ přemluvila Mančinku víla Májenka a tak jí přece jen poslechla. Nechala se kapičkami deště zalít a tajně doufala, že bude mít Májenka pravdu. A skutečně! Po chvíli tance v mokřém, májovém dešti byla Mančinka nějaká hezčí a její pihy jí zesvětlaly a malinko jich dokonce ubylo. Mančinka rázem radostí celá ožila a bylo jí do smíchu. Takové příjemné změně mohla jen s těží uvěřit. Začala Májence mnohokrát děkovat, ale ta řekla:

„Šetři s díky, Mančinko a už se deště nikdy neboj!“

„No jo, to se ti řekne, Májenko, ale měsíc máj skončí a co pak?“ podotkla s obavou Mančinka a tak jí Májenka pověděla:

„Ničeho se neboj, já ti pomůžu. Dám ti kouzelné paraplíčko, s nímž budeš vždycky v naprostém bezpečí. Je to deštník, slunečník i větrník v jednom a poslouží ti ke tvé spokojenosti. Zmačkneš-li tlačítko „D“, ochrání tě před deštěm. Tlačítko „S“ ti dopomůže letět blíže ke sluníčku, které tě svou zlatou ručkou pohladí a ty tvé pihy ti do jedné navždy zmizí. Tlačítko „V“ přivolá vítr a ten tě donese všude tam, kam se ti zamane,“ řekla víla Májenka, podala Mančince paraplíčko a beze stopy neznámo kam zmizela a spolu s ní i všechny ostatní víly.

Mančinka zůstala nevěřicně stát s paraplíčkem v ruce a nemohla tomu všemu uvěřit. Volala Májenku zpět, ale ta už byla dávno někde za horami. Obloha už byla zase modrá, bez jediného mráčku a bylo po dešti. Mančinka

zmáčkla na paraplíčku tlačítko „V“ a v tu ránu se přihnal větrný vír, který začal Mančinku povznášet i s rozevřeným paraplíčkem vzhůru. Ta se ho pevně držela a to už s ním letěla vzduchem rovnou domů.

„To je paráda! Je to úplně neuvěřitelné, vždyť já opravdu letím,“ zaradovala se přešťastná Mančinka a než se nadála, byla doma! Složila své kouzelné paraplíčko a ještě dlouho poté se vzpomínala z tohoto údivu.

Druhý den se Mančinka rozhodla, že tedy poletí za sluníčkem a byla napjetím celá nevrlá, jak tohle dopadne? Pospíchala rychle ze školy, napsala si domácí úkoly a už hurá pro paraplíčko! Zmáčkla tlačítko „S“ a slunečník se sám otevřel. Mančinka se pevně přidržovala a to už se pomalinku vznášela vzhůru, kde ji rozesmáté sluníčko přitahovalo k sobě. Mančinka stoupala stále výš a výš. Sluníčko hřálo a jeho silný žár stále sílil, avšak slunečník Mančinku dostatečně ochraňoval. Sluníčko už spěchalo Mančince naproti a po chvíli ji zastavilo, jen aby Mančinku nespálilo. Prodloužilo si dolů k Mančince svoji v paprscích schovanou zlatou ručku, s níž Mančinku pohladilo všude tam, kde měla své pihy. Mančinka pocítovala jen příjemné šimrání a teplo. Po chvíli jí sluníčko svou ručkou zamávalo, stáhlo si ji zase zpátky a začalo se od Mančinky vzdalovat. Z výšky už jen zavolalo:

„Vrat' se domů, Mančinko. Já už musím popojít zase o kus dál, ale až ti bude někdy zima, přilet' zase ke mně blíž, já tě zahřeji,“ volalo tenkým hláskem sluníčko a svými zářivými paprsky znovu pozlatilo celou oblohu. Mančinka začala klesat. Žár slunce slábnul a než by jste řekly, děti, švec, byla Mančinka zase při zemi.

Položila své paraplíčko a hned pospíchala rovnou před zrcadlo a co to vidí? Jen svoji překrásnou tvářičku, na níž všechny pihy do jediné dočista zmizely! Mančinka byla radostí úplně dojata a nemohla tomu náhlému zázraku vůbec věřit! Víla Májenka měla naprostou pravdu! Mančinka spokojeností celá ožila a byla šťastná tak, že jí bylo úplně do zpěvu. Popadla své paraplíčko, zmáčkla „V“ a už se nechala větrným vírem zanášet rovnou na hřiště, kde si hrály všechny děti. Jedno z dětí hned zahlédlo letící červenočerné paraplíčko i s Mančinkou a zvolalo: „Podívejte, pihatá Mančinka letí s padákem!“

Všechny děti pohlédly ihned vzhůru a opravdu! Byla to Mančinka, avšak nikoli s padákem, ale se svým paraplíčkem a rozhodně už nebyla pihatá! Mančinka přistála uprostřed hřiště a všechny děti běžely hned k ní. V tu chvíli se jim zdála Mančinka nějaká hezčí a nechápaly, proč se jí vždycky smály kvůli pihám, když vlastně vůbec žádné nemá? Její kouzelné paraplíčko začali všichni hnedka obhlížet a obdivovat. Nebylo snad nikoho, kdo by se s ním nechtěl také tak hezky proletět. Mančinka nebyla lakomá, ani nikterak zaujatá kvůli dřívějšímu posměchu a tak s radostí a ochotně své paraplíčko dětem, vždy pěkně jednomu po druhém, půjčila k vyzkoušení.

Každý byl z letu úplně nadšen a tak získala Mančinka kamarádu i kamarádek hned spoustu. Stala se tou nejoblíbenější kamarádkou všech a od toho dne měl Mančinku rád úplně každý. Mančinka tomu byla moc ráda a tím se stal její život hnedka příjemnější a veselejší. Využívala své paraplíčko k cestě do školy i ze školy i všude tam, kde se potřebovala rychle dostat. Ke sluníčku už vícekrát nezavítala, neboť jí zima nikdy nebyla. Své paraplíčko, jakožto slunečník, používala jen v parném létu, kdy sluníčko vysílalo na zem ty své nejostřejší paprsky, aby se tak ochránila před jeho silným žářem. Deště se přestala už jednou provždy bát, dokonce jej začala mít ráda a s potěšením se ním nechávala kropit. Své paraplíčko v podobě deštníku používala jen tehdy, kdy mraky spustily prudký a veliký liják nebo při průtrži mračen. Toto kouzelné paraplíčko sloužilo Mančince až do jejích patnáctých narozenin a pak z ničeho nic někde neznámo kam navždy zmizelo. Mančince to však už nevadilo, neboť si jeho služeb užila až až.

„Necht' poslouží zase někomu jinému a učiní mu svými kouzly radost zrovna tak, jako mě,“ pomyslíla si Mančinka a od té doby byla ve svém životě už vždycky jen spokojená a šťastná.

Nebýt však hodné víly Májenky a všech těch kouzel paraplíčka, kdoví, zda by se Mančinka netrápila ještě dnes?

O princezně Pampelišce (duben, jaro v travě)

Dagmar Tomášková

V jedné malé vesničce, kde lišky dávají dobrou noc a jitřenka, vychází s kohoutím kokrháním, žije krásná panna Pampeliška. Říká se jí tak proto, že tuze ráda plete pampeliškové věnečky. Za tou vesničkou, jen malý kousíček od lesa, je velká louka a na té louce rostou spousty a spousty nádherných kytiček. Kromě nich, také krásné, žluté pampelišky.

Jednou, když Pampeliška opět seděla v travě na paloučku a pletla už asi desátý věneček, projížděl okolo lesa princ Jan, se svojí družinou.

„Copak to tady děláš, děvče?“ Zeptal se odměřeně.

„Pletu pampeliškové věnečky.“ Odpověděla dívka a její tvářička zrudla, jak moc se před princem styděla.

„A jakpak se jmenuješ?“ Nedal se odbýt princ. „A k čemu je tolik věnečků a pročpak to vlastně děláš?“

„Pampeliška. Jmenuji se Pampeliška a pletu věnečky proto, že jsou krásně žluté a protože se mi líbí.

Jestli chcete, princ, jeden z těch věnečků, Vám dám.“ Odpověděla.

„Pampeliška? Takové divné jméno! Kdo to kdy slyšel, aby se někdo jmenoval Pampeliška!“ Vysmíval se princ.

„A že mi dáš jeden z těch věnečků? Děláš si ze mě legraci? Taková drzá holka!

Obyčejný věneček z pampelišek. To je mi tedy dárek!“ Křičel rozzlobený princ.

„Promiňte, pane. Já... Nechtěla jsem Vás rozhněvat. Myslela jsem...“

„Mlč, drzé děvče!“ Mávl rukou ke své družině, na znamení, že budou pokračovat v cestě.

Pampeliška za nimi smutně koukala a bylo jí líto, že prince Jana tolik rozzlobila.

„Princ, je pyšný a zlý.“ Řekla si sama pro sebe, posbírala upletené věnečky a pospíchala domů.

Princ Jan, procházel zámeckými komnatami a stále myslel na dívku, kterou potkal na louce u lesa. Byla moc hezká a milá. Sám nechápal, proč na ni byl tak zlý a přísný. Možná, to s tím dárkem nemyslela tak zle. Rozhodl se, že hned zítra pojede na vyjížďku k lesu a omluví se Pampelišce, za to, že se jí vysmíval a že se na ni tak obořil. Ale druhý den, ji na louce nenašel. Ani třetí, ani čtvrtý den, na louce nebyla. Princ z toho byl velmi smutný.

„To je tuze těžká věc, můj princ.“ Řekl mu jednoho dne pan rádce.

„Vaše trápení, se jmenuje láska. Jednoduše, jste se do té dívky zamiloval.“

„Musím ji najít. Musím se omluvit, za to, že jsem na ni byl zlý.“

Pan rádce, se vyděsil. „Ale jak to chcete udělat? Podle čeho ji najdeme, když ani nevíme, kde bydlí?“

Princ se zamyslel a vesele zvolal. „Najdeme ji, podle věnečku!

Dívka, která mi uplete nejkrásnější, pampeliškový věneček, stane se mojí ženou. Dejte to vyhlásit, pane rádce.“

Několik dní a nocí, objížděl princ Jan království křížem, krážem, ale dívku, která by uměla uplést tak krásný věneček, jako Pampeliška, nikde nenašel.

„Vrátíme se domů.“ Řekl smutný princ, když si myslel, že už není kde hledat.

Prošli všechna stavení, co jich v jejich království bylo, ale po Pampelišce, jako by se země slehla.

Cestou zpět na zámek, projížděli okolo lesa a v tom uviděli sedět v travě dívku, která pletla pampeliškový věneček.

„Dobrý den, jasný pane.“ Řekla Pampeliška, když přijeli blíž.

„Upletla jsem Vám věneček, ale nevím, jestli Vás můj dárek neurazí, nebo snad dokonce nerozčílí.“

„Můžeš mi prosím, odpustit?“ omlouval se princ. „Byl jsem hloupý a zlý.“

„Rád bych požádal o ruku mé krásné, princezny Pampelišky.“

„Vezmu si Vás za muže, princ, Jane. Ale mám jednu podmínku.

Půjdu s vámi na zámek jen v případě, že v jeho zahradách, rostou pampelišky.“

Tak se stalo, že byla svatba.

A když se jim narodila malá princeznička, sedávaly spolu s Pampeliškou v travě a pletly krásné pampeliškové věnečky.

Jede, jede, jede vlak (duben, cestování)

Daniela Chvostová

Jede, jede, jede vlak
letí, letí jako drak
od stanice k stanici
vozí malou opici.

Opice si brouká
z okna při tom kouká,
opakuje zas a znova
dokolečka stejná slova:

Jede, jede, jede vlak
letí, letí jako drak...
(opakuje se do nekonečna)

Kaluže (duben, počasí)

Zuzana Doubravová

Každý kluk si klidně může
skákat v dubnu přes kaluže.
Nazuje si holinky,
a i když je malinký,
nevadí mu voda, bláto,
ta legrace stojí za to!

Letadlo (duben, doprava) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Létá to a má to křídla,
nad hlavami přeletí,
často dělá velký rámus,
uslyšíš to v zápětí.

Nezpívá to, jako ptáci,
nemá ani peříčka,
vysoko si poletuje,
přpravuje psaníčka.

Myslíte, že jsou to ptáci?
Kohopak to napadlo?
Velký omyl! Milé děti.
Je to přeci letadlo!

Panáček (duben, doprava)

Petra Mazáčová

Stojí stojí panáček, vzorně jako vojáček.
Chvilí je zelený, potom zase červený.
Na červenou stůj! Jde o život tvůj!
Na zelenou můžeš jít, za ruce se vzít.

Sázíme sazenice (duben, sázíme sazenice)

Dagmar Tomášková

Maminko, co to tu máme?
Krásné, malé sazeničky.
Kam je ale všechny dáme?
Do záhonku pro kytičky.

Nejdřív důlek uděláme,
sazeničku do něj dáme.
Hlínou ji pak zasypeme,
nakonec ji zalijeme.

Slunce a déšť (duben, jaro už je tu)

Zuzana Doubravová

Slunce volá: „Apríl“,
mrak oblohu zakryje!
Déšť zaleje kvítí v kruhu
a pak jarní sluníčko
vykouzlí nám v kapkách duhu,
podívej se, Haničko!

Výlet ke hvězdám (duben, naše planeta)

Marcela Schejbalová

Až budu velký vezmu mámu
a poletím s ní ke hvězdám,
raketou totiž podle plánu,
nemůžu nikdy letět sám.

Pokud se cestou nespletu
s vyrazíme časně z rána,
potkáme brzy planetu
a posnídáme u mart'ana.

Až na měsíci přistaneme,
podíváme se rychle dolů,
vidět snad bude naše země,
a pak? Pak poletíme domů.

O kokosovém královstvíčku (květen, multikultura)

Alena Chudobová

Pod kokosovou palmou daleké Afriky seděly dvě malé opičky, které si házely s kokosovým ořechem. Z dálky je pozoroval malý chlapec jménem Abú, který zůstal na světě úplně sám a tak utekl do divoké přírody za zvířátka.

Vůbec si však neuvědomoval, jak obrovské nebezpečí na něho číhá na každíčkém jeho kroku, jen kdyby natrefil kupříkladu na takového hladového lva?

Abú měl však všechna zvířátka tuze rád, proto ho nikdy nenapadlo, že by mu některé z nich mohlo ublížit. Ze všech nejvíce se mu zamlouvaly opičky a tak se jim snažil přiblížit. Opatrně se plížil nenápadně co nejbliže k nim, jen aby si je mohl prohlédnout pěkně zblízka, popřípadě i pohladit.

Jenomže opičky ochočené nebyly a malého Abú se polekaly. Začaly vrískat a utíkaly od něho co nejdál. Při svém útěku dočista zapomněly na svůj kokosový ořech, s nímž si hrály, jako s míčem. Jedna z opiček jej odhodila na zem a ořech se začal kutálet rovnou k Abú. Těsně před ním se zastavil a Abú se pro něj sehnul, když vtom se kokos zase sám rozkutálel a lákal ho za sebou stále dál a dál.

Abú chtěl zjistit, kam až jej tento pozoruhodný ořech zavede a tak za ním pospíchal a nespouštěl ho ze svého dohledu. Kokosák se kutálel stále vpřed, dokonce i do kopce, pak zase z kopce dolů, přes kamení, travinami a malý Abú za ním! Jen taktak, že mu stačil, neboť se otáčel rychle, jako míč a stále spěchal někde hodně daleko.

Cesta byla dlouhá, daleká i náročná, plná překážek ale Abú se nevzdával. Nohy mu již dlouhou chůzí bolely a měl je celé zničené, neboť celou tu cestu následoval kutálející se kokos bos, avšak nevzdával se. Zjištění, kam až ho tak asi zavede bylo pro něho záhadou a potácel se za ním, jako stín. Vtom zahlédl v dáli celé dlouhé, bílé pláně. Myslel si, že snad vidí sněh, o němž doposud jen slýchal. O to víc přidal do kroku a zatoužil vyválet se v těch sněhových peřinách, jenomže žádný sněh to nebyl. Jak se brzy sám přesvědčil, celá krajina kolem byla celičká poseta bílým strouhaným kokosem, který tuze lákavě voněl a přímo vybízel k snědku.

Abú neodolal a hned okusil, když vtom se přímo před jeho zrakem z ničeho nic objevil v té kokosem zasněžené krajině též i obrovský zámek, který byl rovněž celý z kokosu. Byl postaven z barevných kokosových kmenů, v nichž se náramně vyjímal všechna ta bílá kokosová okna, dveře i brány. Zámek byl bohatě obsypán kokosovými hvězdičkami všude dokola kolem, v nichž se lesklo zlato. Abú zůstal stát na místě, jako přibitý, neboť něco takového rozhodně nečekal a žasnul nad krásou a vůní kokosového zámku. Tu počal hledat ořech, který jej dovedl až do těchto míst, ale po něm, jakoby se náhle slehla zem! Kolem dokola nebylo ani živáčka a tak se Abú rozhodl vstoupit do zámku.

Sotva se k němu přiblížil jen o kousíček blíž, jeho brány se před ním samy slavnostně otevřely a po jeho vejítí se opět samy zase uzavřely. Než byste, děti, řekly švec, malý Abú se z ničeho nic proměnil v dospělého, zdatného muže, z něhož se rázem stal kokosový král se zlatou korunou na hlavě. Jeho dva rádcové jej vybídlí, aby si zasedl na svůj připravený trůn. Po jeho pravém boku se na něj mile usmívala půvabná, dlouhovlasá kráska, která se v tom okamžení stala jeho společnicí, kokosovou královnou! Všude bylo čisto, útulno, sněhově bílo, neboť běloučký kokos byl úplně všude, kam se jen Abú podíval. Stoly se prohýbaly pod bohatě prostřenými, voňavými specialitami, mezi nimiž nechyběly ani lákadla z kokosu. Kokosového likéru přímo přetékal číše, Všude hrála příjemná hudba, zaváněl kokos a překvapený Abú si náhle připadal, jako někde v opravdovém ráji! Byl doslova dojat, neboť by si nikdy nepomyslel, že něco takového může potkat zrovňka jeho.

Byl šťastný, přešťastný a právě tak se z chudého, nešťastného sirotka spokojený a bohatý kokosový král stal.

A kdo ví, možná, že v kokosovém královstvíčku panuje Abú po boku své krásné Rafaely dokonce ještě podnes?

O pyšném houpacím koníčkovi (květen, každý jsme jiný)

Alena Chudobová

Malý Vítek je roztomilý klouček, který se již odmalička tuze rád houpával na houpacím koníčkovi. Snad právě proto mu maminka koupila k narozeninám koníčka ještě jednoho, hezčího a modernějšího, který dokonce uměl sám i zařehtat. Jenomže právě to byla ta největší chyba. Vítek si sice zamiloval oba koníky stejně a nikdy v nich nehledal žádné rozdíly, ovšem jakmile se v dětském pokojíčku oba koníci spolu setkali poprvé, nastal mezi nimi boj, neklid a rozepře.

Vítek byl s obou celý nadšený, cožpak o to, ovšem právě koníčkům se společné setkání a bydlení takto pospolu v jedné místnosti tedy rozhodně nezamlouvalo. Jeden žárlil na toho druhého, záviděli si a jen nehezky na sebe zahlíželi a už vůbec nebyli nadšeni z toho, že se o houpání Vítka musí nyní střídat a dělit se o jeho přízeň.

Se starým koníčkem to ještě nebylo tak hrozné. Byl skromný, dobrácký a rád by se s novým koníčkem sprátelil, cožpak o to, ale mnohem horší pořízení nastalo s tím novým. Byl hrdý, pyšný, vychloubačný a závistivý až hrůza! Nechtěl se skamarádit ani zanic! Stále jen hledal na starém koníčkovi samé nedostatky a chyby a v jednom kuse se mu škodolibě vysmíval.

Sotva zůstali v pokojíčku sami, hnedle se do něho pustil a pověděl vychloubačně:

„Podívej se na sebe jak vypadáš? Vždyť jsi starý, ošklivý, oškubaný a odřený, cožpak takhle vypadá kůň? Kdepak máš hřívu a ocas, no? Na mě se podívej! Tak má vypadat správný kůň a ne takový otrhanec, jako ty,“ ale starý koníček na to:

„Já vím. Nejsem už sice žádný mladík ani krasavec jako ty, ale můj páníček Vítek mě má rád. Dokáží ho krásně pohoupat a v mém koženém sedle se mu, panečku, sedí jako nějakému knížepánu! Vždyť jsem ze vzácného, starého dřeva a i když mě pamatuje už i Vítkova praprababička, jsem stále pevný a vůbec se neviklám. A že nemám žádný koňský ohon ani hřívu? To máš sice pravdu, ale kdoví, jak budeš vypadat v mém věku ty. Vždyť na houpání to přece nic neohrožuje a můj páníček si mě váží takového, jaký jsem, víš?“ řekl dotčeně starý koníček, ale ten nový se mu už zase poškleboval a začal se chvástat.

„Vždyť jsi celý zašlý, odřený a tvrdý jak kost! To já jsem pěkně měkoučký, čist'oučký a hezoučký. Jsem celý z plyše, heč, heč? Sáhni si, cítíš? To je hebkost, co? A vidíš to mé krásné sedlo? Mám i madla a stoupátka a umím hýbat tlamičkou. Dokáží sám zařehtat a vrtět ocáskem, ale co umíš ty? Vůbec nic, vid'š? Vždyť to jsem si mohl myslet hned. Jsi naprostá nula, nic víc, ubožáku!“

Chudák starý koníček, no co vám mám, milé děti, povídat? Byl smutný a zarmoucený z tolika zraňujících slov od pyšného koníka a to si bláhově myslel, že by mohli být jednou kamarádi.

„Pročpak nejsem i já takový pěkný a moderní? Kdybych dokázal aspoň také tak nahlas zařehtat,“ pomyslel si v duchu. O to víc byl mrzutý a nešťastný a přestal se v pokojíčku u Vítka cítit dobře. Připadal si tak obyčejný, bezvýznamný, nepotřebný a nezajímavý a co teprve, když poznal, že se Vítek nyní mnohem častěji a radši houpe na novém koníčkovi? To obzvláště zesmutněl a tím víc se trápil a soužil. V jednom kuse přezalostně plakal a naříkal.

Od toho dne se nešťastný koníček takto trápil a soužil od rána do večera. Byl natolik smutný, že už se na to dál nedokázala dívat ani plyšová opička Sandra. Dennodenně slýchávala, jak se nový koníček tomu starému pokaždé jen posmívá a pyšně se před ním vychloubá. Chtěla smutného koníčka nějak rozveselit, proto před ním začala legračně poskakovat, tajtrlíkovat a dělat nejrůznější opičky, ale koníčkovi do smíchu očividně nebylo. Měl už na krajíčku dokonce slzičky a začal natahovat moldánky.

„Neplač, koníčku,“ řekla náhle opička Sandra a už přemýšlela, jak mu pomoci, jen aby nebyl pořád tak smutný a zoufalý.

Poněvadž to byla velmi chytrá a mazaná opička, hnedka dostala skvělý nápad a uháněla z pokojíčku někam hodně daleko. Vyhledala svého kamaráda opičáka Huga z pohádkové říše, který se kdysi učil kouzelnickému umění. Dokázal oživovat věci a tak jej s prosíkem požádala o pomoc a řekla:

„Drahý příteli, potřebuji tvoji pomoc. Už mě nebaví poslouchat, jak se ten náš nový koník tomu starému v jednom kuse pošklebuje, ani se nedokáží dál dívat, jak je starý koníček smutný a utrápený. Udělej, prosím, něco, aby byl zase veselý a šťastný, sic se trápením brzy dočista rozestůně,“ prozradila opičákovi Sandra Hugovi a ten se dal hnedle do čarování.

Sotva vyřkl slova „abraka dabraka“ a zadrmlol nějaké cizí zaříkávadlo, pravil:
„Tak a hotovo! Vše je zařízeno.“

Opička Sandra poděkovala a už uháněla, co jí jen nohy stačily zpátky.
„To jsem zvědavá, co tedy Hugo s koníčkem provedl,“ prohlásila nedočkavá opička. Sotva dorazila na místo, nemohla uvěřit svým uším. Už u dveří Vítkova pokojíčku zaslechla hlasité a radostné řehtání. Zpočátku si myslela si, že se to zase povyšuje nový koník nad tím starým a chlubí se svým zařehtáním, ale mylila se. Jakmile scvakla kliku dveří, nestačila zírat!

Vedle nového koníčka stál namísto toho starého doopravdický, obživlý, krásný kůň, který vesele poskakoval, zvonil podkovičkami, radostně mrskal ohonem, pohazoval hřívou a přešťastně řehtal. Byl přepychově osedlán a radostně stříhal oušky. Sotva zaslechl Vítek hlasité koňské řehtání, hnedka vběhl do pokojíčku jako střela a nadšeně zvolal: „Jé, živý kůň, hurá!“

A to už se s ním šťastně objímal a poplácával ho po hřbetě a hladil přes jeho hustou hřívou. Poté uchopil koníčka za opratě a už si jej opatrně vyváděl ven z pokojíčku, kdy jen taktak, že dveřmi prošel! Tam si na něho vesele naskočil a už se projížděl v jeho sedle až téměř do tmy, jak moc byl z koníčka celý unesený a v jednom kuse bez přestání vykřikoval slovo zázrak!

Zato houpací koníček mohl v tu chvíli puknout vzteky a závistí, jak velkou měl na živého koníčka zlost. Teprve nyní začal svých chyb litovat a ptal se v duchu sám sebe:
„Proč jen jsem na něho byl tak ošklivý? Pročpak jsem se mu tolik vysmíval a neustále jej jen hanil?“

Ale na podobné otázky už bylo tentokrát pozdě. Když viděl, jak je nyní koníček hezký a Vítkem neustále obdivovaný, tuze mu potají záviděl a zatoužil být na jeho místě.

Vítek byl šťastný, přešťastný a oči mu zářily spokojeností. Nejraději by ze sedla tak krásného koně nikdy neslezl. Takováto projížďka byla mnohem lepší, než jen pouhé houpání a právě to pyšného koníka vytrestalo. Věděl, že už není tím nejhezčím jen on a sám se přesvědčil, že posmívat se druhým a povyšovat se na ně se opravdu nevyplácí!

Od té doby přestal být houpací koníček už jednou provždy pyšný. Byl rád, když se na něm Vítek alespoň občas trochu pohoupal, ale už nikdy se na nikoho takto hrdě nepovyšoval. Dokonce se brzy skamarádil i s opičkou Sandrou, kterou ve svém sedle houpá namísto Vítka možná ještě dnes, kdo ví?

Příběh myšáka Ferdy (květen, domácí zvířata)

Dagmar Tomášková

Myšák Ferda, je malý neposeda. Často utíká, prozkoumává okolí a nedá na rady mámy a táty. „Neběhej sám, Ferdo.“ Říká mu často táta myšák. „Venku na dvorku, žije velký mourovatý kocour a ten tě jednoho dne chytí a sní.“

Ale Ferda si nedá říct. Jen, co se máma s tátou nekoukají, šup a už běží na dvoreček. Jednou, když zase takhle utekl z pelíšku na dvorek, schoval se naproti, pod velkou židli. Tu židli, tam má pan domácí, aby se posadil, když si potřebuje zout holínky. Jenomže náš malý Ferda, si nevšimnul, že na židli podřimuje ten velký mourovatý kocour, o kterém mu vyprávěl táta myšák.

Ferda, pobíhal pod židli a hledal něco dobrého k snědku. Nějaký drobínek, co by mohl upadnout panu domácímu. Kocour zavětril a rychle seskočil, ze židle dolů. Chodil kolem dokola a hledal malého myšáka. Ferda, se ukryl do kouta. Krčil se pod židli a strachy ani nedýchal.

„Jdi pryč, zlý kocoure!“ Říkal si potichoučku.

Ale kocour pryč jít nechtěl. Stále obcházel tu židli.

„Co teď budu dělat?“ Vzlykal myšák Ferda.

„Kdybych byl poslušný a nedělal to, co nesmím, nikdy by se mi to nestalo.“

„Teď mě kocour chytí a sní.“

Táta myšák, vykoukl z pelíšku a uviděl Ferdu, jak se krčí pod židli.

A hrůza! Kolem židle obchází, ten hrozný, velký kocour. Malý Ferda uviděl, jak tatínek myšák vykukuje z jejich domečku a ukazuje mu, že odpoutá kocourovu pozornost. Aby potom rychle utíkal domů, k mamě.

Potom táta myšák vyběhl a utíkal kolem kocoura, co mu nohy stačily. Kocour ho uviděl a rozběhl se za ním. V tom okamžiku, se dal vystrašený Ferda také do běhu. Běžel a běžel, až doběhl domů, k mamince. A hned za ním, přiběhl táta myšák. Kocour, ho naštěstí nedohonil.

„Nezlobte se, na mě.“ Omlouval se náš malý myšák Ferda mezi vzlyky.

„Já... už to nikdy neudělám. Už budu hodný a poslušný.“

Skřítek Chlebánek (květen, moje rodina)

Alena Chudobová

Byla jednou jedna babička, která se rozhodla upéct svému dědečkovi domácí chléb z žitné mouky. Dostala totiž od známého pekaře chlebový kvásek, který chtěla využít a překvapit tak dědečka svým pekařským uměním.

Neměla však vůbec ponětí o tom, že jí do chlebového kvásku skočil nenápadně neviditelný skřítek Chlebánek, který se v něm potají schovával.

Nic netušící babička vzala mísu, dala do ní mouku, sůl, koření, vše promísila, přidala kvásek, vodu a začala těsto promíchávat.

Skřítek Chlebánek byl však tuze lechtivý a proto v tu chvíli mohl puknout smíchy:

„Chichichi, já, toto lechtá, toto šimrá!“ ale babička jej naštěstí neslyšela. Po důkladném prohnětení nechala těsto v teple kynout. Chlebánek si líboval, že je pěkně doma v teploučku a divil se, jak těsto přibývá na svém objemu. Přes noc však dala babička mísu s těstem kynout do chladničky a to měl Chlebánek hnedka po náladě.

„Brrr, to je zima, vždyť tu celý prochladnu, pomóc!“ křičel a nadával v chladničce, třásl se zimou, ale nikdo ho tam neslyšel.

Ještěže těsto babička ráno zase vytáhla a dala znovu do tepla. Opět začala těsto hnětat a pak z něj uplácala veliký bochník.

To už se však zase Chlebánkovi příliš nelíbilo, neboť jej babička plácala rovnou přes zadek a skřítkovi to začalo vadit. A co teprve, když vzala babička nůž a přes celý povrch bochníku naříznula kříž?

„Júú, auvajs au, toto bolí! Ty jedna babičko, no jen počkej, vždyť ses mi zařízla přímo do mých zad, achich ouvej, běda mi, běda.“ skučel a naříkal Chlebánek, který v tu chvíli dostal na babičku velkou zlost a bědoval:

„Proč já jen do toho zatraceného kvásku ráno skákal? Kdybych to jen býval tušil, nikdy bych sem nelezl!“ Zlobil se Chlebánek, ale to už bochník začal znovu kynout pěkně v teploučku.

Konečně se skřítek zase uklidnil. Obdivoval, jak je pecen pěkně vykynutý, když vtom přišla babička, popadla bochník a šup s ním do horké trouby!

Něco takového Chlebánek tedy opravdu nečekal, neboť takový žár ještě nikdy nezažil a netušil, jak moc to v takové troubě může pálit? Začal se tam celý škvařit a cítil se hrozně. Křičel, nadával, lamentoval, dokonce i prosil, aby ho babička z trouby vytáhla ven, ale nikdo jej neslyšel. Mohl plakat, naříkat, bědovat, ale nic mu to nebylo platné.

Sotva však babička troubu otevřela, hnedle si oddychnul, neboť si byl jist, že už je chléb upečený a on se tak konečně dostane z té horké trouby ven, avšak těšil se předčasně.

Babička do něj jen píchla špičatou jehlicí, to aby zjistila, zda už je chléb dostatečně upečený. Jenomže jako naschvál píchla Chlebánkovi jehlicí rovnou do nosu tak, že mu až vytryskly slzy do očí, jak moc se lekl a hodně to zapáchalo.

Chlebánek byl úplně zničený a nepřestával skuhrat. Babička troubu znovu zavřela a ubohý Chlebánek se musel ještě péct v troubě společně s chlebem. Ještě ke všemu se poté babička zapovídala se svojí sousedkou a na chléb v troubě dočista zapomněla.

Chlebánek už to tam nemohl vydržet a přímo kvílel bolestí. Konečně přišla babička a z té proklaté trouby jej vytáhla ven!

„Á, to je úleva! No to je dost, vždyť už jsem se v tom žáru skoro uškvařil!“ Vykřikoval šťastně Chlebánek, ale co to?

„Vždyť jsem po celém svém povrchu úplně dočerna spálený! No teda, ty jsi mi dala, babičko! Podívej se na mě, jak teď vypadám, vždyť jsem černý jako nějaký čert! Máš však jediné štěstí, žes mě aspoň vytáhla z té trouby ven, vždyť už jsem si jednu chvíli myslel, že už udeřila moje poslední hodinka.“ Lamentoval a vyčítal babičce skřítek, ale nakonec byl rád, že to přece jen přežil.

Babička dala upečený pecen vychládnout na okénko a spolu s ním se ochlazoval i Chlebánek. Byl tak rád, že celý ten dlouhý proces pečení chleba jakžtakž přežil, že si to snad ani nedovedete, děti, představit.

Byl sice celý připeklý, ale jakmile vychladl, rozveselil se. Cítil se hnedka volněji a mohl se dokonce už i pohybovat.

Poté však popadla babička velký, ostrý nůž a chystala se krájet chléb na krajíce.

Jakmile zahlédl Chlebánek takový obrovský, špičatý nůž, celý se polekal, zhrozil se a pomyslel si: „Teď mě babička ještě ke všemu přeřízne napůl, no to snad ne! To už by bylo navěky po mě? To přece nemohu dovolit!“ Řekl si Chlebánek, vystrčil nožky a už si to upaloval i s celým tím těžkým bochníkem na zádech, co jen nejrychleji to uměl.

Než stačila babička dojít s nožem ke chlebu, bochník byl fuč! „No to jsem tedy jelen!“ Vykřikla babička, otáčela se na všechny strany a nechápala, kam jen mohl tak rychle její upečený bochník sám zmizet?

Ten však už byl dávno někde za horami a liboval si, jak babičce utekl a zachránil si tím svůj mladý život. A tak bochník chleba se skřítkem Chlebánkem v čele vandroval světem a všichni pocestní jen zírali, neboť kdo to jakživ viděl, aby pecen chleba sám chodil a vykračoval si jako nějaký milostpán?

Za nějaký čas se však Chlebánek unavil a začaly ho pobolívat jeho malé nožky i hřbet. Na ulici potkal dva hladovějící muže bez domova a tak se rozhodl, že jim ten upečený chleba daruje. Vyskočil z bochníku ven a vydal se pomalu tam, kam odjakživa patří, mezi ostatní skřítky.

Od té doby už nikdy nikam neskákal, ale hlavně nelezl tam, kde to neznal.

Všem ostatním skřítkům však musel den co den vyprávět, co všechno v tom světě lidí zažil a ti se mu škodolibě chechtají a vysmívají možná ještě dnes. Jsou to však našťestí jen skřítkové z pohádky, ale vy, děti, nebudete jistě nikdy takto škodolibí, ani posměvační, vidíte?

A babička? Ta ještě dodnes netuší, kam se jí tehdy onen bochník chleba poděl? Téhož dne však zůstali s dědečkem o hladu a od té doby se babička zapřísáhla, že už nikdy péci chléb raději sama nebude.

Poté přinesla z pudy starý, kovový zvonec, zazvonila a pohádce o Chlebánkovi svým zacililinkáním odzvonila konec.

Alíkova bouda(květen, dům pro zvířátka) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Velký dům a vedle malý,
co by to tak mohlo být?
V tom domečku, bydlí Alík.
Je to jeho krásný byt.

Má to, děti, také střechu,
vchází se tam bez dveří,
ale domek je to krásný!
Kdo se koukne, uvěří.

Už to jistě zase víte!
Je to malá bouda psí.
Na dvorku ji uvidíte,
Alíček, v ní tiše spí.

Hádej (květen, multikultura)

Marcela Schejbalová, ilustrace: Ivana Tučková

Kudrnaté vlásky, hnědé tvářičky,
hnědá má kolínka, nosík i ručičky.
Kukadla veliká, zoubky jak perličky,
červenou pusinku, kluk je to maličký.
Víte co malují? Špitněte do ouška!
No přeci, šeptý šept, malého černouška.

Honička (květen, domácí zvířata)

text a ilustrace: Ivana Tučková

Myško, myško utíkej,
Náš kocour je hladovej!
Myška rychle utíkala,
pak z díry ve zdi se mu smála.

Myška (květen, domácí zvířata) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Ve stodole něco píská, co by to tak mohlo být?
Když Tě vidí, rychle běží, do sena se musí skrýt.

Trochu zrní, kousek sýra, tím ji můžeš pohostit.
Když je ve zdi malá díra, nemůžeš ji zastavit.

Tak co, děti, už to víte? Přeci myška šedivá!
Ukáže se hlavně v noci, ve dne se však ukrývá.

Kohout(květen, domácí zvířata) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Kdo to ráno první vstává? Kdo nám říká, už je čas?
Na plotě se načechrává, volá, Vstávat! Vítám Vás!

Kdo nás vítá, každé ráno? Oznamuje nový den?
Ještě máme rozestláno, už musíme z peřin ven.

Myslím, že to bude kohout. Brzy na plot vyletí,
zakokrhá, že je ráno, slétne dolů, v zápětí.

Kočka Micka (květen, domácí zvířata)

Dagmar Tomášková

Kočko Micko, kde jsi byla?
Kam ses ráno vypravila?
„Brzy jsem si přivstala,
na půdu jsem spěchala.“
Copak jsi tam dělala?
„Na myšky jsem cíhala.“

Kočka Ťapka (květen, domácí zvířata)

Daniela Chvostová

Naše malá kočička
má zelená očička.
Černý ocas, bílá tlapka,
to je naše kočka Ťapka.

Uvidí-li myšičku,
nahrbí se trošičku,
prskne, skočí, drží myšku,
za chvíli už má ji v bříšku.
Pak si ještě potichu
vyndá blechu z kožichu.

Koníček (květen, domácí zvířata)

Dagmar Tomášková

Koníček je neposeda,
poskakuje, pokoj nedá.
Nožičkami vyhazuje,
všechny kolem ohrožuje.

Koníčku, buď trochu milý.
Zastav se na malou chvíli!
Chceš-li si tu s námi hrát,
musíš někdy klidně stát.

Králíček Šáša (květen, domácí zvířata)

Daniela Chvostová

Šáša, Šášik, Šášiček
je zakrslý králíček.
Hopsá sem a hopsá tam,
já to takhle nenechám.
Honím se s ním po koberci,
můžeme, vždyt' jsme už velcí.
Oba máme rádi hrátky
vyběhnem i do zahrádky.
Tam na měkkém trávníčku
zazpívám mu písničku.

Kravička (květen, domácí zvířata)

Zuzana Doubravová

Kytky kvetou, stromy pučí
a na louce kráva bučí:
Děkuji ti, travičko,
budeš dobrá na mlíčko!

Kravička (květen, domácí zvířata)

Petra Mazáčová

Kravička strakatá
na pastvě nechvátá.
Přijde k ní zakrátko
strakaté telátko.

Na dvorku (květen, domácí zvířata)

Dagmar Tomášková

Na dvorečku, tam je věcí!
To je velká krása přeci!
Káčátko se brouzdá travou,
koníček, zas vrtí hlavou.

Kohoutek se dívá z plotu,
jak štěňátko kouše botu.
Máma, kvočna kropenatá,
obchází, ta velká vrata.

Copak, se tam asi stalo?
Kuřátko se zatoulalo.
Králík bílý v dolíčku,
chroupá čerstvou mrkvičku.

Oslík (květen, domácí zvířata)

Dagmar Tomášková

Oslík stříhá ušima, protože je velký má.
Oslice se posmívala, do vody se podívala.
Vidí, že je ošklivá, také velké uši má.

U oběda (květen, moje rodina)

Marcela Schejbalová

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
tolik brambor už jsem sněd,
šest a... jakpak je to dál?
Hurá, mámo, já jsem král!

Květuška a kouzelná slunečnice (červen, letní květiny)

Alena Chudobová

V krásném domečku s velkou zahradou bydlela kdysi jedna malá holčička, která se jmenovala Květuška.

Její jméno jí maminka vybrala moc dobře, neboť Květuška již od malička milovala všechny kytičky a každý kvíteček jí činil veliké potěšení. Trhala je každý den pěkně do kytiček a s nadšením pokaždé obdivovala jejich pestré barvičky i tu neodolatelnou vůni, čímž tak květy toto děvčátko přímo okouzly.

Z některých kytiček si s oblibou zaplétala věnečky, jimiž si ozdobovala svoje překrásné, dlouhé blondaté vlásky a když je měla rozpuštěné a pěkně učesané, vskutku vypadala, jako nějaká malá princeznička, nebo víla, jen co je pravda! Některé kytičky však nechávala raději volně růst, neboť věděla, že po utrnutí brzy zvadnou a o to dřív pak ztratí svůj půvab, krásu i vůni. Všechny tyto květiny tuze ráda zalévala a starostlivě dbala, jen aby se žádná z nich nepolámala.

Maminka měla ze své dcerušky opravdovou radost a nadevše ji zbožňovala, neboť tak hodnou, milou, pracovitou a hezkou dcerunku by jí mohl leckdo jen závidět!

Jednou nasadila maminka pod okénko Květušce pro radost slunečnice, jejichž květy jí po rozkvětu přímo okouzly.

Byly žlutoučké, jako to nejjasnější sluníčko a každý den se právě za sluníčkem otáčely. Jen jedna z nich se ke slunci neutočila nikdy, ba právě naopak! Jakoby jí snad právě sluníčko nějak vadilo a bála se mu podívat se do očí.

Byla ze všech slunečnic tou nejnižší a nejslabší a celá se ohýbala k zemi. Květuška ji hned starostlivě zalila, jen aby neuschla, ale ani voda jí nepomohla a slunečnice začala chřádnout a uvadat.

Květušce bylo téměř do pláče, neboť netušila, jak tomu ubohému kvítku pomoci. Nakonec se rozhodla, že umírající slunečnici utrhne a vezme si ji k sobě domů, vloží ji do vázy, kterou si postaví přímo ke své postýlce.

Sotva tak učinila, utržená slunečnice v očích Květušky rázem celá, jakoby snad ožila!

Zamávla svými žlutými lístečky, vzpřímila se a v tu chvíli se Květušce zdálo, jakoby se jí zadívala přímo do očí a ještě k tomu se na ni pousmála a mrkla!

„Ne, to není možné, to přece nemůže být pravda, snad se mi to jen zdá a šálí mě můj zrak!“ Pomyslila si Květuška, ale nemýlila se.

Její umírající slunečnice se na ni skutečně zadívala, usmála se a dokonce k ní i promluvila i lidským hlasem!

„Ahoj Květuško! Jsem kouzelná slunečnice Patricie a jsem tu k tvým službám! Stačí jen utrhnout jeden z mých lístečků a nahlas vyslovit své přání!“ Řekla Patricie, ale od té doby už nikdy nepromluvila!

Stala se na pohled docela obyčejným květem slunečnice zdobícím vázu, avšak obyčejná, tedy rozhodně nebyla!

V tu chvíli Květuška, nevěděla, čemuže má vlastně věřit? Byla si jista, že jen tak chvíli blouznila a na okamžik se ocitla ve svém snění.

Nedalo jí to však a tak se rozhodla slova Patricie vyzkoušet. Utrhla jeden z jejich žlutooranžových lístečků a vyřkla jen tak z legrace:

„Chtěla bych se stát malou opičkou!“ A než byste, děti, řekly švec, byla z Květušky skutečně pěkná opička v krajkou zdobených šatičkách!

Utrhnutý lísteček slunečnici znovu narostl, ale Květuška už zůstala v podobě opičky přesně tak, jak si přála.

„Hurá! Je ze mě opička, sláva!“ Vyřkávala radostně Květuška a se slunečnicí v ruce vesele skákala snad metr vysoko!

Hned se šla na sebe podívat domů do zrcadla, kde se sama sobě náramně líbila. Potěšeně juchala, skákala, hopsala, vřískala, vesele tancovala, až přitom nechtěně utrhla nový lísteček slunečnice, aniž si to jakkoli uvědomovala a přest'astně u toho vykřikovala:

„Jsem krásná opička a zrovínka taková chci zůstat už napořád!“ Ale to právě neměla říkat, jelikož tím v tu chvíli právě zpečetila svůj osud již navždy!

Patricie jí to splnila, jakožto jedno z jejich dalších přání, s čímž už jednou provždy nešlo nic udělat. Svou podobu nemohla Květuška už vícekrát nikdy změnit a touto malou opičkou tak musela zůstat už napořád! Mohla sice vyslovit celé tisíce dalších, nejrůznějších přání, ale žádné z nich jí podobu krásné holčičky už zpátky nikdy nevrátilo.

Květušce to však příliš nevadilo, neboť i ve své opičí podobě zůstala stále veselá a šťastná. Směla se i nadále laskat a těšit se všemi těmi krásnými kytičkami a navíc, měla onu kouzelnou slunečnici, která jí dopomáhala až po zbytek života ke splnění všech dalších přání.

Mamince Květušky však trvalo velmi dlouho, než se s touto příhodou smířila, ale nakonec měla opičku ráda úplně stejně, jako svou kdysi krásnou holčičku.

Od té doby se jim spolu v chaloupce žilo a hospodařilo moc dobře a mohly si v hojnosti dopřávat všeho, čeho se jim jen zachtělo.

Lístky kouzelné slunečnice byly opravdu stále v plném počtu a to i když všech přání stále přibývalo. Všechna ta Květuščina přáníčka však byla zcela nevyčerpatelná a tak je dost pravděpodobné, že opička Květuška využívá záhadných kouzel své vzácné slunečnice ještě podnes, kdo ví?

O malém zvědavém slůněti (červen, zvířata v ZOO)

Dagmar Tomášková

V jedné velikánské Zoologické zahradě žije malé, zvědavé slůně. Bydlí tam se svou sloní mámou a je tuze neposedné. Jednou se naše slůně rozhodlo, že musí prozkoumat celý výběh a zjistit, kdo bydlí na druhé straně plotu. Když se máma slonice nekoukala, honem utíkalo k okraji výběhu. Tam, na druhé straně, pyšně vykračoval páv.

„Pane páve! Pane páve!“ Volalo slůně přes plot. Páv, se na ně pyšně podíval a pravil.
„Kdepak máš maminku, slůně? Nemělo bys chodit takhle daleko samo.“

„Musím probádat náš výběh a seznámit se, se všemi, kdo bydlí na druhé straně plotu!“ volalo slůně a poodběhlo o kosíček dál, kde se procházela žirafa.

„Paní žirafo! Paní žirafo! Slyšíte mě?“ Volalo zase naše malé slůně přes plot.
„Slyším tě, slůně. To víš, že tě slyším. Ale kde máš maminku? Nemělo bys chodit tak daleko samo.“

Řekla klidným hlasem žirafa.

„Musím probádat...“ Ale žirafa už jej neposlouchala a odkráčela o kus dál.
Tak slůně zase běželo, aby se seznámilo s panem hrochem.

„Pane hrochu! Pane hrochu!“

„Dobrý den, slůně. Copak tady děláš a kdepak máš maminku? Nemělo bys chodit...“
Hroch, svou radu ani nedokončil a slůně už, už, běželo dál. Jen se ohlédl a volalo:
„Já vím, že bych nemělo chodit po výběhu samo. To už mi říkal pan páv, paní žirafa a teď mi to říkáte i vy pane hrochu. Ale mám velice důležitý úkol. Musím prozkoumat celý náš výběh a zjistit, kdo bydlí na druhé straně plotu!“

„Zastav se, sloní mládě!“ Zakřičel náhle někdo za tím plotem. Slůně se tak vylekalo, že nemohlo udělat ani jediný krok. Jen vyděšeně stálo a koukalo tím směrem, odkud slyšelo ten hrozný hlas.

„Dobrý den, pane vlku.“ Řeklo nespěle. „Já...musím prozkoumat...“

„Vrat' se k mámě!“ Skočil mu do řeči přísný vlk. „Nemělo bys chodit takhle samo.“
Slůně se rozběhlo a volalo. „Mami! Maminko!“

Máma slonice se ohlédl a uviděla běžet své malé, vyděšené mládě.

„Kde jsi byl, ty neposlucho? Kolikrát ti mám opakovat, že nesmíš chodit tak daleko samo!“
Řekla přísným hlasem a láskyplně jej objala svým chobotem.

Tak se vyděšené slůně poučilo, že nemá být zvědavé a potom už vždycky chodilo na procházky po výběhu jen společně se svou maminkou.

O pyšném motýlovi (červen, poznáváme hmyz)

Marcela Schejbalová

Pod Bělským lesem, na louce za potůčkem, žil motýl Duháček. Nejmenoval se tak náhodou, jeho křídla hýřila všemi možnými barvami a tak když letěl, nechával za sebou duhovou stopu, která se vznášela nad loučkou. Jakmile se sluníčko svými paprsky dotklo duhových barev, celá louka se na chvíli rozzářila a zatřpytila. Ach, to vám byla krása. Kytky si mohly hlavičky vykroutit, jak se otáčely, aby tu nádheru viděly a zvířátka vykukovala z lesů a údivem nemohla ani dýchat. A Duháček si poletoval sem a tam, a tam a sem, a různě se nakrucoval a byl na sebe moc pyšný.

Ale pýcha není dobrá vlastnost a když ho kytičky volaly, aby si k nim na chvíli přisedl a když si s ním ostatní motýli a broučci chtěli hrát, tak Duháček jenom nadzvedl tykadla a pomyslel si „to tak, hrát si s obyčejným hmyzem a sedat si na obyčejné kytky. Ani náhodou, já jsem vyjímečný, já jsem duhový, já jsem ze všech nejkrásnější!“

Po čase už ho nikdo nezval a nikdo už údivem nevzdychal, když letěl kolem. Byl pořád krásný, ale jeho krása ho omámila tak, že se z něj stal pyšný, zlý motýl.

Jednoho dne bylo už sluníčko od toho svícení docela unavené a tak si zavolalo na pomoc mraky. Připluly jak jen nejrychleji dovedly a schovaly sluníčko, aby si mohlo trošičku odpočinout. V tu ránu všechna zvířata, všechen hmyz i všechny luční kvítka věděly, že s mraky přijde déšť. Zvířátka zalezla do svých pelíšků a nor, broučci se schovaly pod hlavičky květin, které už byly připravené, sklopené a uzavřené. Jen pyšný motýl nic nedbal, že bude pršet a pořád si poletoval a naparoval se.

„Ani jedna kapka se mě nedotkne, i déšť ví, že jsem nejkrásnější a nedovolí si mě zmáčet“ mudroval nahlas, právě, když spadla první kapka.

Ale dešti je jedno, jestli je někdo takový a nebo makový, když prší, tak prostě prší. Přece se kapky nebudou vyhýbat nějakému motýlovi? Kdo to kdy viděl?

A tak začalo pršet. Nejprve jen tak trochu, aby se neřeklo, ale pak stále víc a víc a kapky byly také stále větší, až už úplně lilo jako z konve.

Duháčkovi došlo, že je zle. „Pomoc, pomozte mi prosím, už jsem celý mokrý!“ volal a prosil.

„Zvonečku, mohu se k tobě na chvíli schovat?“ ale zvonek ho neslyšel, pobrukoval si písničku a kdepak by ho napadlo, že Duháček venku mokne a chce si k němu zalézt.

„Kopretinko, prosím, ty máš veliký klobouček, pusť mě pod něj“ žadonil u bílé kopretiny.

„Jdi se schovat jinam Duháčku, nemám tu už místo, dřív jsi nechtěl a já ti teď pomoci nemohu“ zašeptala kopretina.

Nikdo nemohl motýlovi pomoci, buď měli všude plno, nebo ho neslyšeli a nebo ho chtěli potrestat za to, jak ošklivě se choval.

Když už si sluníčko odpočinulo, protáhlo se a opatrně odstrčilo mráčky na stranu, uvidělo motýla, jak se celý mokrý choulí v trávě a pláče. A tu se teprve podivilo, Duháček měl křídélka úplně šedivá, vody mu smyla všechnu tu nádheru a stal se z něj obyčejný, možná i trochu ošklivý motýl. „Tak proto tak naříká“ pomyslelo si sluníčko. „Tak už neplač Duháčku, roztáhni křídélka, já ti je vysuším“ usmálo se na motýlka a pošimralo ho na tykadle.

„Už nejsem duhový, jsem obyčejný motýl“ pobrekával.

„Duháčku, polet' ke mně, dotkni se mě křídélky a já ti dá trošku své barvy“ volal na něj zvoneček.

„A ke mně také, i bílá je hezká barva“ usmála se kopretina.

„Přilet' si i k nám“, zvaly ho další a další květiny a tak Duháček lítal od kytky ke kytce, tu se otřel o pampelišku, támhle zase o chrpu a hnedka vedle, opatrně aby jí neublížil, se zlehounka dotknul pomněnky.

A tak tam sbíral barvičky a po chvíli už zase zářil, jeho křídla hýřila všemi možnými barvami a možná byl ještě krásnější než dřív. Nad celou loukou se vznášel duhový opar, až se i vánek vrátil, aby viděl tu nádheru.

Duháček nikdy květinám nezapomněl jak ho zachránily a vždycky, když letěl kolem, tak se u nějaké co chvíli zastavil, aby si popovídal. Déšť nesmyl jenom barvu z křídélek, ale taky spláchnul pýchu, která se už potom nikdy nevrátila.

Tak už to někdy bývá, že se nám musí stát něco zlého, abychom poznali, že jsme se nechovali správně. A tak to bylo i s Duháčkem. Až někdy půjdete kolem Bělského lesa, nezapomeňte se stavit, uvidíte krásu kterou jste ještě neviděli.

Pohádka vosy Vanesy (červen, poznáváme hmyz)

Alena Chudobová

Za patero horami, čtvero řekami, třemi kopci, dvěma lesy a jednou loukou se pyšní kytičkami posetý ovocný sad, v němž stojí krásný, pestrobarevný domeček zvaný včelín, kde mají společné bydlení všechny včeličky.

Jednoho dne kolem letěla vosa Vanesa, která na něm mohla oči nechat.

„Pane jo, to je mi krásný včelí domeček! Tam se musí včeličkám dařit, jen co je pravda! Ach jo, pročpak jen my vosy nemáme také takový, vždyť mě se v tom našem hnízdě v zemi vůbec nelíbí,“ povzdechla si smutně vosička. Nebyla to rozhodně jen tak nějaká, obyčejná vosa, vždyť tak hodnou, milou a pilnou vosičku znal opravdu jen málokdo. Nikdy nikoho nepopíchala. Stále jen obdivovala snahu a pílí všech včeliček a netoužila po ničem jiném, než se stát právě jednou z nich. Každý den pozorovala včeličku Bzučku při práci na květech a krátce nato se spolu seznámily. Brzy se z nich staly dokonce dobré kamarádky a teprve pak se vosa Vanesa osmělila a pověděla včeličce:

„Ach Bzučko, já bych si tak přála bydlet u vás ve včelíně, ani nevíš jak. Byla bych poslušná, pilná, snaživá i užitečná, jen kdyby mi to bylo dovoleno,“ žadonila vosa o včelí přízeň a včelička Bzučka na to:

„Víš ty co? Polet' se mnou. Zeptáme se včelí matky a uvidíme, co na to poví.“ Sotva doletěly ke včelínu, ptá se Bzučka:

„Má královno, prosím, nemohla by tady má kamarádka vosa Vanesa bydlet v našem domečku s námi?“

„Bzz, bzz, kdo to jakživ slyšel, aby ve včelíně žila s včelami i vosy? Vždyť vosy jsou líné a už vůbec neumějí dávat med! Ještě by nám ho olizovala a to by se ostatní včelky, panečku, zlobily,“ řekla včelí matka, avšak Bzučka nepřestávala u matky žadonit a orodovat za Vanesu.

Sotva zaslechla zklamaná vosička, že jí včelí královna mezi sebe přijmout nechce, začala lítostně plakat a vzlykat. V tu chvíli bylo včelí matce nešťastné vosičky líto a tak nakonec přece jen povolila a pověděla: „No tak, neplač už přece, tak já to s tebou tedy zkusím, ovšem pokud nám tu nebudeš nic platná, vyletíš bez odmlouvání z úlu ven, to si dobře zapamatuj!“

„Jé, děkuji vám uctivě, včelí matko královno, jsem polichocena vaší laskavostí,“ radovala se přešťastná vosa Vanesa a spolu s ní byla potěšená i včelička Bzučka. Vosy znovu slibovala, jak moc se bude snažit, jen aby důvěru včelí matky nezklamala.

A tak směla Vanesa zůstat ve včelíně s ostatními včelkami, ovšem těm se to příliš nelíbilo, jenže chtě nechtě musely rozhodnutí včelí královny respektovat.

Vosa Vanesa byla šťastná, přešťastná! Konečně mohla bydlet v krásném včelím domečku a dokázat všem, že je skutečně jiná, než ostatní vosy z jejich hnízda.

Ze všech sil se snažila pilně pracovat, jen aby ukázala, co v ní je. Každé ráno se probouzela mezi prvními a hnedka toužila po práci. Vzbudila svoji kamarádku Bzučku a už spolu vyletěly za prací. Včelička sbírala z květů pyl a nasávala sladkoučkou šťávičku, kterou později přeměňovala na med, jenž ukládala do včelích plástů. Vanesa ji bedlivě pozorovala a snažila se dělat vše zrovínka tak, jenomže ať se snažila, jak se snažila, nešlo jí to. Neuměla vysávat sladkou šťávu z květů, natožpak vytvářet med. Přesto však toužila být užitečná i v něčem výjimečná, proto se nepřestávala snažit a nevzdávala se.

Pokoušela se jít na to zchytra. Začala vyhledávat zralé, sladké a šťavnaté ovoce, z něhož vykusávala jen to nejchutnější a nejlepší. Náramně si přitom pochutnávala a pak se snažila do buněk plástů nosit med, avšak o ten se pokoušela marně. Den co den se však o to víc a víc snažila. Její touha stát se užitečnou byla tak silná, že se jí to po několika dnech usilovné snahy a pílě nakonec přece jen povedlo. Ovšem žádný med, ale představte si, děti, co se stalo? Vanese se podařilo uložit do včelích plástů namísto medu ovocnou marmeládu!

To bylo, panečku, radosti, jen co je pravda! Pan včelař, který chodil ke včeličkám stáčet med se nestačil divit, když tam kromě medu objevil i dobroučkou, sladkoučkou marmeládu, která byla skutečně výtečná.

„No toto, něco takového jsem ještě jakživ neviděl! Zázrak, stal se zázrak!“ vykřikoval stále dokola, tuze se zaradoval a pln naděje zvolal:

„Vždyť já se právě stal tím prvním a jediným včelařem na světě, který získává od svých včel nejen zdravý a chutný medíček, ale i lahodnou marmeládku, hurá!“ jásal přešťastný včelař, který se nestačil divit a v jednom kuse se na každém své kroku všem chlubil: „Představ si, lidičky, že moje včely dávají i marmeládu!“

„Opravdu? Tak to ti tedy nevěříme! Jistě nám kecaš a vymýšlíš si, vždyť kdo to jakživ slyšel, aby včely ukládaly do plástů marmeládu? No to mě tedy podrž!“ prohlašoval snad každý.

Včelař však vůbec netušil, že právě za tuto zvláštnost vděčí vosce Vanese.

Teprve poté začaly všechny včely vosičku obdivovat a žasly nad jejím uměním. Byly tuze rády, že ji mohou mít u sebe v domečku a celý včelí roj se s ní s radostí sprátelil.

Vosa Vanesa byla neskutečně šťastná. Radovala se, že už konečně o své pili všechny přesvědčila a příjemně jí hrálo u srdíčka, když ji každý chválil, obzvláště pak včelí matka královna.

Spokojeně se usmívala a o to víc se každý den snažila. Zaletěla si k berušským, které byly švadlenkami.

„Berušky krásné, slunéčka milá, ušila byste mně nějaký pěkný čepeček?“ zeptala se Vanesa. Nechtěla totiž, aby ji poznaly ostatní vosy, neboť si byla jista, že by se jí tuze pošklebovaly, jak je hloupá, že tak maká a dře se jen proto, aby mohla dokázat, co všechno dovede.

„Tot' se ví, s radostí!“ pověděla beruška a hned se dala do šití. Netrvalo dlouho a krásný čepeček pro Vanesu byl hotov. Vosička poděkovala, nasadila si jej na hlavu a už takhle pěkně maskovaná před pozorností vos odletěla za prací. To ony tak svědomité, ochotné a už vůbec ne takto pracovité tedy rozhodně nebyly, ani po něčem takovém nikterak netoužily.

Vosa Vanesa však byla maximálně spokojená a šťastná. Konečně se jí splnil její sen a ona se vyrovnala svojí šikovností i umem včelkám. Mohla přebývat v krásném domečku, co víc si ještě přát?

Nejvíce potěšený byl však včelař, neboť právě marmeláda od vosy Vanesy se stávala stále oblíbenější a žádanější. Doposud totiž nikdo z lidí tak dobrou chuť marmelády ještě neznal.

Setkávali se pouze s různými sirupy a se zavařeninami, ovšem na marmeládu je naučila až teprve voska Vanesa.

Od té doby byla proto pracovitá vosička přímo na roztrhání a nevěděla, kam má dřív vlítnout, jak obrovský zájem o její marmeládu byl. Včelař si, paněčku, namastil kapsy, jen co je pravda! Jenomže jeho nadšení netrvalo dlouho.

Za čas se stalo, že voska Vanesa začala pracovat s tak plným nasazením, elánem, pílí i houževnatostí, že se zakrátko dočista upracovala.

Jednoho dne při své usilovné práci usnula a už nikdy se neprobudila.

„No tak, vosičko, vstávej, vzbud' se přece!“ Volaly všechny včeličky, ale ze spánku ji probouzely marně.

Tento nečekaný odchod vosy Vanesy hluboce zasáhl celý včelín a jedna včelka vedle druhé tesknila a plakala, včetně královny matky. Žalostné bzučení se ozývalo po celé zahradě a všichni drželi nad ztrátou ubohé vosičky smutek. Ztratili tak svoji nejlepší přítelkyni i nejpracovitější dělnici a tuze jim to přišlo líto.

Zpráva o uhybnutí vosy Vanesy se tehdy šířila do všech koutů světa. Dozvěděl se o tom dokonce i Plyšový král, kdy ani jemu nebyl osud dovedné vosy Vanesy lhostejný. Rozhodl se proto vykonat dobrý skutek. Na nic víc už nečekal a pomocí kouzelného zaklínadla proměnil Vanesu do podoby krásné, plyšové vosičky, která tak mohla zůstat žít věčně a stát se kamarádkou mnoha dětí, kteří mají rádi plyšáky.

Včeličky se tak znovu zaradovaly, neboť plyšová vosička se jim tuze zalíbila a mohly na ní oči nechat. Poté se s ní rozloučily a dovolily jí odejít do plyšové říše, která se jí od toho dne stala novým domovem v pohádce, kde zůstala už jednou provždy šťastná.

Ovšem největší ztrátu tenkrát zaznamenal právě pan včelař, který tím pádem přišel o svůj obrovský zisk. Lidé však marmeládu žádali stále víc a víc, ale včelař jim už vyhovět nemohl.

Teprve poté začala chuť marmelády všem chybět a postrádali ji ve svém jídelníčku. Nezbyvalo jim proto nic jiného, než se pokusit uvařit marmeládu z ovoce sami. Žádný však nevěděl, jak na to a tak začaly různé pokusy a zkoušky, kdo z koho. Recept na vaření marmelády však nikdo neznal a tak to každý zkoušel, jak jen to šlo. Zpočátku se výroba marmelády nikomu nedařila, jednou byla příliš řídká, jindy přeslazená a hustá jako kyt, ovšem postupem času lidé přicházeli na stále nové a osvědčenější způsoby přípravy a zkoušeli to tak dlouho, dokud nebyla marmeláda na světě i bez přičinění díla vosy Vanesy.

Nikdy však již nebyla tak dobrá, jako právě ta od ní, ale s tím se už lidé museli smířit.

A právě tak se stala tehdejší voska Vanesa známou a slavnou. Její nynější plyšová podoba je na ni nezapomenutelnou a stálou vzpomínkou, která tak zůstává žít v srdcích všech ještě dnes.

Nakonec se včeličky vydaly opylovat právě rozkvétající modré zvonky na louce, které se tak rozezvonily, až tím odzvonily konec i pohádky vosy Vanesy.

Příběh lvice Eleonory (červen, zvířata v ZOO)

Alena Chudobová

Byla jednou jedna krásně urostlá lvice, která se jmenovala Eleonora. Narodila se v africké, divoké přírodě, kde se jí už od malička tuze dobře žilo a byla tam doposud vždycky šťastna.

Čím však byla starší, tím více toužila mít malé mládětko. Často sedávala na svém oblíbeném skalnatém pahorku uprostřed travnaté savany a pozorovala ostatní lvy. Tolik záviděla všem lvicím jejich krásná, malá lvíčata a zoufale si přála stát se také takovou šťastnou lví mámou, ale neměla tolik štěstí, jako ty ostatní lvice a po svých lvíčatech tak toužila celé roky marně.

Svou nenaplněnou touhou se den co den trápila a o to víc byla smutná, dokonce poté i malinko zákeřná, ale to vše pouze ze zoufalství. Začala se proto lvic s mláděty raději už stranit a všechny lví krasavce od sebe odháněla. Byla nazlobená na celý svět a začala vyhledávat co nejčastěji jen svou samotu.

Jednou se vyhřívala na sluníčku a únavou podřimovala, když vtom zaslechla žalostné lvíčí mňučení. Probrala se ze svého polospánku, zbystrila svůj sluch a začala se rozhlížet kolem sebe a koho to vidí?

Rovnou k ní kráčel malý, celý utrmácený lvíček, který vzlykal a poňukával. Eleonora ihned vstala ze země a svým lvím hlasem se zeptala malého lvíčka:

„Co tu děláš, broučku, tak sám? Kdepak máš svou maminku?“ A malý lvíček se hnedka rozplakal a poté začal lvice povídat chvějícím se hlasem:

„Moje maminka se mi někam ztratila a já nevím, kde ji mám hledat. Bolí mě už mé nožky, jsem dočista uchozený a zoufalý, co já si jenom bez té své maminky počnu?“ Bědoval malý lvíček, který se jmenoval Filoušek.

Lvice Eleonora ho hned začala utěšovat a pověděla mu:

„Nebud' už smutný a vůbec ničeho se neboj, vždyť jsem tu s tebou já. Pomůžu ti tvoji maminku najít, jen už žádné strachy a hlavu vzhůru, však my už tu tvou zatoulanou mámu někde najdeme, uvidíš.“ A hned se pustili do hledání.

Prolezli spolu každičký kout, pátrali, hledali, volali, ale maminku malého lvíčka nikde nenašli a to už se blížil večer.

Začalo se stmívat a to dostal Filoušek strach ještě mnohem větší a znovu začal natahovat své moldánky.

„Neplač, neboj se, já zůstanu s tebou tak dlouho, dokud tvoji maminku nenajdeme, slibuji!“ A tak malý lvíček přestal naříkat a byl rád, že nebude přes noc sám. Zalezli si oba pod Eleonořinu oblíbenou akácií, kde pravidelně každou noc přespávala. Povíдали si spolu tak dlouho, dokud malý lvíček neusnul.

Lvice nemohla ani oka zamhouřit, neboť v jednom kuse musela nyní myslet na to opuštěné mládě, které bedlivě sledovala a chránila před případným nebezpečím.

Ráno spolu pokračovali v pátrání, ale opět nepochodili a hledali bezúspěšně celý den. Filoušek byl celý posmutnělý, ovšem Eleonoře tak náhle svitla jiskřička naděje stát se přece jen mámou a pomyslela si:

„Kdyby se už neukázala, vůbec bych se nezlobila a o Filouška bych se starala moc ráda.“ Stalo se přesně tak, jak si Eleonora tajně přála. Ztracená lvice dočista neznámo kam zmizela a tak zůstal Filoušek s Eleonorou už napořád.

Konečně byla šťastná, neboť se jí tímto splnil její sen a to své vytoužené mládě konečně získala do své péče. Filoušek se měl u Eleonory moc dobře a vůbec nic mu nescházelo. Nahrazovala mu veškerou ztracenou mateřskou lásku i péči a tak se Filouškovi po své pravé mamě stýskalo den po dni stále méně a méně, až na ni dočista zapomněl. Konečně se tak měla spokojená lvice o koho starat a všechna chut' do života se jí zase vrátila zpátky. Oči jí zářily radostí pro pomýšlení, že má pro koho žít.

I malému Filouškovi se Eleonora, jakožto jeho nová, náhradní maminka zamlouvala a hned brzy si ji zamiloval a bylo mu s ní skvěle.

Po několika týdnech se však stalo, že se z ničeho nic přece jen objevila pravá máma Filouška. Dostala na Eleonoru zlost, neboť ji právě přistihla, jak si hraje s jejím synem. Obě lvice začaly na sebe dorážet a útočivý boj o malého Filouška právě odstartoval.

Obě se spolu zuřivě praly, zápasily, kousaly se a drápaly, hlava nehlava. Ubohému Filouškovi bylo obou lvic tuze líto a měl o ně strach, proto začal plakat a prosit:

„Přestaňte se prát a už se nekousejte, kdo se má na to dívat, tak už dost a usmířte se spolu!“ Vybízeli obě mámy k ukončení boje a tak nakonec přece jen poslechly a bitka skončila.

Lvice Aurora začala svého malého lvíčka volat k sobě a chtěla s ním odejít, ovšem tomu bylo líto Eleonoru takto náhle opustit, neboť si na ni za tu dlouhou dobu již zvykl a chtěl být i s ní.

Radoval se sice, že svoji pravou maminku opět vidí, ale zároveň nechtěl přijít ani o Eleonoru, neboť se pro něj stala za tu dobu jeho druhou mámou. Dlouho se obě lvice spolu dohadovaly a mezi sebou souperily, ale nakonec se přece jen smířily.

A tak měl malý Filoušek rázem své maminky dvě, co víc si mohl ještě přát? Byl rád, že to tak dobře dopadlo a na obě své mámy byl pyšný. Začali žít spolu všichni tři a o výchovu Filouška se obě lvice spolu dělily.

Krátce nato se však začal oběma lvicím dvořit jeden urostlý, lví krasavec. Eleonora ho hned začala od nich zahánět, kdežto Auroře se zalíbil hned na první pohled. Začala se před ním celá natrásat a předvádět a brzy poté s ním odešla neznámo kam a od té doby ji už Filoušek, ani Eleonora nikdy neviděli.

Naštěstí měl malý lvíček svoji maminku ještě jednu a tak zůstali spolu až do úplné dospělosti Filouška. Ten byl rád, že se ho Eleonora takto ujala a nikdy ho neopustila, za což ji zůstal vděčný už napořád.

Později, i když z Filouška vyrostli již starý, zkušený lev, vždycky rád jednou začas Eleonoru znovu vyhledal a přišel ji potěšit svou přítomností.

Jednou jí přišel představit svoji nevěstu, jindy zase ukázat své malé mládě, jemuž byl hrdým otcem.

A tak zůstala Eleonora s Filouškem v přátelství už navždy.

Byla na něj vždycky pyšná a radovala se, že jí dovolil stát se jeho mámou. Ví, že jej vychovala dobře a tento dobrý pocit jí hřeje u srdíčka možná ještě dnes, kdo ví?

Zebří pohádka (červen, zvířata v ZOO)

Alena Chudobová

Před mnoha sty lety lidé koně ještě neznali a místo nich používali na práci jen zebry. Nebyly to však takové zebry, jaké dnes jistě všichni znáte ze zoologických zahrad či z obrázků, nebo ze záběrů z Afriky.

Tehdejší zebry byly jen čistě bílé, jako čerstvě napadlý sníh a neměly na sobě, ani jeden jediný černý proužek, natož pruhy po celém těle.

Až jednou, kdy zebra nejbohatšího chovatele ze vsi přivedla na svět dvě mláďátka se stalo, že kůže obou dvou malých zebříček byla zbarvena černými pruhy po celém těle. První z mláďat se však narodilo velmi maličké, slaboučké a lehounké, jako pápěří, proto hned po několika hodinách příchodu na svět máma zebra o jedno ze svých zebřích miminek přišla a sedlák se dal hnedle do lamentování:

„Tolika neštěstí, taková tragedie!“ spráskl ruce nešťastný hospodář.

„Taková dvě krásné, pruhované zebříčky jsem já mohl mít a teď mi zůstala jen jedna, tolik škody, takovéto trápení já mám.“ zoufal si mrzutě hospodář a o to větší mrzení měl, že jedna z nich nepřežila a ještě dlouho poté ji oplakával.

Zato druhé mládě však bylo zdravé a silné a hned se mělo k světu a rostlo, jako z vody. Hospodář z něj byl celý nadšený a všem z okolí se s malou žíhanou zebříčkou chlubil:

„Heč, heč, možná mi to nebudete věřit, ale má zebra mi přivedla na svět mládě s černými pruhy, hehe!“

„Kecáš, fakt? To není možné, vždyť jsou přece všechny zebry jen bílé?“ podívoval se každý a tak si ji chodili všichni obhlížet a okukovat a jen nechápajíc kroutil nad jejím vzhledem hlavou.

„Jak je tohle možné? Jak se to jen mohlo stát? Taková zvláštnost, taková rarita?“ vykřikoval každý a mohl na ní své oči nechat, jak moc ji obdivovala snad celá ves. Snad právě proto ji hospodář pojmenoval jménem Liběnka, když se všem tolik líbila.

I máma zebra na ni byla právem pyšná a nemohla si svou malou zebří krasavici stále dostatečně vynachválit. Věčně ji jen olizovala a pečlivě krmila a ani na chvíli se od ní nehnula a opatrovala jí, jako své oko v hlavě.

Její líbivý vzhled a záhada, jak je možné, že má Liběnka pruhy nedovolila lidem spát a v celém kraji se tehdy nemluvilo o ničem jiném. Každý chtěl mít zrovínka tak pěknou zebra doma také a i ostatní zebry toužily vypadat přesně tak, jako právě Liběnka.

Sotva vyrostla a stala se z ní dospělá zebra, byla ještě krásnější a o to líbivější. Všichni tuto zebří krasavici hospodářovi nesmírně záviděli a všemožně se mu mstily. Ostatní zebry na ni začaly dokonce i žárlit. Žádná se už na ni nemohla, ani podívat, jakou na ni měla zlost a závist jejich černých pruhů jen rostla a vzbuzovala u nich pohoršení.

Ubohá Liběnka byla už kvůli tomu dočista nešťastná a smutná a mrzelo jí, že ji nemají ostatní zebry rády.

„Vždyť já přece za to nemůžu, že jsem se narodila s proužky. Přála bych je úplně všem zebřím, jen nevím, jak to mám provést, aby mě už nikdo ty mé zatracené proužky nezaviděl?“ Trápila se ve dne i v noci Liběnka a netoužila po ničem jiném, než se těch svých proklatých, černých pásků zbavit. Chtěla vypadat právě tak, jako všechny ostatní zebry a to všechno jen proto, aby ji přijaly mezi sebe. Chodila se proto každý den koupat do jezírka a tajně doufala, že se jí ty její černé pruhy časem smyjí, ale kdepak! Byla ještě o to hezčí a čistější a její kůže se pěkně leskla a tím víc na ní černé proužky vynikly. Zato všechny ostatní zebry byly na svou bílou kůži našťavané a nevěděly, jak to udělat, aby i ony byly černobílé. Některé z nich si nechaly dokonce svou kůži pomalovat a černé pruhy natřít barvou, jen aby se Liběnce vyrovnaly.

Ze začátku vypadaly docela dobře a z dálky by nikdo nepoznal, že mají proužky pouze barvou přimalované ovšem sotva zapršelo a dostala se na ně voda, barva se jim rozpila, vybledla a byly celé začerněné a ušpiněné a vypadaly ještě mnohem ošklivěji, než dříve.

O to víc byly pak neklidné a podrážděné a ubohou Liběnkou ze samé závisti nemohly už ani vystát a byly na ni zlé, což Liběnkou i hospodáře velmi trápilo a sužovalo.

Od té doby měl hospodář neklidné spaní, neboť stále jen přemýšlel, proč je právě jeho zebra pruhovaná. At' však dumal, jak chtěl, na žádné rozumné vysvětlení stále nepřicházel.

V celé vsi zavládl zmatek, neklid a zloba. Hospodář se proto rozhodl pro jeho klid v duši i pro utišení této napjaté situace, že nechá ušít u místní švadlenky pro všechny ostatní zebry ze vsi proužková pyžamka.

Švadlenka souhlasila a tak brzy dostala každá zebra své pruhované pyžamo, ve kterém vypadala zrovínka tak pěkně, jako právě Liběnka.

Rázem mohly všechny zebry na sobě oči nechat, neboť měly nyní proužky, o nichž tolik snily. Konečně byly zase spokojené a nastal ve vsi klid. Všechny se oblékly do svého nového oblečku, v němž se šly co nejrychleji pochlubit Liběnce.

Ta se zaradovala, že už na ni nejsou nazlobené a hned byla o to veselejší. Jejich pruhovaná pyžamka jim pochválila a řekla:

„Jste opravdu krásné, přítelkyně moje, proužky k vaší kůži tuze sluší, avšak nikde nevidím váš ocásek, čím si budete odhánět mouchy?“

Zebry se na sebe podívaly a opravdu? Žádná z nich neměla ocásek.

„No jo, vždyť ta švadlenka nám úplně zapoměla vystříhnout otvor pro náš ocásek? Jak si ho nyní máme vystrčit ven?“ divily se zebry a jedna si prohlížela druhou, ale Liběnka jim poradila a pravila:

„Tak si vykousejte v pyžamku díru pro ocásek sami! Ocásky si prostrčíte otvůrkem ven a bude to, vždyť je to tak jednoduché!“

A opravdu! Zebry poslechly a už za chvíli bylo zase všechno v pořádku a mohly se tak spokojené a hrdě procházet po pastvinách.

Ovšem tento zdánlivý klid však netrval dlouho.

Dírka, kterou si zebry sami vytvořily pro ocásek se začala postupem času stále více zvětšovat a trhat. Stávala se větší a větší a tak se brzy mnohým z nich jejich pyžamko celé roztrhalo. Navíc byly zebry celé ušpiněné od bláta a všechna ostatní zvířátka se jim začala pošklebovat:

„Jé, vy ale vypadáte! Jste celé začerněné a otrhané jako nějaká strašidla, chichichi!“ a zebry měly hnedka zase po náladě a dostaly tak vztek na celý svět! Byly opět celé podrážděné a nešťastné a znovu zavládl ve vsi chaos a msta.

Kvůli jedné jediné zebře takové pohroma ve vsi, to opravdu nemělo obdoby!

Hospodář byl bezradný, utrápený a naprosto zoufalý, neboť nevěděl, jak lidi i zvířata utišit. Nepřestával přemýšlet, čím by to mohlo být, že právě jeho zebra, ta jediná ze všech je černobílá. „Že by to snad bylo stravou?“ Uvažoval hospodář a vtom si uvědomil, že byl před několika lety nějaký čas v Africe a dovezl si odtamtud domů travní semínko, které obsahovalo vzácnou bylinku Černobílka lékařského. Tráva mu vyrostla úplně hustě a Černobílek v ní jeho zebře tehdy tuze chutnal. Měla ho dokonce tak moc ráda, že jej vždy vypásávala úplně celý, i s kořínky, proto již znovu nikdy nevyrostl a dnes z něj v trávě již nezbyla, ani sebemenší památka.

„Aha! Tak nejspíš proto je ta moje zebra černobílá, protože jedla Černobílek!“ Pomyslel se hospodář a hnedka se mu v té jeho hlavě rozsvítilo. Nemeškal a pospíchal tuto zprávu zvěstovat ostatním chovatelům zeber.

„A to budeš mít nejspíš pravdu, sousede, na tom kus pravdy určitě bude!“ Usoudili všichni ostatní chovatelé a už si o tom začal zpívat každý ptáček.

Jakmile se však o Černobílku dozvěděly i zebry, na nic nečekaly, splašily se, shromáždily se do velikého stáda a všechny společně utekly a pelášily, jako o závod směrem rovnou do Afriky!

„Stůjte, kam běžíte, vraťte se!“ Volali všichni a snažili se je zastavit, ale kdepak zebry? Ty byly útekem úplně posedlé a nic je před rozhodnutím vypravit se až do Afriky nezastavilo.

Trvalo dlouho, předlouho, než všechny zebry dorazily až na místo. Byly hodně vyčerpané, unavené, vysílené i totálně zničené, ovšem najít Černobílek jim zřejmě stálo za to!

A opravdu! Této byliny tam našly habaděj a rostla úplně všude! Zebry se do ní hnedka pustily a žraly, jako neurvalé .

Byly účinkem Černobílku dočista posedlé a chovaly se, jako utržené z řetězu ! Strkaly do sebe, odháněly se, neboť každá z nich chtěla každý sebemenší lísteček této vzácné bylinky získat jen pro sebe. Rovněž ho ze samé chamtivosti vykusovaly ze země i s kořínky a proto ho stále ubývalo a rostlo ho všude čím dál tím méně.

Zebry se zabydlely ve volné přírodě, kde si tak svůj nový domov tuze pochvalovaly.

A skutečně! Po nějaké době se začala všem zebrám rodit pruhovaná, černobílá mláďata přesně tak, jak si to zebry přály. Konečně tak mohly být zcela spokojené a žít v klidu i bez závisti.

Od té doby zůstaly všechny zebry žít zcela volně v africké savaně. Úplně všechny jsou dnes pruhované a žijí svůj spokojený a poklidný zebří život.

Díky jejich počáteční nenasycenosti a chamtivosti by však už dnes hledal Černobílek i v Africe každý marně. Jeho růst dočista vyhynul a tak nadobro ze světa vymizel. Nikomu to však dnes již nevádí, neboť jeho účinek, stát se po něm černobílý, už žádný nevyžaduje.

Zebry dosáhly toho, čehož chtěly a více ho ke svému šťastnému životu už nepotřebují, neboť se dnes už ani jiné zebry, než právě černobílé vlastně ani nerodí a to i bez přičinění Černobílku.

Chovatelům zeber tak zůstaly stáje pro zebry prázdné a opuštěné a proto se rozhodli chovat v nich namísto zeber koně a tak tomu zůstalo až dodnes.

Od té doby žije většina zeber ve volné přírodě a za svoji nynější podobu vděčí právě zebře Liběnce, která se jim tehdy tolik líbila a dopomohla jim tak ke změně svého života, se kterým jsou již dnes naprosto spokojené a tím si tak splnily svůj sen.

A co se stalo s Liběnkou? Ta jediná tehdy s ostatními do Afriky neutekla a zůstala svému majiteli věrná.

Žila poté ve stáji společně s koníčky a mohla tak v klidu a ve spokojenosti dožít svůj zebří život. Hospodář ji měl stále nejraději ze všech koní a byl na ni nesmírně pyšný, neboť právě jeho zebra byla tou první pruhovanou zebrou na světě, na což zůstal vždycky právem hrdý.

A nebýt toho, nedostala by se na svět, ani tato pohádka a nedozvěděl by se tak nikdo, jak to s těmi zebrami kdysi vlastně všechno bylo, ale to už zas zvoní zvonec, který oznamuje konec, proto musí skončit i povídání o Liběnce.

Tak co, děti, líbila se vám tato pohádka?

Beruška (červen, poznáváme hmyz)

Dagmar Tomášková

Beruška je sedmitečná, je to velmi milá slečna.
Šatičky má červené, z černých teček složené.
Je to velká parádnice, chtěla by mít teček více.

Brouček (červen, poznáváme hmyz)

Dagmar Tomášková

Kam se poděl malý brouček?
Rozběhl se na palouček.
Honem, honem utíkal,
až se z toho zadýchal.

Motýl (červen, poznáváme hmyz)

Dagmar Tomášková

Co to létá na paloučku?
Barevný je jeho šat.
Zaujme nás něžnou krásou,
křídly umí třepotat.

Zastaví se nad květinou,
zblízka si ji prohlédne,
potom hledá kytku jinou,
létá, kam až dohlédne.

Co má křídla třepotává?
Co se vznáší nad květy?
Kdo poznal, že je to motýl?
Můžeš to být právě ty!

Mraveneček (červen, poznáváme hmyz)

Dagmar Tomášková

Mraveneček kládu nese,
domov svůj má skrytý v lese.
Běží, co mu nohy stačí,
odnese ji do bodláčí.

Tam je velké mraveniště,
pro mravence útočiště.
Má tam spoustu kamarádů,
co se hemží támhle vzadu.

Že se hemží? Víš to jistě?
Je to přeci mraveniště!

Říká blecha bleše (červen, poznáváme hmyz)

Lenka Hurychová

Říká blecha bleše,
že nerada se češe.
Prý je stále v pohybu,
když chce, skočí i na rybu,
tak, s platností konečnou,
je účes věci zbytečnou.

Sluně (červen, zvířata v ZOO)

Dagmar Tomášková

Malé sluně nemá stání,
chce se pustit do bádání.
Přemýšlí, co by se stalo,
kdyby výběh probádalo.

Slunečnice (červen, letní květiny) [hádanka](#)

Dagmar Tomášková

Kulaté a celé žluté,
sluníčko to ale není!
Kdo ví, děti, co to bude?
Tmavý kout moc neocení.

Otáčí se za sluníčkem,
dlouhá kytká zářivá,
když je vítr, naklání se,
včelky k sobě vábívá.

Že to bude slunečnice?
Výborně! No, je to tak!
Krásná, žlutá tanečnice,
co je vidět v zahradách.

Stonožka (červen, poznáváme hmyz)

Dagmar Tomášková

Jedna noha, druhá, třetí,
a pak další... pro pána!
Co myslíte, milé děti.
Jak může být nazvána?

Dlouhé tělo, spousta nožek,
běží rychle jako blesk,
stonožkou ji nazýváme,
když má tolik nožiček.

Šnek (červen, poznáváme hmyz)
Dagmar Tomášková

Kam se plazí malý šneček?
Ukryvá se pod domeček.
Je to silák! Tenhle šnek!
Nosí si svůj příbytek.

Kde ho nosí? Kdo to ví?
Kdo nám honem napoví?

Zoo (červen, zvířata v ZOO)
Marcela Schejbalová

Byli jste už někdy v noci,
v zoologické zahradě?
Dějí se tam divné věci,
jako někde na hradě.

Jenom lev tváří se líně,
všichni další hlasují,
co budou mít ke svačině,
v pondělí a v neděli.

Gepardice ta je skromná,
první zpívá písničku,
nic se nikdy nevyrovná,
kvalitnímu masíčku.

Svačiny musí být zdravé,
vykřikují opice,
ovoce to je to pravé,
navíc chutná velice!

Slon a jeho sloní žena,
v zebrách mají spojence,
nejlepší je kupka sena,
je tu další zájemce?

Nedělejte z toho vědu,
zaburácel medvěd Jan,
objednejte soudek medu
a můžeme do hajan!

Tak se hádali a přeli,
(teď poslouchej Kubíku)
nakonec aniž by chtěli,
vyhrál párek v rohlíku!

Včelka (červen, poznáváme hmyz)
Dagmar Tomášková

Do domečku u lesíčka,
létá včelka maličká.
Pilně nosí sladkou št'ávu,
nedělá to pro zábavu.

Do všech kytek nakukuje,
vesele si poletuje.
Musí však mít velkou sílu,
když unese tolik pylu.

Proč to dělá? Co z něj bude?
Zkuste děti, přemýšlet.
Z toho pylu, co tam nosí,
bude přeci, sladký med!

Žabí závody (červen, voda)
Miroslava Tomášková

Za kamenem u rybníčku,
čeká žabák na žabičku.
Skočí spolu do vody,
mají žabí závody.

Nožičkama kopají,
odpočinek neznají.
Ručičkama kmitají,
polohy si střídají.

Žabka plave popředu,
to já také dovedu.
Žabák plave pozadu,
to já ještě nesvedu.

Plavou tam a zase zpět,
u břehu jsou vždycky hned.
Vylezou a skočí šipku,
předběhnou i hbitou rybkou.

Drak a tajný deník (červenec, prázdniny)

Helena Kopečná

V horkém písku na břehu veliké řeky, ležela zahrabaná krokodýlí vajíčka. Maminka krokodýlka je chodila denně láskyplně opatrovat. Odhrnovala a zahrnovala kolem nich hradbu z písku, kropila je, aby se ochladila a stínila je svým tělem, aby se nepřehřála.

A pak přišel ten slavný den, kdy se v jednom z vajíček objevila malá dírka, zvětšila se a vykoukla z ní zelená hlavička krokodýlího dítěte. Vedle se líhlo druhé a třetí a za chvíli byla kolem krokodýlí maminky spousta hemžení a všechna ta drobtina se hnala co nejrychleji do vody, aby je horké slunce nespálilo.

Bohužel, jedno vajíčko se s líhnutím opozdilo. Zůstalo ležet na dně dolíčku opuštěné a horké paprsky se mu opřely do skořápky. Kdyby to trvalo o něco déle, uvařily by ho natvrdo. Ale mládě uvnitř dělalo, co mohlo, až skořápku přece jen prorazilo. Ale to horko způsobilo to, co se občas stává. Místo krokodýla se vylíhlo dráče!

Vysoukalo se na hromádku skořápek, rozhlédlo se a kýchl na celé kolo. Z nozder mu vyšlehl plamínek a kousek za krkem z kůže vyrazily jako dvě střely rozložené plachty křídel.

„No tohle!“ Dráče jimi trochu zamávalo a ejhle, vznášelo se kousek nad zemí.

„To si dám líbit!“ Znovu zkusilo kýchnout a plamínek se hned o kousek prodloužil.

Máchlo křídly a než bys řekl švec, vznášelo se nad hlavami krokodýlky a svých sourozenců, ale oni si ho vůbec nevšimli. Dívalo se na svůj obraz ve vodě a zjistilo, že se jim vůbec nepodobá. Proto se ani nedivilo, že se k němu nehlásili. Jednoduše ho nepoznali.

Vůbec mu to nevadilo. Draci jsou odjakživa zvyklí žít od narození sami. Jedinou jejich starostí je najít si prázdnou, prostornou sluj, pokud možno v nepřístupných horách, aby nebyli nikým a ničím rušeni. Čas od času si zaletí slupnout nějakou tu princeznu, ale většinou se živí horskými kozami nebo svišti.

Podobně na tom byl i tenhle čerstvě narozený dráček. Našel si byt v jedné pěkné, pohodlné jeskyni, vyzdobené krápníky. Zručně lovil všechno, co se v její blízkosti pohnulo a rostl jako z vody. Netrvalo dlouho a stal se postrachem širokého okolí. Do blízkosti jeho domova se neodvážila přiblížit ani vlaštovka, dokonce i mouchy se raději zdržovali v uctivé vzdálenosti. Drak musel tedy za potravou hlouběji do hor, a když už i tam nebylo co zakousnout, obrátil svou pozornost do podhůří.

A bylo zle! Lidé se začali třást strachem o své životy. Obrátili se tedy na svého pana krále se žádostí, aby řádění draka učinil přítrž a zbavil je té hrůzy.

Pan král se hluboce zamyslel: „Jakpak to mám udělat, to by mě moc zajímalo? Přece drakovi nenabídnu místo masa kapustu? To by mi pěkně poděkoval. Ještě že nemám dceru! Určitě by si ji přál k večeři a to bych nepřežil! Musím něco vymyslet, prostě musím, jinak se mi poddaní vzbouří, sesadí mě z trůnu a začnou si vládnout sami. To už tu jednou bylo a dopadlo to hrozně, to nesmím dopustit.“

A tak seděl, hlavu v dlaních, až se mu koruna samým přemýšlením svezla na pravé ucho. Posunul si ji nazpátek a v té chvíli ho osvětlil nápad. Odložil si ji i s žezlem na noční stolek a spokojeně usnul.

Ráno si svolal dvorní radu a všechny poradce a vydal následující prohlášení: „Já, král této země, vyhlašuji všeobecnou povinnost, zničit draka, jakmile bude někde spatřen. Každý občan je povinen učinit tak jakýmkoli způsobem. Neuposlechnutí je trestné!“

Tímto se zbavil své zodpovědnosti a přenesl ji na poddaný lid.

To víte, že lidem se to nelíbilo. Měli dost starostí s tím uživit sebe a své rodiny a ne, aby ještě místo krále zajišťovali svou bezpečnost, ale nezbývalo jim, než se příkazu podříditi.

Naštěstí se drak zatím zdržoval v dostatečné vzdálenosti. Za hranicemi byla rozsáhlá pole a hluboké lesy plné zvěře a ta mu sloužila k nasycení dostatečně.

Jednou v tom lese zabloudili houbaři – otec s malým synkem. Nesli si plný koš hřibů, křemenáčů a čirůvek a těšili se, jak si z nich doma udělají smaženici. A teď taková šlamastika! Buď překročili bludný kořen, nebo si jen prostě

nepamatovali správný směr, vzdalovali se od domova víc a víc. Začínalo se stmívat a oni věděli, že tady končí legrace a zřejmě půjde do tuhého.

A taky že ano! Najednou se ozval hrozný ryk a rachot a pár kroků od nich se snesl k zemi okřídlený netvor. Koulel hrozně krvavými očima, vydechoval dlouhé ohnivé jazyky, páchl spáleninou a příšerně skřípal zubama. Sliny mu kapaly u otevřené tlamy na trávu, a kam ukáply, tam okamžitě zežloutla a uschla.

Houbaři se krčili přitisknutí k statnému dubu. Nezadržitelně se k nim blížil zelený, jakoby opancéřovaný dlouhý krk s malou, protáhlou hlavou a oni se už v duchu loučili se životem. Ale ten malý kluk si vzpomněl, že jim paní učitelka ve škole povídala o tom královském nařízení a rozhodl se, že to s drakem zkusí po dobrém. Bylo mu jasné, že po zlém by nic nezmožil. Na to byl moc malý a neměl ještě dostatek síly.

Vystoupil srdnatě ze stínu stromu a než mu v tom otec stačil zabránit, pokročil odhodlaně proti příšeře a příškrčeným hlasem nejprve slušně pozdravil, tak jak ho to rodiče naučili:

„Dobrý den, pane draku. Těší mě, že vás poznávám. Ještě nikdy jsem se s vámi, ani se žádným vaším příbuzným nesešel. Moc se mi líbíte. Dovolíte mi, abych si vás vyfotografoval? Napíšu o našem setkání článek a pošlu ho do novin i s vaší fotografií. Lidé si o vás jistě rádi něco pěkného přečtou. Všichni vás znají, ale nikdo vás ještě ve skutečnosti neviděl.“ Vytáhl z kapsy fotoaparát a když viděl, že drak si ho zvědavě prohlíží, začal fotit jednu fotku za druhou.

„Prosím, usmějte se, děkuji. Hlavu víc natočte doleva a ta křídla kdybyste mohl trochu roztáhnout, aby byla lépe vidět, děkuji. Teď se prosím posadte a dívejte se nahoru, děkuji. Tak a teď trochu ohně, výborně!“ Drakovi se focení líbilo. Když skončili, půjčil si od kluka foťák a pozorně si ho prohlížel. Vyptával se, k čemu slouží který čudlík, jak se nastavuje expozice a proč to vůbec celé funguje a kluk mu vysvětloval, co věděl a co nevěděl, slíbil zjistit. Drak jen kroutil v údivu dlouhým krkem. V jeho jeskyni ani v horách v životě nic takového neviděl. Kluk se nabídl, že mu ukáže ještě jiné divy techniky, třeba televizi nebo počítač, ale musí slíbit, že nikomu neublíží! Má přece v lese i na polích potravu dost, nemusí ohrožovat zrovna lidi! A pověděl mu také, jaké opatření proti němu král vymyslel.

Drak se zamyslel celou svou podlouhlou hlavou a pak smutně povídal: „Co proti mně máte, nic jsem vám zlého neudělal, ani nevím, jestli byste mi vůbec chutnali. Rád bych poznal tvůj svět, ale když mě vezmeš mezi lidi, budou se mě bát a zabijí mě. A to bych moc nerad!“

„Ochráním tě. Napíšu do novin, že jsi k nám přiletěl na přátelskou návštěvu a nemáš v úmyslu lidem škodit, ať tě tedy nechají na pokoji. Neboj se, nebudou se s tebou prát, mají dost svých starostí.“ Pláclí si na to. Posadil si kluka i s jeho tátou na hřbet za křídla a složil je až u nich před domem.

Kluk mu ukázal všechno, čím se jeho svět lišil od dračího. I všechny svoje hračky a knížky a tajnosti. Ukázal mu i svůj deník, ale jen zavřený. Vysvětlil mu, že deník je taková schránka na tajemství, do kterého mu nikdo nesmí nahlížet, jen on sám.

„Víš co, tak já ti na oplátku, že jsi mě zachránil před lidmi, ochráním ta tvoje tajemství v deníku. Dej si na obálku mou kouzelnou, děsuplnou fotografii a nikdo se strachy neodváží ti ho otevřít. Tomu, kdo by tak přece jen učinil, uhryznu ruku!“ Kluk souhlasil. Pověděl se mu tak hrůzostrašný dračí obrázek, že zatím nikdo v jeho okolí o ruku nepřišel.

A drak? Vrátil se do své sluje a chodí dál lovit jen do lesa a na pole. Občas se od hor ozve rachot a burácení a v dálce se blýská. Lidé si myslí, že je tamborka, ale mýlí se. To drak posílá pozdrav svému malému příteli. Na podzim se vždycky vydá podívat se, co je nového v lidském světě, ale k zemi se moc neodvážuje. Není si jistý, jestli král už tu vyhlášku zrušil. Poletuje raději někde nad polem mezi papírovými druhy, které pouštějí po větru děti. Málokdo si ho tam všimne.

A víte, co nevíte? Ten malý kluk k němu jede letos do hor na prázdniny. Určitě bude mít plno zážitků k zapsání do svého tajného deníku!

Koupání v řece (červenec, koupání)

Dagmar Tomášková

Máme krásný, letní den,
sluníčko, nás láká ven.
Kam se dneska vypravíme?
Přeci k řece zamíříme!

Koupání a lenošení,
to nás baví, nad to není.
Budeme hry s míčem hrát,
pak si půjdeme zaplavat.

Léto (červenec, léto)

Dagmar Tomášková

Sluníčko už krásně hřeje,
co to může znamenat?
Přeci, že je tady léto!
Můžeme se radovat.

Na zahrádce u babičky,
koukneme se na kyticky.
Jé, ty voní! To je krása!
Barunka i Pepík jášá.

Na záhonku, dech se tají,
jahůdky se červenají.
Vrhne se na ně hned,
chutnají, jak sladký med.

Prázdniny (červenec, koupání)

Dagmar Tomášková

Školní rok se rychle krátí,
prázdniny jsou na dosah,
dočkáme se odpočinku,
budem hodně cestovat.

Koupání je přeci prima,
sluníčko nás zahřeje.
A když občas trochu sprchne?
Vůbec nic, se neděje!

Na výlet se vypravíme,
hrad, či zámek uvidíme.
V hradní věži budem stát,
dění kolem sledovat.

Procházka (červenec, hry a sporty)

Dagmar Tomášková

Madla volá na Helenku,
že dnes budou spolu venku.
Panny dají do kočárků,
procházet se budou v parku.

Když se chvíli procházely,
Vaška s Mirkem uviděly.
Do míče si kopalí,
z dálky na ně volali.

Madla kočár odložila,
za klukama zamířila.
Helenko, nech pannu spát!
Můžeme si zakopat.

Uličník (červenec, prázdniny)

Dagmar Tomášková

Na paloučku u lesíčka,
zaslechli jsme velký hluk.
Někdo křičí, běhá lesem,
zlobivý je tento kluk!

To je ale neposlucha!
Copak to má znamenat?
Ty to nevíš, uličníku,
že se v lese nemá rvát?

Musíš chodit potichoučku,
zvířátka se nesmí bát.
Budeš-li tam běhat, křičet,
mohl bys je vylekat.

Žralok (červenec, zvířata v moři)

Lenka Hurychová

Plave žralok v moři,
co potká, to boří.
Vzteky je on rudý,
cení ostré zuby.

Stalo se mu dneska,
že mu frnkla treska.
Nu což, žralok počká
- snad se jídla dočká.

Trpaslíček Suny (srpen, prázdniny)

Alena Chudobová

Všechno to začalo úplně nevinně, aniž by kdo tušil, jakou spoušť může nadělat docela obyčejné zahradní svítidlo, ale pojďme s touto pohádkou začít pěkně od začátku.

Byla jedna babička, která dostala k narozeninám malého trpaslíčka, kterého si hnedka pojmenovala jménem Suny. Moc se jí líbil a tak si jej s potešením postavila mezi kytičky, kde jí tak zkrášloval celou zahrádku.

Sluníčko na něj zvesela svítilo a to bylo, panečku, něco pro trpaslíčka. Nechal se šimrat slunečními paprsky, které ho jaksepatří osvětlily a dostatečně nabyly jeho solární baterii, aby tak mohl večer za tmy pěkně svítit a střídat ty nejpěknější barvičky.

Sotva večer zapadlo sluníčko za hory a ulehlo k nočnímu spánku, trpaslíčkovi se rozsvítla jeho lucernička, kterou držel pevně v ruce a šibalsky se přitom culil. Žlutá střídala modrou, červená zelenou a fialová zase růžovou a všechny ty barevné odstíny světelkovaly na vše strany a zářily do dálky.

Každý den se chodila babička na svůj pěkný dárek dívat a spolu s ní i malý vnouček Dominiček, který mohl na trpaslíčkovi své oči nechat, jak moc se mu líbil. Zaujatě jej sledoval a obdivoval na něm všechny ty pěkně zářící barvičky.

Jakmile však v noci vyšel měsíček, začaly se venku dít prapodivné věci, jen co je pravda.

Jasný měsíček na trpaslíčka nejdříve zamrkal, upřeně se mu zadíval do jeho očí, zamával mu a pak jej pomocí své síly svitu očaroval a dovolil mu na chvíli oživnout. Potešený Suny hned radostně vyskočil ze zahrádky. Svoji lucerničku si odložil do trávy a za jasného měsíčního svitu začal nadšeně pobíhat po celé zahradě, jako splašený. Vesele panáčkoval, tajtrlíkoval a hopsal a ze samé radosti nevěděl, kam by vletěl dřív.

„Hurá, já jsem obživnul! Aspoň si můžu alespoň na chvíli odpočinout od držení lucerničky a zaskotačit si, jupí!“

Radoval se trpaslíček a ze samé rozpustilosti se začal chovat jako utržený z řetězu a nevěděl, co spudit dřív. Divoce rozhazoval všechny zkopčené kupky sena, škubal rozkvetlé kytičky, převracel květináče, skákal do zahradního jezírka, vyvaloval se v záhoncích, šplhal po stromech a přeskakoval plot. Nakukoval do všech nezamčených dveří i vrátek a jako splašený počal běhat po dvoře. Vzbudil všechny husy, kachničky, slepičky i kohouta. Králíčkům, morčátkům i čunátkům pootvíral jejich zastrčená vrátka a to teprve nastala ve dvoře pořádná mela! Celý dvůr tak rázem ožil a všechna zvířátka se rozutekla do všech koutů a pak hurá ze dvora do zahrady, hop přes plot a tradá odtamtud pryč! Všichni pejskové z okolí se dali do hlasitého štěkání. Prasátka chrochtala, husy kejhaly, kohouti kokrhali a králíčkové se zaběhli až k lesu a trpaslíček Suny, jak jinak, než co nejrychleji za nimi!

Měsíček se jen šalamounsky usmíval, neboť byl rád, že je konečně i v noci venku takto živo a je koho pozorovat. Byl zrovna v úplňku a o to jasněji na obloze svítil.

Náhle se ze spánku procitla i babička, kterou zář měsíce vytáhla z postele ven. Hnedka se šla podívat na svého trpaslíčka, ale co to? Suny nikde nebyl a namísto něj našla opodál jen tu odhozenou lucerničku, která však vůbec nesvítila.

Jakmile zaslechla všechny ty hlasy zvířátek a vystrašené slepičí kdákání, hnedka si pomyslíla: „Na dvorku je určitě z lesa liška.“

Ve své noční košilce vběhla proto co nejrychleji do dvora, ovšem tam bylo téměř prázdno. Kromě dvou slepiček a kohouta byl dvůr jako vymetený.

„Jemináčku, copak se tu stalo, vždyť jsou všechna vrátka dokořán? Dvůr prázdný, nikde nikdo, to na řádění lišky tedy rozhodně nevypadá,“ pomyslela si babička a jen marně tápala, kdo takové pozdvižení způsobil.

„Že by zloděj?“ uvažovala, když vtom si povšimla i toho rozházeného sena z kupek, převrácených květináčů s muškáty i poválených a poničených všech těch záhonků kytiček i zeleniny.

„Proboha, taková pohroma!“ Vykřikla zděšeně, neboť měla pocit, jako by snad téže noci řádilo venku nějaké velké strašidlo. Dostala proto strach a tak pospíchala domů, kde si hned zalehla do své postele a snažila se usnout a už na nic nemyslet.

Sotva se ráno vzbudila, hnedka se šla z okna podívat na trpaslíka. Suny však stál na svém obvyklém místě jako by nic. V ruce držel lucerničku, mile se usmíval a ani se nepohnul.

„No to jsem tedy Janek? Cožpak se mi tohle všechno v noci jen zdálo?“ Pomyslela si babička, ovšem jak se brzy sama přesvědčila, žádný pouhý sen to tedy rozhodně nebyl. Její milácci ze dvora se rozutekli bůhvíkam a domů se už vícekrát nenavrátili. Babičce tak zbyl pouze kohout a dvě slepičky, avšak i o ně velmi brzy přišla.

Trpaslíček Suny totiž takto řádil pokaždé v noci za úplňku, ale k ránu stál opět poslušně na svém místě. Při svitu měsíce se však vždycky pořádně vyřádil, jen co je pravda! Vyváděl jednu lumpárnu za druhou a spudil kdejakou spoušť, proti čemuž byla babička zcela bezradná.

Jednou v noci dokonce schválně otevřel lišce z lesa branku a jen škodolibě se smál tomu, jak si odnáší kohoutka i slepičky do lesa do své nory jako nějaká zlodějka.

„Tak to tedy ne! Už žádná zvířátka na dvorku nikdy nechci!“ Prohlásila rozhněvaná babička a jak řekla, tak i udělala. Pořádila si namísto všech obyvatel dvorečku dvě pěkné kočky a bylo to. S trpaslíčkem se velmi brzy skamarádily a od té doby Sunyho vždycky v noci usměřňovaly a držely pěkně na uzdě.

Brzy poté se už babička na toho začarovaného trpaslíčka přestala úplně zlobit a každyčkou jeho lumpárnu mu pokaždé ráda odpustila. Dokonce se s ním všude chlubila, neboť poznala, že tak podivuhodného trpaslíčka nemá opravdu nikdo.

Vždyť mnohým z vás jistě zdobí zahrádku podobný trpaslík také, nebo alespoň nějaké jiné zahradní svítidlo, ovšem jen málokomu při úplňku takto nevyvádí, proto se také jen díky tomu dostal trpaslíček Suny až do pohádky.

Dnes už je tento výjimečný trpaslíček starý, deštěm oprýskaný a sluncem vybledlý. Svě vylomeniny však tropí za každého úplňku a vždy od večera do rána hraje všemi barvami ještě podnes.

Malý Dominiček si trpaslíčka Sunyho přímo zamiloval. Jakmile přijede k babičce, hned chce o něm vyprávět a tak babička povídá jednu veselou příhodu za druhou a večer, kdy už Dominičkovi klesají víčka únavou mu zazpívá následující ukolébavku na notu písne Letěla bělounká holubička, ... a než dozpívá, je už Dominiček vždycky tuhý a pak už sladce snívá až do samého rána. Tak dobrou noc, Dominičku, dobrou noc, děti!

Hra na schovávanou

(srpen, prázdniny u babičky)

Dagmar Tomášková

Kam se děti zatoulaly?
Na schovávanou si hrály.

Ondrášek, je za stromem,
Kubík zase za domem.
Petruška je velká slečna,
je tu jenom možnost jedna.

S Terezkou si musí hrát,
je ji třeba ohlídat.
Terezka je ještě malá,
možná by se trochu bála.

Dědeček se koukal z dále,
zda si děti pěkně hrály.
Byly hodné, nezloubily.
Odměnu si zasloužily.

Babička je pochválila,
dobrotu jim připravila.

Hříbek (srpen, lesní plody)

Jaroslava Vlčková

Na paloučku v lese
stojí malý pán,
hnědý klobouk nese,
je to elegán.

Je to houba? (srpen, houby)

Dagmar Tomášková

Je to houba nebo není?
Pepík kouká na tu věc.
Dotkne se jí, zapráší se,
může to být prašivce?

Pokud tohle houba není,
řekni, dědo, co je to?
Co myslíš, že by to bylo?
Prašivka, ty popleto!

Malinový koláč (srpen, lesní plody)

Dagmar Tomášková

Copak dneska vymyslíme?
Do lesa se vypravíme!
Mísu malin nasbíráme,
jahody k nim také dáme.

Co z nich potom vyrobíme?
Sladký koláč, voňavý.
A ten zbytek jen tak sníme,
je to dobré pro zdraví.

Neznámý (srpen, kdo se stará o naše bezpečí)

Petra Mazáčková

Potkal mě pán, řekl:
„Maminku já znám.
Dám ti sladké lízátko
a ukážu zvířátko.
Mám ho doma v pelíšku
pohladiš ho po bříšku.“

Půjdeš se mnou k nám?
NE, NE, jdi si sám!
Budu křičet velice
jako vřeští opice!

Zlý bacil (srpen, kdo se stará o naše bezpečí)

Dagmar Tomášková

To je teda nadělení!
Pan doktor se zamračil.
Bacil na nás zuby cení,
bude nutné vyšetření.

V nemocnici, hochu milý,
musíš krátce poležet,
abychom tě vyléčili,
na zlý bacil našli lék.

Sestřička se mile dívá,
pohladí jej po čele,
uzdravíš se, žádné strachy.
Nevstávej však z postele.

Redakce magazínu Předškoláci.cz

Veronika Baudyšová

veronika@predskolaci.cz

učitelka

MŠ Radova, Olomouc

Robert Šibl

robert@predskolaci.cz

správce projektu

Ivana Tučková

ivanatuckova@gmail.com

ilustrátorka

Vytvořeno ve spolupráci:

- pedagogický magazín **Předškoláci.cz** ISSN 1804-3615
- portál **Pište-povídky.cz** (startovací plocha pro budoucí spisovatele)

e-kniha: **Pohádky a básničky** (74 stran), Olomouc 2011

Povoleno je kopírování, sdílení a volné šíření, ... pro nekomerční účely.

e-knihu **Pohádky a básničky** můžete stahovat

na adrese: www.predskolaci.cz (menu Obsah -> Ke stažení)

Facebook: www.facebook.com/predskolaci.cz

Chcete i Vy přispívat články do magazínu Předškoláci.cz ? Napište nám na info@predskolaci.cz
Rádi uveřejníme Vaše autorské básničky, hry, omalovánky, písničky, pohádky, tvoření, ...

Stále hledáme nové autory a redaktory pro magazíny:

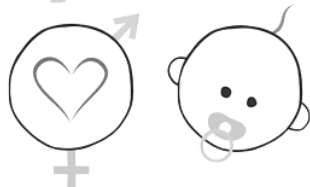
www.MojeBrisko.cz (o těhotenství a mateřství)

www.NaseBatole.cz (o dětech do 3 let)

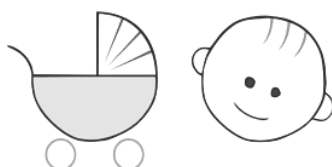
www.Predskolaci.cz (rozvoj a výchova dětí)

Právě Vy tvoříte obsah webu. Informujte své přátele o možnosti této spolupráce!

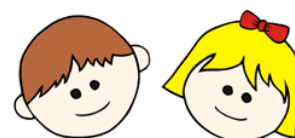
MojeBříško.cz

NašeBatole.cz

Předškoláci.cz

Pohádka (Ivana Tučková)

Kašpárek zvonkem zazvoní,
pohádku dětem přináší.
Přijíždí Honza na koni,
princeznu Ladu zachrání.

Před drakem tříhlavým
ostrý meč vytasí,
princezna, ta je pobledlá,
Honza o život zápasí.

Tak už to někdy chodívá,
že statečným se může stát,
kdo v chudém domku přebývá,
a pak mu patří celý hrad.

Však Honza s princeznou Ladou
v malém domku žijí.
S láskou a dobrou náladou
o zahrádku se starají.

